προλεταριακη σημαια

Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Κ.Κ.Ε.(μ-λ)

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 25 Φλεβάρη 2023 ▪ χρόνος 41ος φ. 935 ▪ 1.50€

Καταυλισμός εξαθλιωμένων και στρατόπεδο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ η χώρα!

ΟΡΓΑΝΩΣΗ και ΠΑΛΗ ο δρόμος του λαού!

Όχι στις εκλογικές αυταπάτες

Αθήνα, 21/2/2023

Σε «καταυλισμό ευάλωτων» μετατρέπεται η χώρα, για να παραφράσουμε και την υπεραντιδραστική επιμόρφωση που επιχειρεί να επιβάλλει αυτές τις μέρες το ΥΠΑΙΘ στους εκπαιδευτικούς. Ένας «καταυλισμός», στον οποίο με τον πιο επίσημο και βαρύγδουπο τρόπο από κυβερνώντες και αντιπολιτευόμενους ανακοινώνεται πως «οι πλειστηριασμοί είναι απαραίτητοι για τις τράπεζες» και πιο καθαρά από τη Ντόρα Μπακογιάννη που δήλωσε ότι οι πλειστηριασμοί «είναι μνημονιακός όρος». Συνεπώς είναι... αναγκαίο ο εργαζόμενος λαός -που είναι βυθισμένος στη φτώχεια και ζει μέσα σε εργασιακό μεσαίωνα- να βρεθεί και στο δρόμο! Ο «καταυλισμός» όμως είναι επιπλέον κατάσπαρτος από τις αμερικανονατοϊκές βάσεις και γι' αυτό πολλαπλά ευάλωτος! Εξάλλου ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Μπλίνκεν που επιθεώρησε τον καταυλισμό, του χρέωσε και άλλες πολεμικές υποχρεώσεις σύμφωνα με τα σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ απέναντι στον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Και οι ντόπιοι ιθύνοντες, Μητσοτάκης, Δένδιας, Τσίπρας, που υποδέχτηκαν τον αμερικάνο αξιωματούχο, συμφώνησαν πρόθυμα στις υποχρεώσεις αυτές που συντάχθηκαν εύκολα (όπως μας πληροφορούν οι εφημερίδες του συστήματος), κάτω από τον σαρκαστικό τίτλο του «4ου στρατηγικού διαλόγου Ελλάδας-ΗΠΑ»!

Το αξιοσημείωτο είναι ότι όλα αυτά εξελίσσονται παραμονές εκλογών, περίοδος που υποτίθεται ότι τα κόμματα και οι πολιτικές του συστήματος «καλοπιάνουν» το λαό! Στη σημερινή όμως φάση και κατάσταση η κυβέρνηση επιχειρεί να εμφανίσει σαν «καλόπιασμα» τα ψίχουλα της ελεημοσύνης του «μάρκετ-πας» και μάλιστα θριαμβολογεί για τις μαζικές αιτήσεις στη σχετική πλατφόρμα! Δηλαδή θριαμβολογεί για την πιστοποίηση της συνθήκης της εκτεταμένης φτώχειας και εξαθλίωσης που επικρατεί! Όπως θριαμβολογεί στις φιέστες που στήνει για τα διαλυμένα νοσοκομεία και σχολεία, για τη συντριβή των κοινωνικών δικαιωμάτων του λαού και της νεολαίας. Από δίπλα η αντιπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και σία, που μόλις εμφανιστεί να «διαμαρτύρεται» για όλα αυτά, της θυμίζουν -και η ίδια ομολογεί- ότι με δικούς τους νόμους και πολιτικές άνοιξε εδώ και χρόνια αυτός ο δρόμος της λεηλασίας του λαού και των δικαιωμάτων του. Και βέβαια της θυμίζουν ότι στην επιτάχυνση αυτής της πολιτικής τα 4 τελευταία χρόνια, όχι μόνο δεν βρέθηκε απέναντι, αλλά αντίθετα στήριξε ουσιαστικά την κλιμάκωση της αντιλαϊκής επίθεσης.

Το βασικό και κρίσιμο ερώτημα που προκύπτει για το λαό από αυτή την προεκλογική εικόνα είναι εύλογο: Αν έτσι έχουν τα πράγματα πριν τις εκλογές, τι βρίσκεται πίσω από το παραβάν; Τι θα αντιμετωπίσει ο λαός από την -όποια- κυβέρνηση εκλεγεί-σχηματιστεί και με τον όποιο τρόπο και συνδυασμό;

(συνέχεια στις σελ. 12, 13)

Ουκρανία

Ένας χρόνος πολέμου: η αλληλοσφαγή κλιμακώνεται, ο ορίζοντας πιο σκοτεινός από ποτέ!

σελ. 16, 17

Πριν από τις εκλογές ανθίζουν τα... λεφτόδεντρα

Τη σημερινή περίοδο οι «παροχές» Μητσοτάκη έρχονται να παίξουν ακόμα έναν ρόλο, να λειτουργήσουν σαν προπέτασμα καπνού για την πολιτική που θα εφαρμοστεί την επομένη των εκλογών και ανεξάρτητα από το ποιος θα είναι στη διακυβέρνηση.

σελ. 2

«Ανοιχτό κάλεσμα» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Αναζήτηση εκλογικών συγκολλήσεων μακριά από τις ανάγκες του κινήματος

σελ. 2

Στα χέρια των αρπακτικών τα σπίτια του λαού

Ήρθε η ώρα για την τελική επίθεση;

Το πρόβλημα δεν περιορίζεται μόνο στις δύο τελευταίες κυβερνήσεις, όπως βολικά προσπαθούν να το παρουσιάσουν τα ΜΜΕ και το πολιτικό σύστημα. Ξεκινά απ' όταν ξεκίνησε η επίθεση στα λαϊκά εργατικά εισοδήματα με τη δικαιολογία της κρίσης (τους) και την ύπαρξη του χρέους (τους).

σελ. 5

Στις 15 Φλεβάρη οι εκπαιδευτικοί ύψωσαν τη γροθιά τους και το ανάστημά τους

Ο αγώνας μόλις ξεκίνησε!

Όταν η επίθεση του συστήματος παίρνει απειλητικές διαστάσεις για τη ζωή και τα δικαιώματά μας, ξέρουμε πως δεν έχουμε άλλη επιλογή. Οι «εναλλακτικές μορφές διαμαρτυρίας» αποδεικνύονται λόγια του αέρα και ο δρόμος του αγώνα γίνεται μονόδρομος.

σελ. 6

Καλλιτέχνες

Ένας σημαντικός αγώνας που πρέπει να συνεχιστεί

Είναι καθαρό ότι οι καλλιτεχνικοί κλάδοι, εργαζόμενοι και σπουδαστές, δεν έχουν τίποτα να διαπραγματευτούν, τίποτα να συζητήσουν με το σύστημα της υποταγής και της εκμετάλλευσης. Να συνεχίσουν το δίκαιο αγώνα τους μαζικά και να συσπειρωθούν ανυποχώρητα στο αίτημα της απόσυρσης του ΠΔ και της κατοχύρωσης των εργασιακών, επαγγελματικών και σπουδαστικών δικαιωμάτων τους, μέχρι τη νίκη.

σελ. 9

13ο Συνέδριο ΚΝΕ

Προεκλογική φασαρία και κομματική περιχαράκωση

σελ. 15

Κάλπικα διλήμματα μπροστά στις εκλογές

σελ. 12,13

Πριν από τις εκλογές ανθίζουν τα... λεφτόδεντρα

Την περασμένη εβδομάδα ο Μητσοτάκης και στη συνέχεια οι υπουργοί της κυβέρνησης της ΝΔ προχώρησαν σε μια σειρά εξαγγελιών για επιδόματα σε συνταξιούχους που δεν θα πάρουν την «αύξηση» στις συντάξεις, για επιδόματα επικινδυνότητας σε κάποιους εργαζόμενους στην περίθαλψη και στην Πυροσβεστική, ρύθμιση κάποιων χρεών στην εφορία, επίσης ανακοίνωσε αυξήσεις στα σώματα ασφαλείας και τους στρατιωτικούς από το 2024, ενώ ξεκίνησε και η παροχή των κουπονιών για αγορά τροφίμων (μάρκετ pass).

Ενώ η ακρίβεια καλπάζει και γονατίζει τις λαϊκές οικογένειες και ταυτόχρονα ο Άρειος Πάγος ανάβει το «πράσινο φως» για εκατοντάδες χιλιάδες πλειστηριασμούς που θα φέρουν τη μεγαλύτερη αναδιανομή ιδιοκτησίας για την κατοικία στη χώρα υπέρ του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, ο Μητσοτάκης και η κυβέρνηση της ΝΔ μοιράζουν κάποια προεκλογικά ψίχουλα θεωρώντας ότι έτσι μπορούν να εξωραΐσουν την αντιλαϊκή τους διακυβέρνηση και να κερδίσουν κάποιες ψήφους στις επερχόμενες εκλογές.

Είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα όλων των αστικών πολιτικών κομμάτων, παλιών και νέων, να προχωρούν σε προεκλογικές «παροχές» ενώ όλη η θητεία τους χαρακτηρίζεται από μία ανελέητη επίθεση στη ζωή και τα δικαιώματα του εργαζόμενου λαού. Την ίδια «στρατηγική» έχουν ακολουθήσει τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ στις προηγούμενες εκλογές όσο και το ΠΑΣΟΚ παλιότερα, ελπίζοντας ότι με αυτόν τον τρόπο θα αποκτήσουν ερείσματα στο λαό και θα τον πείσουν για τον δήθεν φιλολαϊκό χαρακτήρα τους.

Σε όλη τη διάρκεια της διακυβέρνησης της ΝΔ ήταν μόνιμη η απάντηση απέναντι σε κάθε αίτημα διεκδίκησης του εργαζόμενου λαού ότι «δεν υπάρχουν λεφτόδεντρα» και πρέπει να γίνει «υπεύθυνη διαχείριση» για να μην υπάρξει «δημοσιονομικός εκτροχιασμός». Βέβαια, για το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο τα λεφτόδεντρα κάρπιζαν συνέχεια τόσο με άμεσες επιδοτήσεις όσο και με δάνεια και κάθε είδους άλλες παροχές. Και βέβαια τα λεφτόδεντρα καρπίζουν για να χρηματοδοτήσουν τους στρατιωτικούς - πολεμικούς εξοπλισμούς που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές κυρίαρχοι αλλά και ο αντιδραστικός ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας.

Η πολιτική «όλα στο κεφάλαιο» και «όλα για το κεφάλαιο» είναι η κινούσα δύναμη για κάθε αστική διακυβέρνηση και ιδιαίτερα για τον πιο συνεπή εκφραστή αυτής της πολιτικής, τη ΝΔ. Και σήμερα που η καπιταλιστική ακρίβεια καλπάζει και ληστεύει τον εργαζόμενο λαό, ενώ ταυτόχρονα τα κέρδη του κεφαλαίου αυξάνονται στα ύψη, έρχεται ο Μητσοτάκης να δικαιολογήσει την κατάσταση σαν «εισαγόμενη» και αποτέλεσμα του «πολέμου του Πούτιν», προσπαθώντας έτσι να συγκαλύψει το βάρβαρο χαρακτήρα του εκμεταλλευτικού συστήματος και τον εξαρτημένο χαρακτήρα της ντόπιας καπιταλιστικής οικονομίας.

Τα προεκλογικά ψίχουλα στους «ευάλωτους» έχουν, πέρα από τις εκλογικές επιδιώξεις, και έναν συγκεκριμένο ταξικό στόχο, να «εκπαιδεύσουν» και να κρατήσουν τον κόσμο της δουλειάς, εργαζόμενους, άνεργους, συνταξιούχους, επαγγελματίες, δέσμιους, με τα χέρια απλωμένα για μια βοήθεια επιβίωσης. Καθηλωμένους στο περιθώριο, χωρίς οργάνωση, διεκδικήσεις και αγωνιστικές κινητοποιήσεις, αλλά σε μια συνεχή αναμονή για κάποιο βοήθημα.

Η επιδοματική πολιτική δεν είναι δεσμευτική για τις αστικές κυβερνήσεις, την ακολουθούν όποτε εκτιμούν ότι συμφέρει το σύστημα για να εκτονώσει τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση. Ταυτόχρονα αποτελεί και μια πολιτική την οποία προωθεί και η ΕΕ και όλα τα επιδόματα-ψίχουλα δίνονται με την έγκρισή της.

Ο Μητσοτάκης και η ΝΔ προχωρούν στην ανακοίνωση των προεκλογικών ψίχουλων λέγοντας ότι έχει μεγαλώσει ο «δημοσιονομικός χώρος» και έτσι έχουν τη δυνατότητα να «δώσουν». Στην πραγματικότητα, αυτό που έχει μεγαλώσει είναι η φοροληστεία που υφίσταται ο εργαζόμενος λαός κυρίως μέσα από την έμμεση φορολογία (ΦΠΑ και ΕΦΚ) η οποία εκτοξεύει συνεχώς τα φορολογικά έσοδα και από αυτά «δίνουν» ένα πολύ μικρό μέρος. Ουσιαστικά δηλαδή κάνουν επιδοματική πολιτική με αυτά που έχουν ληστέψει, με τους φόρους, από το λαό. Και ακριβώς την ίδια πολιτική και την ίδια επιχειρηματολογία περί «δημοσιονομικού χώρου» είχε ακολουθήσει και ο ΣΥΡΙΖΑ την περίοδο της δικής του διακυβέρνησης και ιδιαίτερα την προεκλογική περίοδο του 2019.

Τη σημερινή περίοδο οι «παροχές» Μητσοτάκη έρχονται να παίξουν ακόμα έναν ρόλο, να λειτουργήσουν σαν προπέτασμα καπνού για την πολιτική που θα εφαρμοστεί την επομένη των εκλογών και ανεξάρτητα από το ποιος θα είναι στη διακυβέρνηση. Η πολιτική της κλιμάκωσης της επίθεσης στη ζωή, το εισόδημα και τα δικαιώματα του λαού αποτελεί «μονόδρομο» για το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα τόσο σε διεθνές επίπεδο όσο και στη χώρα μας. Παρά την κερδοφορία σημαντικών κλάδων της παγκόσμιας και τοπικής καπιταλιστικής οικονομίας, η κρίση και τα αδιέξοδα του συστήματος είναι πλέον μόνιμα και ιδιαίτερα για την εξαρτημένη ντόπια άρχουσα τάξη επείγοντα. Το φόρτωμα των βαρών της κρίσης στις πλάτες του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας όχι μόνο δεν θα ανακοπεί αλλά θα συνεχίσει ακόμα πιο αντιλαϊκά, ακόμα πιο βάρβαρα.

Μπορεί η επιδοματική πολιτική, τα προεκλογικά ψίχουλα, να επηρεάσουν τον εργαζόμενο λαό τόσο μπροστά στις εκλογές όσο και στη γενικότερη πολιτική στάση του απέναντι στις αστικές πολιτικές δυνάμεις - διαχειριστές του συστήματος; Δεν πρέπει να υποτιμάμε το κριτήριο του λαού, γνωρίζει πολύ καλά τους στόχους και τις επιδιώξεις αυτών των «παροχών», το συμπύκνωσε με τον καλύτερο τρόπο ο συνταξιούχος που ρωτήθηκε για το «καλάθι του νοικοκυριού» και έδωσε τη γνωστή απάντηση περί «καπαμά». Το ζήτημα είναι ότι, καθηλωμένος όπως είναι σήμερα, με ευθύνη όλων αυτών που βγάζουν ταξικές κορόνες αλλά στην πράξη υποτάσσονται στην αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης, είτε αναζητάει κάποιον «σωτήρα» για να τον βγάλει από την κόλαση που ζει είτε περιθωριοποιείται και αναζητάει ατομικές λύσεις. Και στις δύο περιπτώσεις, κερδισμένο βγαίνει το εκμεταλλευτικό σύστημα και χαμένος ο λαός. Υπάρχει, όμως, και ο δρόμος της οργάνωσης, του αγώνα, της αντίστασης και της διεκδίκησης, που μένει ανοιχτός. Τον κρατάνε ανοικτό όλες οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις των εργαζόμενων, από την Cosco και την E-food μέχρι τους εκπαιδευτικούς και τους ηρωικούς απεργούς εργάτες στη «Μαλαματίνα».

«Ανοιχτό κάλεσμα» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Αναζήτηση εκλογικών συγκολλήσεων μακριά από τις ανάγκες του κινήματος

Έχοντας μόλις βγει από μια -αποκλειστικά προεκλογικού χαρακτήρα- συνδιασκεψιακή διαδικασία και με βάση τις αποφάσεις της, το ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνει πρόταση προς «*τις οργανώσεις και τους αγωνιστές της μαχόμενης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς*» για κοινή εκλογική κάθοδο. Σε όλο το κείμενο του καλέσματος γίνεται έκδηλη η προσπάθεια να κρατηθούν ισορροπίες μεταξύ των αντιπαραθετικών κινήσεων και επιλογών των επιμέρους συνιστωσών όλο το προηγούμενο διάστημα, αλλά και η αγωνία να δηλωθεί με κάθε ευκαιρία ότι απορρίπτονται η «*λογική των πολιτικών-εκλογικών συνεργασιών με δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς*» και η «*πορεία ενσωμάτωσης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε λογικές διαχείρισης του καπιταλισμού*».

Έχουμε την άποψη πως αυτές οι δηλώσεις, παρά τον εκ πρώτης όψεως θετικό χαρακτήρα τους, αντανακλούν κατά βάση καθαρά εκλογικές στοχεύσεις και εντάσσονται στην προαναφερθείσα προσπάθεια τήρησης ισορροπιών. Άλλωστε, δεν απέχουμε και τόσο από την περίοδο που όλο αυτό το δυναμικό ρυμουλκούνταν από την πορεία ανόδου του ΣΥΡΙΖΑ στη διακυβέρνηση, επιλέγοντας μια πολιτική ουράς στην «πρώτη φορά αριστερά». Την ίδια χρονική απόσταση, επίσης, έχουμε πάνω-κάτω σήμερα και από τις πρώτες εκλογές του 2015, στις οποίες η «όλη» τότε ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε συμμαχήσει με το ΜΑΡΣ του Αλαβάνου, κάτι που αποτελεί μια διαρκή υπενθύμιση για την ειλικρίνεια των τοποθετήσεων που υποτίθεται πως αρνούνται συνεργασίες με «δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς».

Το κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προχωρώντας παρακάτω, κατονομάζει ανοιχτά τις δυνάμεις στις οποίες απευθύνεται η πρόταση, αφήνοντας ταυτόχρονα χώρο και για άλλες: «*Με βάση: - τις δημόσιες τοποθετήσεις των οργανώσεων Αναμέτρηση, ΑΡΑΝ, ΔΕΑ, ΕΕΚ, Κόκκινο Νήμα, Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο, κ.ά., - όλες τις μέχρι τώρα διεργασίες και - την εμπειρία από την κοινή δράση που είχαμε σε διάφορα μέτωπα εκτιμάμε ότι μπορούν να υπάρξουν κοινές θέσεις για ορισμένα κρίσιμα θέματα και οι αντίστοιχες δεσμεύσεις για την από κοινού πολιτική εμφάνισή μας και ότι μπορεί να υπάρξει συμφωνία σε βασικά σημεία του αναγκαίου προγράμματος*».

Και, πράγματι, στη συνέχεια του κειμένου αναπτύσσονται ορισμένα από τα σημεία αυτού του «αναγκαίου προγράμματος», που δεν είναι άλλο από το κλασικό μεταβατικό πρόγραμμα, το οποίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ονομάζει «αντικαπιταλιστικό» και έχει επανέλθει στην προμετωπίδα της τον τελευταίο καιρό, παρά την ήττα που υπέστη από τις ίδιες τις εξελίξεις μετά το δημοψήφισμα του 2015. Μαζί με αυτό τίθενται μια σειρά από στόχοι, από την αύξηση των μισθών και των συντάξεων μέχρι και το διώξιμο των βάσεων, καθώς και κάποιες εκτιμήσεις που -σε γενικές γραμμές- κινούνται σε θετική κατεύθυνση για τα ελληνοτουρκικά και τον πόλεμο στην Ουκρανία. Όλα αυτά, όμως, επί της ουσίας ακυρώνονται εντασσόμενα στη ρεφορμιστική λογική της σταδιακής ειρηνικής μετεξέλιξης του καπιταλισμού, που αποτελεί και τον πυρήνα της θεώρησης του μεταβατικού προγράμματος.

Γιατί, όσο και να πασχίζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να διευκρινίσει σε όλους τους τόνους ότι «*ο αγώνας για αυτούς τους πολιτικούς στόχους δεν γίνεται για να οδηγήσει σε μια "αριστερή διακυβέρνηση" μέσα στα όρια του συστήματος, για έναν καλύτερο καπιταλισμό*», το πρόγραμμά της αναπαράγει τον κυβερνητισμό, μιας και οι στόχοι του απαιτούν μηχανισμούς κυβερνητικής εξουσίας για την υλοποίησή τους. Ακόμα περισσότερο, αρνείται να απαντήσει στο ερώτημα σε ποιον απευθύνεται αυτό το πρόγραμμα και κάτω από την πολιτική εξουσία ποιας τάξης θα εφαρμοστεί. Απορρίπτει την επαναστατική αντίληψη που θέτει ως προϋπόθεση το επαναστατικό τσάκισμα του αστικού κράτους και την ανεξαρτησία από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα για την εκκίνηση της διαδικασίας του κοινωνικού μετασχηματισμού. Μέχρι και οι κορυφαίοι στρατηγικοί στόχοι της εξόδου από ΕΕ και ΝΑΤΟ εκπίπτουν στο μεταβατικό πρόγραμμα σε κυβερνητικού χαρακτήρα μέτρα «αποδέσμευσης».

Πολύ «προσεκτικό» είναι το κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ό,τι αφορά τη διατύπωση της στάσης του προς τη ΛΑΕ, ως αποτέλεσμα, προφανώς, ενός συμβιβασμού μεταξύ του ΝΑΡ και του ΣΕΚ. Έτσι, ενώ γίνεται κριτική σε ΚΚΕ και ΜΕΡΑ25 και αναφέρεται ρητά ότι «*δεν υπάρχουν προϋποθέσεις πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας*» με τις παραπάνω δυνάμεις, ένας τέτοιος καθαρός αποκλεισμός δεν επαναλαμβάνεται σε σχέση με τη ΛΑΕ. Για αυτή, μάλιστα, το κάλεσμα μας πληροφορεί με «απογοήτευση» ότι «*τελικά, δεν ξεφεύγει από μια ρεφορμιστική αντίληψη*», λες και υπήρχε η πιθανότητα σε άλλες συνθήκες να κινηθεί στον επαναστατικό δρόμο. Την ίδια στιγμή, και ενώ η ΛΑΕ συγκροτεί συνεργασία με το ΜΕΡΑ25, το ΣΕΚ -όντας βασική συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ- από κοινού με Αναμέτρηση, ΑΡΑΝ και Κ-Σχέδιο

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ Εξωτερικού: 65 ευρώ
ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461 BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112
Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία
Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος
Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkeml.gr

Χανιά:

Έφυγε από τη ζωή ο σύντροφος Ιπποκράτης

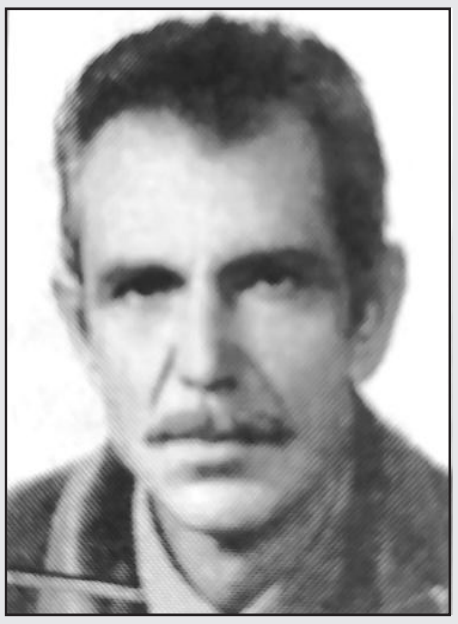

Στις 19 Φλεβάρη έφυγε από τη ζωή στα 87 του χρόνια ο σύντροφος Ιπποκράτης Μαρινάκης. Από τα νεανικά του χρόνια συμμετείχε στο αριστερό κίνημα, καταρχάς μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ. Οι διαφωνίες του με την αντεπαναστατική γραμμή της καθοδήγησης, με τον δεξιό οπορτουνιστικό κατήφορο, με την πορεία του ΚΚΣΕ μετά το 20ό συνέδριο τον οδηγούν στην αποχώρησή του και την ένταξη στο ΚΚΕ(μ-λ) το Φλεβάρη του 1977. Για την απόφασή του αυτή προβοκαρίστηκε έντονα με πολλή λάσπη απ' τη Ν.Ε. του ΚΚΕ, παρόλο που τα ζητήματα που ανέδειξε ήταν πολιτικά.

Το 1982 στηρίζει και συμμετέχει στη Συνδιάσκεψη ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ), ενάντια στις διαλυτικές απόψεις της πλειοψηφίας της καθοδήγησης. Από τότε μέχρι τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ακόμη και την περίοδο που για προσωπικούς λόγους αδυνατούσε να συμμετέχει οργανωμένα, δεν έπαψε να ενδιαφέρεται, να μελετάει και να συμμετέχει στο κίνημα. Η συγκρότησή του, το ταξικό του κριτήριο, η ευθύτητα του λόγου ενέπνεαν σεβασμό και τον έκαναν ιδιαίτερα αγαπητό. Ναι, ο σύντροφος Ιπποκράτης δεν ήξερε να «μασάει τα λόγια του». Έλεγε τα «σύκα σύκα και τη σκάφη σκάφη».

Δεν μπερδεύτηκε, ήταν με τη μεριά της εργατική τάξης, της επανάστασης και του σοσιαλισμού μέχρι τα τελευταία του. Ιδιαίτερα αγαπητός και στις παρέες, ένας απλός, γνήσιος λαϊκός άνθρωπος, με κουβέντες σταράτες, καλά μελετημένος. Παρόλο που δεν πέρασε από πανεπιστήμιο ήταν υπέρμαχος της μελέτης και της διαλεκτικής συζήτησης. Εργάστηκε, μετανάστης, στη Γερμανία. Επιστρέφοντας στα Χανιά έγινε αγρότης και μετά εργάστηκε στην οικοδομή, όπου ανέπτυξε συνδικαλιστική δράση. Παρόλο που τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα προβλήτα υγείας τον ανάγκασαν να μένει στο σπίτι, η διαδρομή του μέσα στο κίνημα δεν περνάει απαρατήρητη. Θα τον θυμόμαστε στους αγώνες που έρχονται, στις διαδικασίες του κινήματος, στις συγκεντρώσεις. Εκεί που ο Ιπποκράτης άρπαζε την ευκαιρία να πει τη γνώμη του, το μεστό του λόγο με τη νεανική του φρεσκάδα. Καλό σου ταξίδι, σύντροφε.

Στη μνήμη του, ο σ. Γ.Χ. από τα Χανιά, προσφέρει 50 ευρώ για την ενίσχυση της «Προλεταριακής Σημαίας»

- απευθύνουν ως «Ενωτική Κίνηση της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς» έκκληση στη ΛΑΕ να υπαναχωρήσει και να επιστρέψει στις συζητήσεις μαζί τους.

Τα εκλογικά μαγειρέματα, λοιπόν, δεν έχουν τελειωμό και η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι απόλυτα ενταγμένη σε αυτά. Για ακόμη μια φορά, ο παράγοντας της κάλπης μετατρέπεται σε κινούσα δύναμη ζυμώσεων και διεργασιών στους κόλπους της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, σε βαθμό που κανένα κινηματικό μέτωπο δεν το έχει καταφέρει ποτέ. Το «εμπόριο ενότητας» δίνει και παίρνει, παρόλο που οι περισσότερες οργανώσεις -ακόμα και αν συμμετέχουν στο ίδιο μετωπικό σχήμα- δεν μπορούν να συναντηθούν στοιχειωδώς ούτε καν σε επίπεδο δρόμου. Ο τρόπος συμμετοχής των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην κοινή αντιπολεμική δράση απέναντι στην επίσκεψη Μπλίνκεν και τον άδικο πόλεμο, με ευκαιριακούς όρους και άρνηση ουσιαστικής δέσμευσης, είναι αρκετά αποκαλυπτικός ως προς αυτό. Η εκλογική προσμονή όλων των δυνάμεων με αναφορά στην αριστερά, εξάλλου, παρά τα περί του αντιθέτου διακηρυσσόμενα, είναι και ο λόγος που για ένα μεγάλο διάστημα επικράτησε η παύση αγώνων, για να έρθουν τα προβλήματα των εργαζομένων σε μια σειρά από χώρους να σπάσουν τη σιωπή της προεκλογικής αφασίας, χωρίς να ανατρέπουν όμως το γενικό κλίμα.

Γι' αυτό και δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με θετικό τρόπο, μιας και διέπεται από αποκλειστικά προεκλογικές αγωνίες, έξω και μακριά από τις πραγματικές ανάγκες των αγώνων και ανακυκλώνει αυταπάτες και αδιέξοδα που το κίνημα πλήρωσε πολύ ακριβά όλα τα τελευταία χρόνια.

Αποψη

Ελληνοτουρκικά

Η πολιτική των σεισμών φέρνει τα αμερικάνικα σχέδια κοντύτερα

Δεν υπάρχει γεγονός που να μην επιδιώκεται να αξιοποιηθεί από πλευράς των ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα των ΗΠΑ. Στη βάση της γενικής τους κατεύθυνσης για απόλυτο έλεγχο της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επιχειρούν ήδη να εκμεταλλευτούν ακόμη και το τραγικό γεγονός του φονικού-καταστροφικού σεισμού σε Τουρκία, Συρία και ιδιαίτερα στην περιοχή του Κουρδιστάν. Σε σχέση με τα ελληνοτουρκικά, η εδώ και καιρό προσπάθειά τους να πέσουν οι τόνοι εκατέρωθεν του Αιγαίου βρήκε μια πρώτης τάξεως ευκαιρία μέσω και της λεγόμενης πολιτικής ή και διπλωματίας των σεισμών. Πρόκειται για μια πρόσκαιρη -που βολεύει τα υπερατλαντικά αφεντικά- φαινομενική φιλία ανάμεσα στις δύο χώρες, που συνεχίζεται αυτές τις πρώτες μετασεισμικές ημέρες. Το για πόσο χρονικό διάστημα θα κρατήσει παραμένει, ωστόσο, το μεγάλο ερώτημα.

Έχουμε κατ' επανάληψη τονίσει ότι η "ηρεμία" στο Αιγαίο Πέλαγος και ευρύτερα στα "οικόπεδα" που θεωρούνται από τους ίδιους αποκλειστικής ιδιοκτησίας των ΗΠΑ θα ήταν η "ιδανική" συνθήκη για τους παγκόσμιους φονιάδες αυτή την ιδιαίτερα ταραγμένη περίοδο, με τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις σε παροξυσμό και τον πόλεμο στην Ουκρανία να μαίνεται. Αυτή η εμφανέστατη τακτική δεν φείδεται πολιτικών, διπλωματικών και στρατιωτικών κινήσεων και πρωτοβουλιών με στόχο την απώθηση των ρωσικών και κινεζικών συμφερόντων και, ει δυνατόν, το "σφράγισμα" όσο το δυνατόν ευρύτερου γεωγραφικού χώρου. Αλλεπάλληλα ταξίδια κορυφαίων γερακιών το καταμαρτυρούν.

Οι πρόσφατες επισκέψεις σε Ισραήλ και Αίγυπτο είχαν, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, μια τέτοια στόχευση. Ο σχεδιασμός επανενεργοποίησης των αμερικανόπνευστων 3μερών και 4μερών αξόνων επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές. Στο κάδρο μπαίνουν τόσο η Μέση Ανατολή όσο η Βόρεια Αφρική και βέβαια τα Βαλκάνια. Τμήμα αυτού του παζλ αποτελούν τα ελληνοτουρκικά που, χωρίς ποτέ να "λύνονται", περνούν από υφέσεις και εντάσεις, με τις τελευταίες να είναι κυρίαρχες εδώ κι ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Οι δηλώσεις των ιθυνόντων του τουρκικού καθεστώτος, με φόντο κατεστραμμένα κτίρια και ξεσπιτωμένο-άστεγο κόσμο, επικαλούνται τη βοήθεια που απέστειλε η χώρα μας σε διασωστικό και υλικό επίπεδο και δράττονται της ευκαιρίας να απευθύνουν πρόταση επανέναρξης του διαλόγου μέσω των λεγόμενων μέτρων οικοδόμησης εμπιστοσύνης αλλά και των σχετικών διαδικασιών στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ. Ο πυρήνας, ωστόσο, παραμένει. Ο υπουργός Εεξωτερικών Τσαβούσογλου μίλησε για διπλωματική λύση σε όλα τα εκκρεμή (περισσότερα του ενός, δηλαδή) ζητήματα. Είναι εμφανές ότι παραμένει η ειδοποιός διαφορά, ανεξάρτητα των ηπιότερων τόνων. Από την πλευρά της ελληνικής κυβέρνησης, ο υπουργός Εξωτερικών Δένδιας έκανε λόγο για δρομολόγηση "λύσης" στο μοναδικό (;) θέμα της διευθέτησης θαλασσίων ζωνών στη βάση των αποκαλούμενων Διεθνούς Δικαίου και Δικαίου της Θάλασσας. Με άλλα λόγια, το χάσμα παραμένει.

Δεν θα μπορούσαν να είναι, πάντως, πολύ διαφορετικά τα πράγματα σε επίπεδο δηλώσεων. Σε μια τέτοια έκτακτη κατάσταση, οι δύο αντιδραστικές άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις τους είναι αναγκασμένες να τηρούν κάποια προσχήματα στους μαξιμαλισμούς και στις τυχοδιωκτικές πολιτικές τους. Κάτι τέτοιο, άλλωστε, ζήτησε και ο Μπλίνκεν στην περιοδεία του σε Τουρκία και Ελλάδα. Η αμερικανική πλευρά δήλωσε ευθαρσώς και πριν από αυτή την επίσκεψη ότι "*ο στρατηγικός διάλογος των ΗΠΑ ξεχωριστά με τις δύο χώρες πρέπει να συνεχιστεί*". Για την Ελλάδα αυτό μεταφράζεται σε έναν 4ο γύρο της σχετικής διαδικασίας. Στη δυναμική της εξέλιξη αυτή η πολιτική έχει να προσφέρει τα μέγιστα για τις ΗΠΑ. Ακόμη κι αν είναι σχετικά πρόσφατη η νέα επ' αόριστον συμφωνία παραμονής, αναβάθμισης κι επέκτασης για τις αμερικανικές βάσεις, πάντα υπάρχουν περιθώρια για παραπάνω ρόλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι... υπογραφές είναι για να επικαιροποιούνται!

Αναφορικά με αυτούς καθαυτούς τους σεισμούς και τα αποτελέσματά τους, ήδη συνωστίζονται μια σειρά εκπρόσωποι του κατασκευαστικού κεφαλαίου στη γείτονα χώρα. Πριν καλά καλά μαζευτούν τα εγκλωβισμένα και καταπλακωμένα πτώματα, προτού απομακρυνθούν οι τόνοι των ερειπίων, μεγάλες εταιρίες -μεταξύ αυτών και των ΗΠΑ- "προσφέρονται" για τάχιστη ανοικοδόμηση. Κι αυτό, ανεξάρτητα του ποιοι θα είναι "πρώτη μούρη".

Ακόμη κι από την Ελλάδα δήλωσαν κάποιοι πρόθυμοι να "συνδράμουν"! Το θέμα, όμως, επεκτείνεται κυρίως πέρα από τις άμεσες μπίζνες. Στο επίπεδο που πάντα ήταν σχετικά με τις ελληνοτουρκικές σχέσεις-αντιθέσεις: στο γεωπολιτικό και περιφερειακό. Σ' αυτό που προσδίδει ρόλους και κέρδη πιο μακροχρόνια. Πάντα, βέβαια, συμβατά με τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Και είναι αυτά που αποτελούν και τον καθοριστικό παράγοντα για τις εξελίξεις. Ενδεικτικό στοιχείο για τη συνέχεια, πάντως, αποτέλεσε το γεγονός του αποκλεισμού σωστικών συνεργείων από την Κυπριακή Δημοκρατία, τη μόνη που δεν δέχτηκε η τουρκική κυβέρνηση για βοήθεια. Εδώ δεν... λειτούργησε η πολιτική των σεισμών.

Η επικινδυνότητα της κατάστασης δεν μπορεί να υποβιβαστεί από πρόσκαιρες κινήσεις δήθεν ανθρωπιστικού χαρακτήρα. Μέσα σε μια προεκλογική περίοδο που αναδιαμορφώνεται το πολιτικό σκηνικό και στις δύο χώρες, οι δυο λαοί κινδυνεύουν να αλεστούν στις μυλόπετρες της στρατιωτικοποιημένης πλέον αντιπαράθεσης. Τόσο με βάση τα όχι και τόσο "απόνερα" της ουκρανικής σύγκρουσης όσο και με μοχλό τις πραγματικές αντιδραστικού χαρακτήρα αντιθέσεις των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας. Η μπαγκέτα των ΗΠΑ είναι πολύ εύκολο να αλλάξει κατεύθυνση. Ακόμη και το σημερινό, πρόσκαιρο, όπως εκτιμούν όλοι οι σοβαροί αναλυτές, "καταλάγιασμα των παθών" μόνο την ειρήνη δεν υπηρετεί, όσο καθοδηγείται από τους μεγαλύτερους παγκόσμιους εμπρηστές. Το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα (και) των δύο λαών παραμένει επιτακτική και μόνιμη ανάγκη!

Η «αντιτρομοκρατική» της Τουρκίας συνέλαβε τρεις έλληνες αριστερούς αλληλέγγυους στον τούρκικο λαό

Τρεις αγωνιστές από την «Εργατική Ομάδα Τ-34», που είχαν επισκεφτεί την Τουρκία για να βοηθήσουν τους σεισμόπληκτους λαούς και στη διάσωση συνελήφθησαν στις 17/2 στην πόλη Χαταϊ, στην Αντιόχεια, από την τουρκική «αντιτρομοκρατική» υπηρεσία, επειδή άνοιξαν μια σημαία με το σφυροδρέπανο. Παρόλο που είχαν μαζί τους όλα τα επίσημα ταξιδιωτικά έγγραφα, σε αντίθεση μ' αυτό που διαδίδουν διάφορα ντόπια ΜΜΕ. Μεταφέρθηκαν στο Τμήμα Αλλοδαπών στην Αντιόχεια, μετά στο Τμήμα Μεταναστών στα Άδανα και στη συνέχεια απελάθηκαν στην Ελλάδα. Για το τουρκικό κράτος και το εκμεταλλευτικό – καπιταλιστικό σύστημα που υπηρετεί, που είναι υπεύθυνοι για το θάνατο δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων του τούρκικου και κουρδικού λαού, που θάφτηκαν κάτω απ΄ τα συντρίμμια των σεισμών, η αλληλεγγύη των λαών πρέπει να ποινικοποιηθεί και να διωχθεί. Και οι αγωνιστές, Έλληνες, Τούρκοι και Κούρδοι, να θεωρηθούν «τρομοκράτες». «Πρέπει» ταυτόχρονα να φιμωθούν εκείνες οι φωνές που καταγγέλλουν τους υπαίτιους του μαζικού αυτού εγκλήματος (και δεν το αποδίδουν στη... θεομηνία) και που προβάλλουν τη φιλία και την αλληλεγγύη των λαών ενάντια στις άρχουσες τάξεις, στις κυβερνήσεις και στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Καταγγελία για τη σύλληψη εξέδωσε και το ΚΚΕ(μ-λ). (https://kkeml.gr/το-τουρκικό-κράτος-ποινικοποιεί-την-έμπρακτη-αλληλεγγύη-στους-σεισμόπληκτους-να-αφεθούν-ελεύθεροι-οι-τρεις-έλληνες-αριστεροί-νεολαίο) .

«Καταδρομικά μόρια» για... πρόσληψη σε ΔΙΑΣ κ.ά.

Όπως ανέφερε σε πρόσφατη καταγγελία του το «Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων Σπάρτακος», η κατάταξη φαντάρων στις «Ειδικές Δυνάμεις» της 35ης Μοίρας Καταδρομών του Έβρου τούς προσφέρει μόρια για μια μελλοντική πρόσληψή τους στις αστυνομικές δυνάμεις των ΔΙΑΣ και λοιπών ειδικών σωμάτων. Ανάλογα «μόρια» πρόσληψης προσφέρει και η θητεία και σε άλλα σώματα των «Ειδικών Δυνάμεων», καθώς και στην Προεδρική Φρουρά ή στη Στρατονομία. Εκτός αυτών, όπως έχει ήδη βγει στη φόρα εδώ και καιρό, οι στρατιώτες των «Ειδικών Δυνάμεων» στον Έβρο, πέρα από τους εξευτελισμούς και τα καψόνια που δέχονται, για να τα αναπαράξουν στη συνέχεια σε άλλους, επιδίδονται και σε «καταδρομικές» επιχειρήσεις, σε ενέδρες και σε βάναυση συμπεριφορά ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστες στα σύνορα. Ο αστικός στρατός και οι δυνάμεις καταστολής σε «αγαστή» συνεργασία, λοιπόν, πάντα απέναντι στο λαό, είτε πρόκειται για πρόσφυγες και μετανάστες είτε για έλληνες διαδηλωτές και απεργούς.

Επίδειξη χρήσης κλομπ και χειροπέδων σε παιδιά...

Έγινε κι αυτό, στο Δημοτικό Σχολείο της Θερμής Λέσβου. Στην περιοχή όπου το Μάρτη του 2020 είχαμε δει σκηνές «απείρου κάλλους» από κάποιους ενάντια σε πρόσφυγες (ακόμα και σε εγκύους και παιδιά). Την Παρασκευή 17/2, στο πλαίσιο του «επαγγελματικού προσανατολισμού», αξιωματικοί του Λιμενικού Σώματος πραγματοποίησαν στα παιδιά «σεμινάριο» για τις δραστηριότητες του σώματος. Αρχικά προβλήθηκε παρουσίαση για το Λιμενικό σε αίθουσα, ενώ στη συνέχεια τα παιδιά «μυήθηκαν» -και με «βιωματικό» τρόπο– σε καταστάσεις που τα προέτρεπαν να υποδυθούν το ρόλο των λιμενικών. Επίδειξη χρήσης κλομπ και χειροπέδων, σύλληψης «υπόπτων», επικοινωνίας με ασυρμάτους, ρουχισμού (όπως αλεξίσφαιρων γιλέκων, κράνους κοκ), καθώς και ανίχνευσης ναρκωτικών ουσιών από αστυνομικά σκυλιά ήταν κάποιες από τις «δραστηριότητες». Για να «εθιστούν» από μικρά στο έργο των δυνάμεων καταστολής του συστήματος, σε μια περιοχή μάλιστα όπου το κυνήγι προσφύγων και μεταναστών, οι απελάσεις τους και οι «επαναπροωθήσεις» βρίσκονται στην πρώτη γραμμή. Για το «περιστατικό» διατάχθηκε ΕΔΕ, μετά την έκταση που πήρε η δημοσιοποίησή του. Κάτι που δεν μπορεί όμως να καλύψει την έκταση της φασιστικοποίησης την οποία το σύστημα της εκμετάλλευσης επιδιώκει να εισαγάγει στην καθημερινότητά μας.

δημοκρατικά δικαιώματα

Άγριοι ξυλοδαρμοί των ΜΑΤ και χημικά ενάντια σε εργαζόμενους και νεολαία

Μέγαρο Μουσικής, 20/2: Ούτε καν στο πεζοδρόμιο δεν άφησαν τη υγκέντρωση!

Απροσχημάτιστη επίθεση δέχθηκαν τη Δευτέρα 20/2 απ΄ τις δυνάμεις των ΜΑΤ εκπαιδευτικοί, φοιτητές και διαμαρτυρόμενοι σπουδαστές κατειλημμένων δραματικών σχολών. Πραγματοποιούσαν συγκέντρωση και διαμαρτύρονταν στο χώρο όπου γινόταν η φιέστα της κυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας, με τίτλο «4 χρόνια έργο για την Παιδεία - Αλλαγή στην πράξη», με συμμετοχή της Κεραμέως και του Μητσοτάκη. Προφανώς δεν έπρεπε να επιτραπεί, διά ροπάλου, κανένα «τσαλάκωμα» της εικόνας της φιέστας. Μάλιστα οι συγκεντρωμένοι δεν είχαν καν κατέβει από το πεζοδρόμιο κι απ' το Πάρκο Ελευθερίας στη Βασιλίσσης Σοφίας, η κίνηση της οποίας συνεχιζόταν κανονικά. Φάνηκε ξανά πως είναι υποκριτικά τα προσχήματα της κυβέρνησης, της δημοτικής Αρχής και της αστυνομίας ότι οι «περιορισμοί» των συγκεντρώσεων/διαδηλώσεων γίνονται για τη «μη διατάραξη της κυκλοφορίας». Οτι άλλο είναι το μέλημά τους! Το χτύπημα των αντιστάσεων και των διαμαρτυριών. Κι ακόμα περισσότερο, το χτύπημα των αγώνων. Φάνηκε επίσης πως η πολιτική της φασιστικοποίησης δεν πιάνει πάτο! Και πως η σκληρή ταξική πολιτική απέναντι στα δικαιώματα στην παιδεία και στην εργασία, που υπηρέτησαν όλες οι κυβερνήσεις του συστήματος (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ), επιχειρείται να περάσει διά πυρός και σιδήρου. Οι συγκεντρωμένοι δέχτηκαν δυο επιθέσεις των ΜΑΤ, με χτυπήματα με κλομπ στο κεφάλι, με κλοτσιές, κυνηγητό και ρίψη χημικών, ενώ έγινε και μία σύλληψη.

Υπουργείο Εργασίας (22/2): ενάντια στους εργαζόμενους στον επισιτισμό

Ένας αιμόφυρτος διαδηλωτής ύστερα από χτύπημα στο κεφάλι με κλομπ, επίθεση των ΜΑΤ, ρίψη χημικών και δύο προσαγωγές συνδικαλιστών στο Α.Τ. Ακρόπολης ήταν η κυβερνητική απάντηση σε συγκέντρωση της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό, στο υπουργείο Εργασίας την Τετάρτη 22/2, για διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων και επιδόματος ανεργίας. Άλλη μια κατασταλτική επίθεση ενάντια σε εργαζόμενους που διεκδικούν το δίκιο τους. Προφανώς κανένας «διάλογος» δεν μπορεί να υπάρξει με την κυβέρνηση. Παρά μόνο πραγματικοί, επίμονοι, μαζικοί, διεκδικητικοί αγώνες των εργαζόμενων με στόχο την ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής, η οποία, όπως καθημερινά αποδεικνύεται, «δεν μένει στα χαρτιά»...

Πρόταση ΣΥΡΙΖΑ για πλειστηριασμούς

Η πολύχρονη ομηρία δεν είναι φιλολαϊκή!

Η πρόταση που θα καταθέσει τις επόμενες μέρες ο ΣΥΡΙΖΑ για τους πλειστηριασμούς θα αφορά πρώτη κατοικία, επαγγελματική στέγη και αγροτική γη και θα έχει τρία βασικά χαρακτηριστικά: Νομοθετικά κατοχυρωμένη προστασία της πρώτης κατοικίας, δυνατότητα δικαστικής προσφυγής για κάλυψη πολιτών που δεν μπορούν να έχουν βιώσιμη ρύθμιση και υποχρεωτικότητα στον πιστωτή να κάτσει στο τραπέζι της ρύθμισης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυρίζεται ότι με τις ρυθμίσεις αυτές θα ορθώσει τείχος προστασίας των δανειοληπτών απέναντι στους κάθε είδους πιστωτές (funds, servicers, τράπεζες, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα), των οποίων τα χέρια έλυσε τόσο ο πτωχευτικός νόμος της ΝΔ, όσο και η πρόσφατη απόφαση του Αρείου Πάγου. Και θα μιλήσει και με την ΕΚΤ, ώστε να εξασφαλίσει και τη συνεργασία των Ευρωπαίων.

Δηλαδή θα ανακόψει την πολύ επιθετική κίνηση των συγκεκριμένων μερίδων του κεφαλαίου και μάλιστα με τη συμφωνία της ΕΚΤ, η οποία σε κάθε αξιολόγηση είχε ως πρώτο θέμα τα κόκκινα δάνεια!

Αυτές τις δηλώσεις ...αντίστασης του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στο κεφάλαιο και στο πλευρό του λαού τις έχουμε ξανακούσει. Και τη συνέχεια την είδαμε. Η ...αντι-μνημονιακή κυβέρνησή του έφερε το τρίτο μνημόνιο και ακολούθησε επί τέσσερα χρόνια μια αντιλαϊκή πολιτική, με βαριά φορολογία, μειώσεις μισθών και συντάξεων και αυξήσεις τιμών σε όλα τα βασικά αγαθά, η οποία έστρωσε τον δρόμο στην πολιτική που ακολουθεί σήμερα η κυβέρνηση της ΝΔ απέναντι στην οποία ξεσπαθώνει.

Σημαία του ΣΥΡΙΖΑ για το ζήτημα των πλειστηριασμών είναι οι νόμοι Κατσέλη και Σταθάκη, που έδιναν τη δυνατότητα ευνοϊκών ρυθμίσεων στα δάνεια. Σε ένα τέτοιο μοντέλο θέλουν να επιστρέψουν με τη νέα τους πρόταση. Όμως όσοι δανειολήπτες εντάχθηκαν στο νόμο Κατσέλη ξέρουν πολύ καλά ότι εξακολουθούν να πληρώνουν δυσβάσταχτες δόσεις για τα δάνειά τους και ότι θα τις πληρώνουν για πολύ καιρό ακόμα. Ξέρουν ότι τα κέρδη των πιστωτών τους δεν πρόκειται να μειωθούν στο παραμικρό, ότι θα συνεχίσουν να τους ξεζουμίζουν με ληστρικά επιτόκια.

Οι λεγόμενες ...ευκολίες πληρωμής δεν έχουν στόχο να ανακουφίσουν τον κόσμο που χρωστάει, αλλά να εξασφαλίσουν ότι τα χρέη θα αποπληρώνονται και οι πιστωτές θα συνεχίζουν να κερδίζουν. Κι έτσι είναι απαραίτητο να κρατούν τους δανειολήπτες σε πολύχρονη ομηρία, με την απειλή της κατάσχεσης και της πλήρους οικονομικής καταστροφής να κρέμεται πάνω από το κεφάλι τους.

Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι τίποτε άλλο από μια εναλλακτική διαχείριση του προβλήματος, πρώτα και κύρια από τους ίδιους τους πιστωτές και σαφώς για το δικό τους όφελος, που είναι σε βάρος του λαού. Τα δάνεια και οι τόκοι δεν είναι παρά κρίκοι στην μακριά αλυσίδα της ληστείας που εξελίσσεται ενάντια στο λαϊκό εισόδημα. Αυτή η αλυσίδα σπάει μόνο με αγώνες και με αυτούς ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κόψει κάθε σχέση εδώ και πολλά χρόνια.

Στα χέρια των αρπακτικών τα σπίτια του λαού

Ήρθε η ώρα για την τελική επίθεση;

Μεγάλη συζήτηση άνοιξε η -θετική για τη διενέργεια πλειστηριασμών από τα funds και τους servicers- απόφαση του Άρειου Πάγου. Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης (ακόμη και φιλικά στην κυβέρνηση), ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, δικηγόροι εξειδικευμένοι στην υπεράσπιση των οφειλετών, εκφράζουν το ξάφνιασμά τους έως και την κάθετη αντίθεσή τους σε αυτήν την απόφαση.
Μια απόφαση, όμως, που δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική, μιας και στηρίζεται στο νομοθετικό πλαίσιο που έχουν δημιουργήσει ως τώρα όλες οι κυβερνήσεις. Περιλαμβανομένης, φυσικά, και αυτής των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όπως και της τωρινής, της ΝΔ.

Στην όλη συζήτηση αυτό που κυριαρχεί είναι η γελοία αντιπαράθεση μεταξύ της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ για τα πεπραγμένα τους, με την πρώτη να κατηγορεί τον ΣΥΡΙΖΑ ότι σε δικό του νόμο στηρίχθηκε η απόφαση και τον δεύτερο να απαντά (ψευδώς) ότι, ναι μεν αυτός νομοθέτησε, αλλά ότι επί των ημερών του δεν έγιναν πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας. Όταν στριμώχνεται, απαντά ότι νομοθέτησε έτσι γιατί δεχόταν πιέσεις από τους δανειστές και ότι δεν έγιναν από τις τράπεζες πλειστηριασμοί για πρώτες κατοικίες, αλλά για άλλες περιπτώσεις! Η δε ΝΔ, στην κριτική που της ασκείται γιατί δεν ακύρωσε τους νόμους του ΣΥΡΙΖΑ και γιατί τους εφαρμόζει, απαντά και αυτή με τη σειρά της ότι δεν μπορεί να το κάνει αυτό (όπως και για άλλες περιπτώσεις) γιατί κυνηγά τη λεγόμενη «επενδυτική βαθμίδα». Και οι δύο μαζί παραδέχονται, τελικά, ότι άλλοι βάζουν τα όρια της πολιτικής τους, αποδεχόμενοι την εξάρτησή τους και εκπαιδεύοντας το λαό στην υποταγή.

Τι απουσιάζει από την όλη συζήτηση; Όλα όσα έγιναν τα τελευταία 10-15 χρόνια. Γιατί το πρόβλημα δεν περιορίζεται μόνο στις δύο τελευταίες κυβερνήσεις, όπως βολικά προσπαθούν να το παρουσιάσουν τα ΜΜΕ και το πολιτικό σύστημα. Ξεκινά απ' όταν ξεκίνησε η επίθεση στα λαϊκά εργατικά εισοδήματα με τη δικαιολογία της κρίσης (τους) και την ύπαρξη του χρέους (τους).

Από τότε που μειώθηκαν μισθοί και συντάξεις, που μειώθηκαν τα εισοδήματα των εργαζόμενων, παράλληλα με την κατάργηση των δικαιωμάτων στη παιδεία, στην υγεία και σε κάθε άλλη κατάκτηση. Τότε βρέθηκαν χιλιάδες λαϊκές οικογένειες να μην μπορούν να πληρώνουν τις δόσεις των δανείων που πήραν για να αγοράσουν ένα σπίτι. Βέβαια, το σύστημα δεν ήταν ακόμη έτοιμο να περάσει στις κατασχέσεις και στους πλειστηριασμούς, δηλαδή, στο βίαιο πέρασμα της λαϊκής ακίνητης περιουσίας στα χέρια λίγων εκμεταλλευτών, οι οποίοι δεν είναι απαραίτητα μόνο οι τράπεζες. Καραδοκούν κι άλλοι!

Κυρίως, δεν ήταν έτοιμο πολιτικά. Μετρούσε-φοβόταν τις αντιδράσεις που μπορεί να προκαλέσει μια τέτοια κίνησή του. Πολύ περισσότερο όταν ο λαός ήταν ακόμη στα κάγκελα, αντιδρούσε και αντιστεκόταν στην επίθεση. Χρειαζόταν χρόνος, λοιπόν, και αυτόν το χρόνο τον κέρδισε με τις διάφορες νομοθετικές ρυθμίσεις περί δήθεν προστασίας της πρώτης κατοικίας και δημιουργώντας (με τη βοήθεια του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και άλλων δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος) προσδοκίες-αυταπάτες ότι η λύση θα βρεθεί μέσω νομοθετικών ρυθμίσεων και ότι τελικά δεν θα χαθούν τα σπίτια του κόσμου. Οι ρυθμίσεις προστασίας σταδιακά λειαίνονταν, γίνονταν όλο και λιγότερο προστατευτικές και έδιναν όλο και περισσότερο έδαφος στις τράπεζες, στα funds και στους servicers να προχωρούν, ετοιμάζοντας -και αυτοί με τη σειρά τους- το έδαφος για την τελική επίθεση. Οι νόμοι που μείωσαν τα εισοδηματικά και περιουσιακά κριτήρια προστασίας και που επιτρέπουν σε όλους αυτούς να προχωρούν σε πλειστηριασμούς, η καθιέρωση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών αλλά και του ιδιώνυμου αδικήματος απέναντι σε όσους εμποδίζουν τους πλειστηριασμούς, είναι του ΣΥΡΙΖΑ και μικρή σημασία έχει τελικά αν επί των ημερών του γίναν πλειστηριασμοί ή όχι. Η ουσία είναι ότι έδωσε το πράσινο φως και έστρωσε το έδαφος στη σημερινή κυβέρνηση και τους νόμους περί πτώχευσης και δήθεν «εξωδικαστικών ρυθμίσεων», οι οποίοι βαφτίζουν ως «δεύτερη ευκαιρία» την αρπαγή όχι μόνο της «πρώτης κατοικίας», αλλά και κάθε περιουσιακού στοιχείου των οφειλετών!

Έχει δημιουργηθεί ένα τέτοιο σύστημα που ακόμη και μεγαλοδικηγόροι που ασχολούνται με το ζήτημα από τη σκοπιά του οφειλέτη, έχουν φτάσει πλέον σε αδιέξοδο και παρακαλούν μήπως και βρεθεί κάποια κυβερνητική λύση. Πέρα από το ότι αυτοί που αγόρασαν τα δάνεια από τις τράπεζες (funds, κατά κανόνα θυγατρικά των τραπεζών), αλλά και αυτοί που τα διαχειρίζονται για λογαριασμό των funds (οι λεγόμενοι servicers), είναι ακριβοθώρητοι. Τίποτα δεν γίνεται στα γραφεία τους, ενώ ακόμη και αν έρθει η ώρα να μπουν οι υπογραφές, αυτό γίνεται στα τραπεζικά καταστήματα και οι συμβάσεις ανταλλάσσονται (αν ανταλλαγούν, βέβαια) μέσω αυτών ή μέσω ταχυδρομείου. Οι δε προτάσεις που κάνουν είναι τέτοιες που δεν υπάρχει περίπτωση να μπορέσουν να τηρηθούν από τη πλευρά των οφειλετών, μιας και δεν υπολογίζουν την εισοδηματική τους κατάσταση, αλλά την περιουσιακή. Πολλές φορές, μάλιστα, ακόμη κι αν γίνει εφικτό να υπάρξει συμφωνία ρύθμισης, κωλυσιεργούν, αλλάζουν τις προτάσεις ή κάνουν πίσω χωρίς καμιά προειδοποίηση. Αν κάποιος έχει πάνω από ένα δάνειο στο όνομά του (είτε αυτό αφορά στεγαστικό είτε κάτι άλλο), μπορεί να βρεθεί σε μια κατάσταση που θα πρέπει να μιλάει με πάνω από έναν αγοραστή ή διαχειριστή των δανείων του. Παρόμοια κι αν υπάρχουν δύο δικαιούχοι ή εγγυητές δανείων. Με άλλους ο ένας, με άλλους ο άλλος! Το αποτέλεσμα είναι να μην υπάρχει δυνατότητα συνολικής ρύθμισης των οφειλών εξωδικαστικά!

Αυτό που έλυσε ο Άρειος Πάγος με την απόφασή του είναι μια αντίφαση που προέκυψε από το νόμο του 2003 (κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ), ο οποίος καθιέρωνε τους αγοραστές και διαχειριστές των δανείων αλλά τους απαγόρευε να προχωρούν σε κατασχέσεις και πλειστηριασμούς, και το νόμο του 2015 (κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ) που τους το επέτρεπε. Μια αντίφαση που τη χρησιμοποιούσαν οι δικηγόροι στα δικαστήρια μπας και εμποδίσουν τους πλειστηριασμούς και εξαναγκαστούν τα «κοράκια» σε ρυθμίσεις. Και αυτό το τελευταίο όπλο, όπως το χαρακτήριζαν, πλέον δεν υπάρχει, οπότε οι οφειλέτες είναι απόλυτα έρμαιοι στις διαθέσεις των κατόχων και των διαχειριστών των δανείων. Αυτή η απόφαση του Αρείου Πάγου -ήδη ακόμη και από την επόμενη μέρα- οδήγησε τους τελευταίους να ακυρώσουν πολλές συμφωνίες ρυθμίσεων που ήταν έτοιμες να υπογραφούν! Κι ας μην έχει ακόμη δοθεί στη δημοσιότητα επίσημα! Οι δε δικηγόροι σηκώνουν πλέον τα χέρια ψηλά! Ακόμη και οι ελάχιστες θετικές δικαστικές αποφάσεις θα εκμηδενιστούν!

Τι μπορούν να κάνουν οι οφειλέτες; Τίποτα με τον νόμο! Τίποτα με τα δικαστήρια! Ο αριθμός 700.000 (επίσημα δεν υπάρχει τίποτα, αυτά τα νούμερα βγαίνουν κατά καιρούς στα πλαίσια της αντιπαράθεσης των αστικών κομμάτων και κυμαίνονται από τις 600.000 έως τις 800.000) δεν αφορά ανθρώπους. Αυτό το νούμερο αφορά δάνεια, που πίσω τους όμως μπορεί να κρύβονται ζευγάρια, εγγυητές κ.λπ. αυξάνοντας κατά πολύ τον αριθμό των ανθρώπων που βρίσκονται μπλεγμένοι σε αυτήν την κατάσταση, χωρίς να υπολογίζουμε τις οικογένειες! Δεν αφορά μόνο τα συγκεκριμένα σπίτια που έχουν αγοραστεί με δάνεια, μιας και, αν ο πλειστηριασμός δεν ικανοποιήσει τις απαιτήσεις (που είναι και πολύ πιθανό), τότε θα πρέπει να εκπλειστηριασθεί και κάθε άλλο περιουσιακό στοιχείο. Άλλωστε, το ενδεχόμενο της «ρευστοποίησης» κάθε άλλου περιουσιακού στοιχείου προβλεπόταν σε όλους τους νόμους περί «προστασίας» της «κύριας κατοικίας». Συμπεριλαμβανόμενων και των καλύτερων εκδοχών του νόμου Κατσέλη. Αναγκαστικά! Πόσο μάλλον τώρα!

Ο μόνος τρόπος για να υπερασπιστεί ο λαός τα δικαιώματά του και τις κατακτήσεις του επιμέναμε ότι είναι ο αγώνας. Η συγκρότησή του στα όργανα πάλης του. Η αντίσταση, η διεκδίκηση και η ανατροπή των πολιτικών που του καταστρέφουν τη ζωή. Και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε. Μόνο που υπάρχει ένα μεγάλο εμπόδιο.

Όλα τα προηγούμενα χρόνια, αυτό που επικράτησε στο κίνημα ως προς τον κίνδυνο απώλειας της λαϊκής στέγης είναι η κατεύθυνση των δικαστηρίων. Μια κατεύθυνση που -ακόμη και όπου υπήρξαν σχετικά μαζικές κινήσεις- τελικά απογοήτευε ανθρώπους και τους οδηγούσε στην επιστροφή στην ατομική «λύση» και την παράδοση. Άλλωστε, αυτή είναι η ουσία αυτής της κατεύθυνσης. Εκεί οδηγεί αναγκαστικά. Όπως εκεί οδήγησε και η λογική του «δεν πληρώνω» όσους την πίστεψαν, με αποτέλεσμα να έρθουν αντιμέτωποι με χρέη, χωρίς όμως καμιά συλλογική στήριξη! Ουσιαστικά, αυτό που επικράτησε ήταν η αποδοχή ότι όλος αυτός ο κόσμος χρωστάει και ότι πρέπει να βρει τρόπο να ξεχρεώσει. Στην πραγματικότητα, έλειπε από το σκεπτικό πολλών κινηματικών ότι η στέγαση είναι δικαίωμα, που θα οδηγούσε σε άλλες λογικές ως προς τη λαϊκή συγκρότηση και σε άλλα αιτήματα, που θα απαιτούσαν από το κράτος να εξασφαλίζει στέγη στον εργαζόμενο λαό. Όπως τότε (όχι και πολύ πίσω στο χρόνο) που το εργατικό και λαϊκό κίνημα ήταν ισχυρό (αλλά ακόμη και τότε που έφθινε μεν, αλλά διατηρούσε τη δυναμική των προηγούμενων χρόνων) και το κράτος αναγκαζόταν (όχι από καλοσύνη ή γιατί τότε δήθεν μπορούσε) να έχει έναν ΟΕΚ που έχτιζε και παρέδιδε σπίτια σε εργαζόμενους ή στήριζε ουσιαστικά την απόκτησή τους. Όχι καθολικά μεν, αλλά ούτε και σε λίγους τελικά.

Οι κινήσεις αποτροπής πλειστηριασμών (παλαιότερα μιας και τώρα είναι αδύνατο λόγω της διενέργειάς τους ηλεκτρονικά) ή εξώσεων από τα σπίτια είναι χρήσιμες μεν, αλλά δεν σώζονται έτσι τα σπίτια. Απλά αναβάλλουν το πρόβλημα. Φυσικά, δεν αποτελούν λύση ούτε οι... τιμωρητικές-σωφρονιστικές επιδρομές του Ρουβίκωνα και άλλων προς συμβολαιογράφους, τράπεζες, funds κ.λπ., αλλά ούτε και οι αλλεπάλληλες προτάσεις του ΚΚΕ στη Βουλή που δήθεν αποκαλύπτουν στο λαό τους εχθρούς του (λες και ο λαός δεν ξέρει) και που συντηρούν τις αυταπάτες περί νομοθετικών λύσεων.

Οπότε τι μένει; Μένει αυτό που αναφέρουμε πιο πάνω. Η κατεύθυνση του μαζικού λαϊκού αγώνα για την κατάργηση των νόμων που ληστεύουν τη λαϊκή περιουσία. Για να μην βγει κανένα λαϊκό σπίτι στο σφυρί, να μη βρεθεί καμία λαϊκή οικογένεια ξεσπιτωμένη. Και παράλληλα, του αγώνα για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις. Για να γίνει συνείδηση και πράξη το σύνθημα ο «ο λαός σώζει το λαό» και όχι ανάθεση σε επίδοξους «σωτήρες».

Στις 15 Φλεβάρη οι εκπαιδευτικοί ύψωσαν τη γροθιά τους και το ανάστημά τους

Ο αγώνας μόλις ξεκίνησε!

Όταν ρώτησαν τον γνωστό ληστή τραπεζών Γουίλι Σάτον γιατί ληστεύει τράπεζες, απάντησε: *«Γιατί εκεί βρίσκεται το χρήμα»*. Κι όταν εμάς μας ρωτάνε *«γιατί να απεργήσουμε;»* η αυτονόητη και ιστορικά επαληθευμένη απάντηση είναι: **Γιατί στην απεργία βρίσκεται η δύναμη μας και στους δρόμους το δίκιο μας.** Όταν η επίθεση του συστήματος παίρνει απειλητικές διαστάσεις για τη ζωή και τα δικαιώματά μας, ξέρουμε πως δεν έχουμε άλλη επιλογή. Οι «εναλλακτικές μορφές διαμαρτυρίας» αποδεικνύονται λόγια του αέρα και ο δρόμος του αγώνα γίνεται μονόδρομος.

Για την επίθεση στους εκπαιδευτικούς, αιχμή του δόρατος είναι και πάλι η αξιολόγηση, αυτή τη φορά με τη μορφή της «ατομικής αξιολόγησης», για την οποία κυβέρνηση και υπουργείο δηλώνουν ότι θα προχωρήσει κανονικά, ενώ ήδη από την περασμένη εβδομάδα οι αξιολογητές χτυπάνε τις πόρτες των σχολείων, αναζητώντας αρχικά τους πλέον ευάλωτους του κλάδου, τους νεοδιόριστους. Το «καρότο» της μονιμοποίησής τους δεν μπορεί να κρύψει το μαστίγιο και τις πραγματικές τους προθέσεις, που στόχο έχουν το γκρέμισμα των κατακτήσεων και της αξιοπρέπειας όλων ανεξαιρέτως των εκπαιδευτικών. Κι αυτό ο κλάδος το αντιλήφθηκε γρήγορα και στις 15 Φλεβάρη βγήκε από τις τάξεις και γέμισε τους δρόμους.

Η παρουσία χιλιάδων διαδηλωτών στο κέντρο της Αθήνας και άλλων πόλεων δείχνει ότι όταν οι καιροί το απαιτούν, οι εκπαιδευτικοί ΜΠΟΡΟΥΝ να αναλάβουν την ευθύνη ενός δίκαιου αγώνα. Αντιλαμβάνονται ότι μόνο με τη μαζική τους παρουσία στον δρόμο μπορούν να υπερασπιστούν το δίκιο τους. Ότι δεν μπορούν να βασίζονται σε καμία άλλη φωνή και δύναμη εκτός από τη δική τους. Και είναι βέβαιο πως ένα συγκροτημένο σώμα αγωνιζόμενων ανθρώπων που με αποφασιστικότητα αντιστέκεται σε αυτό που το συνθλίβει και διεκδικεί τα δικαιώματα και την αξιοπρέπειά του, δεν θα αφήσει ασυγκίνητο τον υπόλοιπο λαό. Θα συμπαρασύρει και θα ενωθεί με άλλους αγωνιζόμενους κλάδους και θα κλείσει το στόμα κάθε καλοθελητή. Αλλά για να συμβούν αυτά, ο αγώνας των εκπαιδευτικών, όπως και κάθε αγώνας, πρέπει να έχει συνέχεια και συνέπεια.

Είναι αλήθεια πως το σύστημα έχει θέσει σε εφαρμογή όλα τα εργαλεία συμμόρφωσης και τρομοκράτησης που διαθέτει. Από τη μια, με το γνωστό σύστημα «διαίρει και βασίλευε», η κυβέρνηση επιτίθεται στον κλάδο «με δόσεις», προσπαθώντας να τον διασπάσει για να κάνει ευκολότερα την επαχθή δουλειά της. Από την άλλη, τα γνωστά παπαγαλάκια επιδίδονται στις γνωστές αθλιότητες και στο τροπάρι «η κοινωνία είναι εναντίον σας», που ψέλνουν νυχθημερόν στα κανάλια. Και ενώ οι εκπαιδευτικοί δέχονται καθημερινές επιθέσεις, αυτοί που αναλαμβάνουν να απαντήσουν «για λογαριασμό τους» από τη συνδικαλιστική ηγεσία αδυνατούν να θέσουν καθαρά τα αιτήματα του κλάδου, αναλώνονται σε γκρίνιες και μισόλογα, επιζητούν μια «καλύτερη αξιολόγηση» και εσκεμμένα καλλιεργούν μια στάση συμβιβασμού και ηττοπάθειας. Η απεργία στις 15 Φλεβάρη έδειξε πως το σύστημα δεν είναι ανίκητο. Ο αγώνας μπορεί να μετατρέψει την οργή που ξεχειλίζει, σε θάρρος και αισιοδοξία. Είναι η αισιοδοξία που πηγάζει από την επίγνωση ότι στον δρόμο, η φωνή των εκπαιδευτικών ακούγεται δυνατά και χωρίς παρεμβολές:

- Άμεση μονιμοποίηση των νεοδιόριστων
- Ανατροπή της αξιολόγησης
- Αυξήσεις στους μισθούς

Αυτά είναι τα αιτήματα του κλάδου και είναι αδιαπραγμάτευτα.

Το πρώτο αυτό βήμα έδειξε τις δυνατότητες που υπάρχουν, αλλά δεν πρέπει να μείνει μετέωρο. Οι ηγεσίες ΟΛΜΕ-ΔΟΕ δεν δείχνουν διατεθειμένες να αξιοποιήσουν την αγωνιστική διάθεση των εκπαιδευτικών. Τρομαγμένες από την επιτυχία της απεργίας, καθυστερούν όσο περισσότερο μπορούν. Η ΟΛΜΕ προσανατολίζεται για νέα Γ.Σ. προέδρων στις 11 Μάρτη, ελπίζοντας ίσως πως στο μεταξύ το υπουργείο θα καταφύγει στις γνωστές μεθόδους των δικαστικών προσφυγών, για να τους δώσει άλλοθι και να τους απαλλάξει από τον κόπο να χαράξουν άμεσα νέα βήματα. Η καθυστέρηση δεν είναι αθώα. Αποτελεί πολιτική επιλογή με συγκεκριμένη στόχευση. Ο χρόνος που περνάει και η μόνιμη κατάστασης «αναμονής» για τη στάση της συνδικαλιστικής ηγεσίας δρα παραλυτικά και υπονομεύει τη δυνατότητα συγκρότησης μιας κεντρικής μάχης.

Ο κλάδος, όμως, δεν πρέπει να υποταχθεί στο παιχνίδι των καθυστερήσεων. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν πολλές φορές δώσει τα ...διαπιστευτήριά τους και τα κόλπα τους είναι το πιο «κοινό μυστικό» σε όλα τα σχολεία. Οι εκπαιδευτικοί να μην περιμένουν άλλο! Να αναλάβουν οι ίδιοι δράση μέσα από τα πρωτοβάθμια σωματεία τους και να επιβάλουν τον απαιτούμενο συντονισμό και την συγκρότηση της κεντρική μάχης ενάντια στην πολιτική του συστήματος, οργανώνοντας άμεσα:

1. Νέες Γενικές συνελεύσεις στις τοπικές ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ. Όλος ο κλάδος με τη συμμετοχή των άμεσα εκβιαζόμενων νεοδιόριστων και αναπληρωτών να ζητήσει νέες διαδηλώσεις και Απεργία.

2. Νέα Απεργία άμεσα και νέες διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα.

3. Επιτροπές Αγώνα που εμπλέκουν μαζικά τους συναδέλφους, στήνουν απεργιακά ταμεία και απευθύνονται σε γονείς και μαθητές.

Αυτό έδειξε η απεργία της 15ης Φλεβάρη. Ότι όταν ένας αγώνας είναι δίκαιος, πρέπει να συνεχίζεται. Ότι τα πυροτεχνήματα δεν είναι όπλα αποτελεσματικά. Ότι χωρίς επιμονή, χωρίς κόστος και με το άγχος της «νομικής κάλυψης», κανένα δικαίωμα ποτέ δεν κατακτήθηκε και ποτέ δεν διατηρήθηκε. Η μαζικότητα και η μαχητικότητα χτίζονται στον δρόμο, χτίζονται βήμα-βήμα και απαιτούν κλιμάκωση. Τώρα είναι η ώρα.

«Κυβερνητικό πάρκο για όλο τον λαό...»

Από τον Απρίλη του 2021 έχει ανακοινωθεί η περιβόητη μετατροπή της Πυρκάλ (ή ευρύτερα γνωστής ως Μπαρουτάδικο), σε κυβερνητικό πάρκο. Αυτό φυσικά δεν ήρθε σαν κεραυνός εν αιθρία για τους κατοίκους της Δάφνης-Υμηττού. Μπορεί η πρώην πολεμική βιομηχανία, που εδραζόταν εκεί, να μετακόμισε και οι κάτοικοι να ηρέμησαν από τις γνωστές για την περιοχή εκρήξεις-δοκιμές, όμως τώρα θα έχουν στη γειτονιά τους υπουργεία και το πρωθυπουργικό γραφείο! Δελεαστικό; Σίγουρα όχι και για αυτό άλλωστε οι κάτοικοι της περιοχής προχώρησαν σε κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις τη χρονιά που πέρασε! Ίσως να είναι και αυτός ο λόγος που το σχέδιο δρομολογείται, όλο αυτό το διάστημα, σχεδόν μυστικά, χωρίς ανακοινώσεις, αλλά μόνο με τετελεσμένα!

Η απόφαση για την απαλλοτρίωση της Πυρκάλ δημοσιεύτηκε μέσω ΦΕΚ τον Φλεβάρη του 2023, χωρίς να έχει προηγηθεί καμία ενημέρωση. Μάλιστα, είναι τέτοια η οπισθοδρόμηση, που σε προεκλογική περίοδο, οι εκφραστές του συστήματος αντί να τάζουν πάρκα και πράσινο, πουλώντας αυταπάτες στον λαό, του ανακοινώνουν επιπλέον τσιμεντοποίηση! Αρκεί να αναλογιστούμε ότι ο κρυφός συντελεστής δόμησης του πάρκου ανέρχεται στο τεράστιο 3,6%! Χωρίς αμφιβολία δρομολογείται μία ακόμα καταστροφική ανάπλαση της περιοχής! Τα τερατουργήματα που θα χτιστούν θα οδηγήσουν στην κατακόρυφη αύξηση των ενοικίων στην περιοχή. Η ζωή των κατοίκων θα υποβαθμιστεί ακόμα περισσότερο, καθώς θα κυριαρχήσουν το κυκλοφοριακό χάος και το καυσαέριο λόγω της κυκλοφοριακής επιβάρυνσης των κεντρικών οδικών αξόνων (λ. Βουλιαγμένης, Ηλιουπόλεως, Συγγρού, λ. Κατεχάκη). Η δε αστυνομοκρατία αποτελεί μία ακόμα παράπλευρη συνέπεια της οικοδόμησης του «κυβερνητικού πάρκου».

Η εκμετάλλευση κάθε τετραγωνικού γης για τα συμφέροντα ξένου και ντόπιου κεφαλαίου μέσω των ιδιωτικοποιήσεων ή για τις ανάγκες του ίδιου του αστικού κράτους μέσω απαλλοτριώσεων, αποτελεί διαχρονική πολιτική αυτού του σάπιου συστήματος. Άλλωστε, οι κινητοποιήσεις των κατοίκων πέρυσι έβαζαν στο στόχαστρο τα δρομολογούμενα σχέδια και για άλλους χώρους, όπως ο λόφος Κοπανά και το άλσος Παγκρατίου. Όσο και αν οι εκάστοτε κυβερνήσεις αναπαράγουν τα αφηγήματα περί «έργων για τον λαό», η ίδια η πραγματικότητα τις διαψεύδει, με χαρακτηριστικό το παράδειγμα του Ελληνικού. Κατόπιν μνημονιακών δεσμεύσεων, ακόμα ένα τμήμα δημόσιας περιουσίας ξεπουλήθηκε, για να χτιστεί μια νέα «ιδιωτική πόλη», ενώ συνδυαστικά με τη μετατροπή της Πυρκάλ φαίνεται ότι οι κυκλοφοριακές προβλέψεις γίνονται εξαιρετικά δυσοίωνες!

Ενδιαφέρον αποτελεί το γεγονός ότι δεν συναινούν όλοι οι συστημικοί παράγοντες στη δρομολογούμενη εκμετάλλευση της Πυρκάλ (Τοπική αυτοδιοίκηση α' και β' βαθμού, επιστημονικοί φορείς), καθώς εκτιμούν ότι με τη δημιουργία 127 κτιρίων-«μαύρες τρύπες» στο κέντρο θα μαραζώσει η μικρομεσαία οικονομική δραστηριότητα! Παρόλα αυτά, οι «κρυφές» συνεδριάσεις των δημοτικών συμβουλίων την περσινή χρονιά, αν ανέδειξαν κάτι, είναι ότι τελικά μόνο μέσα από συλλογικούς αγώνες και με όπλο την κοινή δράση μεταξύ οργανώσεων και συλλογικοτήτων μπορούν οι ανάγκες του εργαζόμενου λαού και των εργατών να μπουν στο κάδρο! Η κοινή δράση οφείλει να είναι προς αγωνιστική κατεύθυνση και ενάντια σε λογικές συνδιαχείρισης. Αιτήματα όπως «να αποδοθούν οι ελεύθεροι χώροι στο δημόσιο» ή το ξεκομμένο «όχι στις ιδιωτικοποιήσεις», όχι μόνο αποπροσανατολίζουν γύρω από το επίδικο, αλλά δημιουργούν και αυταπάτες σε σχέση με τον χαρακτήρα του αστικού κράτους. Άλλωστε, η απαλλοτρίωση της Πυρκάλ καμία λαϊκή ανάγκη δεν σκοπεύει να καλύψει! Από την άλλη, το ΚΚΕ, σε τελείως διαφορετικό μήκος κύματος, εντοπίζει το πρόβλημα στην υποβάθμιση της αμυντικής βιομηχανίας της χώρας. Μέσα σε συνθήκες ιδιαίτερης όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και πολεμικής δίνης, αντί να καλεί τον λαό σε αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική πάλη, διεκδικεί να συνεχιστεί η παραγωγή όπλων στη γειτονιά μας!

Η διεκδίκηση ελεύθερης πρόσβασης στον χώρο της Πυρκάλ ως πάρκο για όλο τον λαό και γενικά αξιοποίησης του χώρου με κριτήριο τις δικές μας ανάγκες, είναι δίκαια αιτήματα! Μέσω συγκρότησης εστιών αντίστασης και διεκδίκησης, μπορεί πραγματικά να μπει φρένο στην υποβάθμιση της ζωής των κατοίκων της περιοχής!

Ξανά στο δρόμο οι εργαζόμενοι στον τουρισμό-επισιτισμό

Ο αγώνας για ΣΣΕ και αυξήσεις στους μισθούς πρέπει να δυναμώσει!

Σε κινητοποιήσεις, σε μια σειρά πόλεις, βρίσκονται ξανά οι εργαζόμενοι στον τουρισμό-επισιτισμό. Στις 22/2 οι εργαζόμενοι του κλάδου κατέβηκαν στο δρόμο και διαδήλωσαν στη Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, αρκετές πόλεις της Κρήτης και αλλού, ενώ στις 16/2 αντίστοιχες κινητοποιήσεις έγιναν στην Κέρκυρα. Τα βασικά αιτήματα είναι η κήρυξη ως υποχρεωτικών των Συλλογικών Συμβάσεων που υπογράφονται, καθώς κι η επέκταση του επιδόματος ανεργίας, χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Είναι σαφές πως η οργή που έχει συσσωρευτεί στους χιλιάδες, συχνά εποχιακούς, εργαζόμενους, κατεβάζοντάς τους ξανά και ξανά στο δρόμο τα τελευταία χρόνια, οφείλεται στις απάνθρωπες εργασιακές συνθήκες που έχουν κυριαρχήσει στον κλάδο και στο τσάκισμα των δικαιωμάτων τους, σε συνδυασμό με την ακρίβεια και την καθημερινή μάχη για την επιβίωση.

Η εργασιακή βαρβαρότητα κι η επισφάλεια στη λεγόμενη «βαριά βιομηχανία» της χώρας, η εντατικοποίηση, το ξεχείλωμα του ωραρίου, οι απλήρωτες υπερωρίες, τα πετσοκομμένα ένσημα, η κατάργηση του ρεπό κι οι περικοπές σε επιδόματα άδειας και δώρα, είναι η μαύρη πραγματικότητα που βιώνουν όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι. Την ίδια ώρα, οι μισθοί, για όσο διάστημα εργάζονται, έχουν συρρικνωθεί, με αποτέλεσμα να μη φτάνουν για τα βασικά, πόσο μάλλον για να καλύψουν τα διαστήματα που μένουν άνεργοι, ενώ οι εργοδότες έχουν ξεσαλώσει και με πρόσχημα την έλλειψη προσωπικού, κάνουν ανυπόφορους τους όρους δουλειάς. Το χαρτζιλίκι που ονομάζεται επίδομα ανεργίας δίνεται για 3 μόνο μήνες, ενώ οι αυξήσεις που προβλέπονται βάσει της νέας ΣΣΕ που υπέγραψε η ομοσπονδία με τους ξενοδόχους, δεν εξασφαλίζουν και πολλά για τους εργαζόμενους.

Συγκεκριμένα, η κλαδική ΣΣΕ που υπογράφηκε στον τουρισμό αλλά ακόμη δεν έχει επικυρωθεί απ' την κυβέρνηση, προβλέπει αυξήσεις σε δύο δόσεις (5,5% και 5% σε δύο χρόνια). Με βάση το κόστος ζωής, οι εργαζόμενοι δεν θα δουν στην τσέπη τους κάποια ουσιαστική βελτίωση. Παράλληλα, ακόμη και στον επισιτισμό, όπου η ΣΣΕ έχει κηρυχθεί υποχρεωτική, οι παραβιάσεις από εργοδότες είναι μόνιμο φαινόμενο. Μόνοι κερδισμένοι απ' την κυβερνητική πολιτική είναι οι μεγαλοξενοδόχοι, οι μαγαζάτορες και συνολικά η εργοδοσία.

Κάθε λόγο έχουν οι εργαζόμενοι του τουρισμού-επισιτισμού να βγαίνουν στο δρόμο και να διεκδικούν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, ΣΣΕ με εργασιακά δικαιώματα και επίδομα ανεργίας που να καλύπτει το κόστος ζωής! Έχουν κάθε λόγο να μαζικοποιήσουν τις κινητοποιήσεις αυτές, να μπουν μαζικά στα συλλογικά τους όργανα και να πιέσουν προς αυτή την κατεύθυνση, χωρίς να περιμένουν και πολλά απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και τις κυρίαρχες δυνάμεις του κλάδου, που επίσης όλο αυτό το διάστημα έχουν δείξει τα όρια που βάζουν. Το προχώρημα και το δυνάμωμα του αγώνα είναι υπόθεση της πλατιάς μάζας των εργαζομένων.

Κινητοποίηση ενάντια στη μεταφορά του καζίνο στο Μαρούσι

Το Σάββατο 11 Φλεβάρη έγινε έξω από το σταθμό του ΗΣΑΠ στο Μαρούσι συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στη μετεγκατάσταση του καζίνο της Πάρνηθας.

Πρόκειται για μία από τις μεγάλες επενδύσεις στο λεκανοπέδιο της Αττικής, αφού αφορά τη μετεγκατάσταση του καζίνο από το βουνό στον κόμβο της Κηφισίας με τη Σ. Λούη, σε μια έκταση περίπου 50 στρεμμάτων. Εκεί, στο λεγόμενο κτήμα Δηλαβέρη και σύμφωνα με τους σχεδιασμούς των επενδυτών, θα χτιστεί το νέο καζίνο και μαζί με αυτό μια σειρά συνοδευτικών εγκαταστάσεων, όπως πολυτελές ξενοδοχείο, συνεδριακό κέντρο, χώροι εστίασης κ.λπ.

Ενώ είχε δοθεί με σχετικό νόμο η δυνατότητα μεταφοράς του καζίνο από το 2017, επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, είχαν απομείνει κάποιοι νομικοί και πολεοδομικοί σκόπελοι οι οποίοι ξεπεράστηκαν με σχετικές τροπολογίες της τωρινής κυβέρνησης (ακόμη και σε νομοσχέδιο για την Υγεία εν καιρώ πανδημίας...), με αποτέλεσμα να ανοίξει πλέον ο δρόμος προς την έκδοση οικοδομικής άδειας. Έτσι, μέσα στον αστικό ιστό της πόλης, δίπλα σε κατοικίες, σχολεία, νοσοκομεία και αθλητικές εγκαταστάσεις θα δεσπόζει η νέα επένδυση, του καθαρού τζόγου αυτή τη φορά. Μια νέα επένδυση του κεφαλαίου, που κινείται στη γνώριμη πλέον λογική των επενδύσεων για το λεκανοπέδιο, όπως εκείνη του Ελληνικού, και που κάνει ακόμη πιο δύσκολους τους όρους ζωής των κατοίκων, που ενισχύει το υδροκέφαλο της πρωτεύουσας των 5 εκατομμυρίων κατοίκων...

Στην κινητοποίηση συμμετείχαν διάφοροι φορείς, συλλογικότητες και τοπικά σχήματα, ενώ η **«Πρωτοβουλία στα Βόρεια ενάντια στην ακρίβεια και τη φτώχεια»** παρέμβηκε μοιράζοντας προκήρυξη με τη δική της τοποθέτηση.

Είναι φανερό ότι υπάρχουν αρκετές προσεγγίσεις για το ζήτημα. Οι πιο προβληματικές από αυτές προτείνουν νέες προσφυγές στο ΣτΕ, παραβλέποντας τη δυνατότητα του κεφαλαίου να διαμορφώνει το νομικό καθεστώς κατά βούληση, όπως ήδη έχει κάνει για το καζίνο ή και παλιότερα για το -επίσης παράνομο- Mall. Αλλά εξίσου προβληματική είναι και η κατάσταση που διαμορφώνεται από την ανάθεση του αγώνα στις δημοτικές αρχές της περιοχής, ειδικά και ενόψει εκλογών.

Όσο θα ξεδιπλώνεται ο αγώνας ενάντια στη μετεγκατάσταση του καζίνο στο Μαρούσι, αυτά τα προβλήματα θα φαίνονται πιο καθαρά. Το ζητούμενο είναι να τα ξεπεράσουν οι κάτοικοι με την πάλη τους!

Συνταξιούχοι: αυτοί που όλες οι κυβερνήσεις νοιάζονται και σέβονται

(για σαράντα μέρες κάθε τρία-τέσσερα χρόνια)

Στο προηγούμενο φύλλο, σε σχετικό με τις συντάξεις άρθρο, σχολιάζαμε τον τεράστιο αριθμό συνταξιούχων που έμειναν έξω από το χορό των «αυξήσεων» με μια δημιουργική λογιστική αντάξια του όρου. Με απολύτως ξεκάθαρη προεκλογική σκοπιμότητα, πριν καν στεγνώσει το μελάνι, η κυβέρνηση εξήγγειλε ένα έξτρα εφάπαξ επίδομα για τη συγκεκριμένη κατηγορία συνταξιούχων, που θα κυμαίνεται μεταξύ 200-300 ευρώ και θα χορηγηθεί άμεσα στα μέσα Μαρτίου. Η χορήγηση θα γίνει κλιμακωτά, ανάλογα με το ύψος της σύνταξης, και θα έχει συνολικό -δημοσιονομικό- κόστος γύρω στα 300 εκατομμύρια... Λεφτά υπάρχουν λοιπόν!!!

Εάν κάποιος έψαχνε τον ορισμό «προεκλογικό δόλωμα-τυράκι στη φάκα» τον βρήκε, καθώς το κιμπαρλίκι προς τους συνταξιούχους έχει και συνέχεια: θα καταβληθούν τα αναδρομικά Ιανουαρίου στους συνταξιούχους που ήταν μεν δικαιούχοι αυξήσεων, αλλά δεν τις είδαν τον Ιανουάριο λόγω «τεχνικού προβλήματος.

Επίσης μέσα στο Μάρτιο θα καταβάλει ο ΕΦΚΑ -εν είδει προκαταβολής- τμήμα μεγάλου αριθμού επικουρικών συντάξεων που εκκρεμούν, κάποιες έως και 4 χρόνια! Κι αυτό, γιατί ο ΕΦΚΑ είχε πάρει εντολή να δώσει προτεραιότητα στην έκδοση των κύριων συντάξεων που καθυστερούσαν μήνες και χρόνια, ώστε να επιδείξει «έργο» στον τομέα αυτό η κυβέρνηση, με αποτέλεσμα να μετακυλήσει η καθυστέρηση στις επικουρικές.

Δυστυχώς, παρά τον κραυγαλέο προεκλογικό χαρακτήρα των επιδομάτων και των παροχών, υπάρχει μεγάλο ποσοστό συνταξιούχων που τα περιμένει σαν σανίδα σωτηρίας, καθώς ζει οριακά εδώ και καιρό. Και για όσους προσδοκούν ανάσταση νεκρών από τις εκλογές, να θυμίσουμε ότι η τωρινή κυβέρνηση με το νόμο-έκτρωμα Βρούτση ήρθε απλώς και πάτησε πάνω στο νόμο-έκτρωμα Κατρούγκαλου. Αυτός ο τελευταίος ευθύνεται στην πραγματικότητα για δύο πολύ σοβαρές εξελίξεις σε βάρος των συνταξιούχων: τον διαβόητο επανυπολογισμό που συνδέεται με την «προσωπική διαφορά» και τον συνακόλουθο διαχωρισμό των συνταξιούχων με ένα αυθαίρετο χρονικό κριτήριο, το οποίο έχει παράξει συνταξιούχους δύο ταχυτήτων τουλάχιστον.

Έτσι, συνταξιούχοι με τα ίδια χρόνια, βαθμό, μισθό κ.λπ. στον ίδιο εργοδότη παίρνουν διαφορετικό ποσό, ανάλογα αν βγήκαν στη σύνταξη πριν ή μετά το 2016, με ριγμένους βέβαια τους παλαιότερους -και οι σχετικοί συνειρμοί είναι δυστυχώς σωστοί... Όσον αφορά την προσωπική διαφορά, που προκύπτει από την εν λόγω κατηγοριοποίηση και αφορά περί το 1 εκατομμύριο συνταξιούχους, οι οποίοι δεν πρόκειται να ξαναδούν αύξηση όσο ζουν, ήδη υπάρχουν πρόσφατα δημοσιεύματα σε φιλοκυβερνητικά μέσα σύμφωνα με τα οποία «εξετάζεται από την κυβέρνηση τρόπος να μετριαστεί η αδικία».

Είναι τεράστια βέβαια η οργή και ο θυμός στις τάξεις των συνταξιούχων για τη διαρκή φτωχοποίηση και τον εμπαιγμό ταυτόχρονα που υφίστανται πάνω από δεκαετία από όλες τις κυβερνήσεις. Συνυπάρχουν όμως με τη φυσική βιολογική κούραση και -κυρίως- με την κυριαρχία στις συνταξιουχικές οργανώσεις αστικών και ρεφορμιστικών ηγεσιών, όπως και στις αντίστοιχες των εργαζομένων. Χωρίς να έχουν καν το όπλο της απεργίας και όντας χρόνια σε έναν φαύλο κύκλο αυταπάτης-διάψευσης-απογοήτευσης-παραίτησης, καλούνται να δώσουν έναν πολύ δύσκολο αγώνα. Παρόλα αυτά, υπάρχουν πολλοί -ειδικά οι νέοι- συνταξιούχοι πλέον που έχουν χορτάσει προεκλογικά καθρεφτάκια και χάντρες, που βλέπουν καθαρά το τυρί στη φάκα και είναι διατεθειμένοι να παλέψουν έξω από τα παραδοσιακά σχήματα και οργανώσεις.

Αυξήσεις στο ανθυγιεινό επίδομα - Στάχτη στα μάτια των εργαζόμενων

Την προηγούμενη βδομάδα διαβάσαμε ότι θα γίνουν αλλαγές στο επίδομα ανθυγιεινής εργασίας στο δημόσιο για μια σειρά από κλάδους. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, πρόκειται να εκδοθούν δύο κοινές υπουργικές αποφάσεις που θα δίνουν αναδρομικά, από 1/1/2023, επίδομα επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίες σε περισσότερες κατηγορίες εργαζόμενων και σε κάποιες περιπτώσεις, βασικά στον τομέα της περίθαλψης, θα περιλαμβάνει και αύξηση του επιδόματος, με μέγιστο από 150 σε 200 ευρώ το μήνα.

Έχει μια σημασία να δούμε τις λεπτομέρειες αυτών των αποφάσεων, μιας και τα δημοσιεύματα προς το παρόν μιλούν συγκεκριμένα μόνο για την περίθαλψη και την πυροσβεστική και καθόλου για άλλους κλάδους που έπαιρναν το περικομμένο ανθυγιεινό επίδομα μέχρι τώρα, όπως οι εργαζόμενοι στη καθαριότητα στους δήμους, στο Εθνικό Τυπογραφείο κ.ά. Ακόμα και απ' όσα έχουν δημοσιευτεί, με βάση την αλλαγή των κατηγοριών του επιδόματος παράλληλα με την τοποθέτηση κάθε ειδικότητας εργαζόμενου στη νέα του κατηγορία, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που εργαζόμενοι (πχ. σε εργαστήρια νοσοκομείων) δεν θα δουν καμία αύξηση.

Σε κάθε περίπτωση, σίγουρα αμφισβητούμε τους πανηγυρισμούς της κυβέρνησης, που δεν συμμερίζονται ούτε καν οι ηγεσίες των ενδιαφερόμενων ομοσπονδιών όπως η ΠΟΕΔΗΝ. Κι αυτό γιατί μια αύξηση της τάξης αυτής δεν μπορεί σε καμία περίπτωση ν' αναπληρώσει τη λεηλασία απ' τις τεράστιες αυξήσεις στις τιμές. Δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να «αναπληρώσει» τους παγωμένους μισθούς της πάνω από μια δεκαετίας, την περικοπή του 13ου και 14ου μισθού. Σε τελική ανάλυση, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να «κρύψει» τις επικίνδυνες συνθήκες κάτω απ' τις οποίες δουλεύουν αυτοί οι εργαζόμενοι, τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν καθημερινά, τα εκατοντάδες εργατικά ατυχήματα με νεκρούς και σοβαρά τραυματίες. Ίσα ίσα, θα χρησιμοποιηθεί σαν άλλοθι για τους μισθούς που δεν αυξάνονται, για μια κυβέρνηση που με αγωνία αναζητά το προεκλογικό της αφήγημα.

Η όποια αύξηση του ανθυγιεινού επιδόματος, ακόμα κι η καταβολή του σε κάποιους εργαζόμενους που δεν το έπαιρναν μέχρι τώρα, αποτελεί προεκλογικό τερτίπι και σε καμία περίπτωση δεν συνιστά ένταξη στα βαρέα και ανθυγιεινά με ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει συνταξιοδοτικά και ασφαλιστικά για τους εργαζόμενους που καθημερινά δίνουν μάχη κόντρα στις πιο αντίξοες κι επικίνδυνες συνθήκες. Αποτελεί όμως και μια μικρή νίκη των εργαζόμενων που επιμένουν να θέτουν το ζήτημα αυτό ξεκινώντας απ' το 2011, με το τότε ενιαίο μισθολόγιο που έκοψε τελείως το ανθυγιεινό επίδομα, το 2012, όπου δόθηκαν κάποια «ψίχουλα» τριών ταχυτήτων (35, 70 και 150 ευρώ μηνιαίως για περιορισμένες ειδικότητες) και πιο πρόσφατα το 2019, όταν συστάθηκε νέα επιτροπή για την επαναξιολόγηση των δικαιούχων. Αυτοί οι αγώνες θα πρέπει να συνεχιστούν και να μην «ικανοποιηθούν» απ' τα όποια ψίχουλα τελικά δοθούν.

Οι απολύσεις στη ΔΕΠΑ υποδομών δεν πρέπει να περάσουν

Επτά εργολαβικοί εργαζόμενοι στην ΔΕΠΑ Υποδομών, οι οποίοι εργάζονταν στην εταιρία περισσότερο από 15 χρόνια και δύο απ' τους οποίους αποτελούν μέλη του ΔΣ του σωματείου ΕΝΕΡ ΔΕΠΑ, απολύθηκαν με την αιτιολογία της μη ανανέωσης της σύμβασής τους απ' τη νέα διοίκηση της εταιρίας. Η ιταλική εταιρία ενέργειας ITALGAS, η οποία εξαγόρασε την ΔΕΠΑ Υποδομών το περασμένο φθινόπωρο, προχώρησε στις εκδικητικού χαρακτήρα απολύσεις δηλώνοντας μέχρι και σήμερα αμετάκλητη στην απόφασή της.

Σε πρόσφατη συνάντηση της νέας διοίκησης με τους εκπροσώπους των εργαζομένων, η πρώτη θέλησε προκλητικά να βγει στην επίθεση δηλώνοντας πως οι εργαζόμενοι απολύθηκαν «*γιατί οι θέσεις τους ήταν χωρίς χρησιμότητα*». Συνέχισε λέγοντας ότι «*διατηρεί το δικαίωμα να απολύει και να προσλαμβάνει όποιον θεωρεί χρήσιμο για την ανάπτυξη της εταιρίας*», επίσης πως « », ενώ παράλληλα ανακοίνωσε πως, μέσω προγράμματος αξιολόγησης που ήδη τρέχει, θα επανεξετάσει όλες τις θέσεις του εργολαβικού προσωπικού το αμέσως επόμενο διάστημα. Είναι ξεκάθαρο πως η νέα διοίκηση δεν θα σταματήσει στις επτά απολύσεις. Με το προκλητικά αντεργατικό προφίλ που διατηρεί, στέλνει μήνυμα εκφοβισμού και υποταγής προς όλους τους εργαζόμενους ότι βρίσκονται μπροστά σε κύμα γενίκευσης των απολύσεων.

Η νέα ιδιοκτησία της ΔΕΠΑ Υποδομών είναι σαφές ότι δεν δρα μόνη της. Οι εκδικητικές επιλογές της βρίσκουν έδαφος στο αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο που η κυβέρνηση προωθεί και εφαρμόζει. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο δρόμος των απολύσεων άνοιξε διάπλατα με τροπολογία που ψηφίστηκε στη Βουλή το περασμένο καλοκαίρι και προβλέπει την κατάργηση της 3ετούς προστασίας των εργαζομένων και των εργασιακών δικαιωμάτων τους η οποία προβλεπόταν απ' το διαγωνισμό αγοραπωλησίας που προηγήθηκε. Στο ίδιο αντεργατικό πλαίσιο, με τον ν. 4643/2019 με τίτλο «Απελευθέρωση αγοράς ενέργειας, εκσυγχρονισμός της ΔΕΗ, ιδιωτικοποίηση της ΔΕΠΑ και στήριξη των Α.Π.Ε. και λοιπές διατάξεις» η κυβέρνηση νομοθέτησε την απόλυτη ελευθερία προς το κεφάλαιο σε σχέση με τις νέες εργασιακές σχέσεις λάστιχο που θα κυριαρχούν στα υπό πώληση δημόσια φιλέτα.

Κυβέρνηση και κεφάλαιο θέλουν να χτυπήσουν ό,τι έχει απομείνει απ' το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα. Θέλουν να τσακίσουν το δικαίωμα στο συνδικαλισμό και τη συλλογική διεκδίκηση. Καταργούν τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας που υπήρχαν στις πρώην ΔΕΚΟ, προωθούν την εργολαβοποίηση και την απόλυτη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων και σπέρνουν το φόβο και την τρομοκρατία. Οι 7 απολύσεις στη ΔΕΠΑ Υποδομών είναι μόνο η αρχή και δεν πρέπει να επιτραπεί να περάσουν. Η μαζική κι αποφασιστική απάντηση των εργαζόμενων και του σωματείου ενάντια στις εκδικητικές απολύσεις και τη γενίκευσή τους αποτελεί μονόδρομο και πρέπει να στηριχτεί με κάθε τρόπο.

Μουσεία:
Η κυβέρνηση αλλάζει το διοικητικό καθεστώς

Με απεργίες και κινητοποιήσεις απαντούν οι εργαζόμενοι

Βαδίζοντας ολοταχώς προς τις εκλογές, η κυβέρνηση προσπαθεί να κλείσει όσο το δυνατόν περισσότερες εκκρεμότητες, πιστή στο αντιλαϊκό της έργο. Εν μέσω του αναβρασμού που επικρατεί εδώ και δύο μήνες με τις κινητοποιήσεις των καλλιτεχνών, η κυβέρνηση φύλαγε μια ακόμα έκπληξη στο χώρο του πολιτισμού. Ο λόγος για το νέο νόμο που ψήφισε στις 13 του Φλεβάρη και αφορά την αλλαγή του διοικητικού καθεστώτος των πέντε μεγαλύτερων δημόσιων μουσείων της χώρας, με στόχο, δια στόματος Μενδώνη, τον «εκσυγχρονισμό» του τρόπου λειτουργίας τους...

Το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο, το Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, το Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου, το Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο και το Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού, παύουν πλέον να υπάγονται και να διοικούνται απ' την Αρχαιολογική Υπηρεσία και μετατρέπονται σε Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου. Τα μουσεία αυτά θα διοικούνται πλέον από Διοικητικά Συμβούλια ο Πρόεδρος και Αντιπρόεδρος των οποίων θα διορίζεται απ' την εκάστοτε κυβέρνηση.

Σύμφωνα με το νέο νόμο, τα παραπάνω μουσεία θα είναι αυτά τα ίδια αρμόδια για την ανεύρεση κι αύξηση των οικονομικών πόρων τους και την ανάληψη πρωτοβουλιών για την εξασφάλιση χορηγιών, ενώ παράλληλα θα μπορούν να ιδρύουν παραρτήματα για την εξαγωγή έργων στο εξωτερικό. Όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι, ο νέος νόμος υπηρετεί την εμπορευματική λογική και, με στόχο μεταξύ άλλων το οικονομικό κέρδος, θα οδηγήσει και σε αύξηση των εισιτηρίων. Η κυβέρνηση δυσκολεύει ακόμα περισσότερο την πρόσβαση του λαού στον πολιτισμό.

Ο Σύλλογος Ελλήνων Αρχαιολόγων και άλλοι σύλλογοι εργαζομένων του υπ. Πολιτισμού προκήρυξαν απεργία απ' τις 13 ως 15 Φλεβάρη, πραγματοποιώντας απεργιακές συγκεντρώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Ηράκλειο. Οι τοποθετήσεις της Μενδώνη στη Βουλή σχετικά με συμμετοχή του 15% των εργαζόμενων στην απεργία, ενώ το πραγματικό ποσοστό ήταν κοντά στο 70%, είναι ενδεικτική της πίεσης που ένιωσε η κυβέρνηση. Ακόμα και μετά την ψήφιση του νόμου, οι εργαζόμενοι συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις ενώνοντας τη φωνή τους μ' αυτήν των καλλιτεχνών, που δίνουν το δικό τους αγώνα. Μέσα από νέα Γενική Συνέλευση, ο Σύλλογος Αρχαιολόγων αποφάσισε απεργία-αποχή από συγκεκριμένα καθήκοντα απ' τη Δευτέρα 20 ως και την Παρασκευή 24 Φλεβάρη.

Είναι σημαντικό οι εργαζόμενοι του κλάδου να συνεχίσουν δυναμικά τον αγώνα τους για την ανατροπή του νόμου. Να βρεθούν στο δρόμο ξανά μαζί με τους καλλιτέχνες αλλά και τον υπόλοιπο λαό που βιώνει στο πετσί του την επίθεση. Χωρίς καμία εκλογική αυταπάτη, καμία αναμονή, να συνεχίσουν στο δρόμο του αγώνα μέχρι τη νίκη.

Καλλιτέχνες

Ένας σημαντικός αγώνας που πρέπει να συνεχιστεί

Ο ξεσηκωμός

Από τις πρώτες κιόλας μέρες της γνωστοποίησης του ΠΔ 85/2022, ο καλλιτεχνικός κόσμος ξεσηκώθηκε. Καλλιτέχνες των παραστατικών τεχνών και σπουδαστές των κλάδων αυτών μπήκαν σ' έναν αγώνα που οι διαστάσεις του γρήγορα ξεπέρασαν κάθε προσδοκία. Όχι αναίτια, αφού η κατάταξη των αποφοίτων στην κατηγορία ΔΕ (δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης) βάζει θεσμικά ταφόπλακα σε κομμάτι των επαγγελματικών τους δικαιωμάτων και την αναγνώριση των σπουδών και των πτυχίων τους, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί ευθύ χτύπημα στα εργασιακά τους δικαιώματα.

Στο επίκεντρο απ' την πρώτη στιγμή ήταν η άμεση απόσυρση του ΠΔ και η κατοχύρωση των επαγγελματικών δικαιωμάτων, ενώ έχει τεθεί και το ζήτημα της ίδρυσης δημόσιων και δωρεάν πανεπιστημιακών σχολών για τους κλάδους των παραστατικών τεχνών. Τα άμεσα αντανακλαστικά των καλλιτεχνικών κλάδων είναι αποτέλεσμα της συσσωρευμένης πίεσης, της εκμετάλλευσης και της διάλυσης των εργασιακών δικαιωμάτων, που κυριαρχούν σ' αυτούς.

Εδώ και δύο μήνες, τον τόνο δίνει η συνεχής κλιμάκωση του αγώνα με διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις στις δραματικές σχολές του Εθνικού Θεάτρου, του ΚΘΒΕ και του ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας, παραίτηση των καθηγητών των σχολών αυτών, αποχές απ' τα μαθήματα στις ιδιωτικές δραματικές σχολές, καταλήψεις σε τμήματα των πανεπιστημίων, καθώς και σε καλλιτεχνικά και μουσικά σχολεία. Η διάρκεια και η μαζικότητα, η από κοινού διεκδίκηση των κλάδων των παραστατικών τεχνών, δίνει σ' αυτόν τον αγώνα ιστορικές διαστάσεις καθώς δεν έχει προηγούμενο. Σχεδόν καθολική ήταν η συμμετοχή των κλάδων στην 24ωρη και τη 48ώρη απεργία, με πολλές χιλιάδες κόσμου να συμμετέχουν στα συλλαλητήρια και τις συναυλίες στήριξης των αγωνιζόμενων κλάδων.

Η στάση της κυβέρνησης

Η κυβέρνηση έφερε το ΠΔ αποφασισμένη να το εφαρμόσει και να χτυπήσει στην ουσία τους εργασιακά, επαγγελματικά και σπουδαστικά δικαιώματα. Η αμετακίνητη στάση της απ' την αρχή είναι η ωμή παραδοχή ότι η στρατηγική επίθεση του συστήματος στον κόσμο της δουλειάς δεν εξαιρεί κανέναν και πόσο μάλλον έναν χώρο ήδη κατακερματισμένο και αποσυγκροτημένο, βιώνοντας τη βία και τις εξαθλιωμένες εργασιακές συνθήκες εδώ και χρόνια.

Απ' την άλλη, ο καλλιτεχνικός κόσμος, τα τελευταία τρία χρόνια, με βάση την κατάσταση που βιώνει ελλείψει ΣΣΕ στις ιδιωτικές παραγωγές και στα ΔΗΠΕΘΕ, τις βίαιες και κακοποιητικές συμπεριφορές ανθρώπων σε εργοδοτικές θέσεις (με την κυβέρνηση να καλύπτει βιαστές και παιδεραστές με αποκορύφωμα τον Λιγνάδη), την εξαίρεση του μεγαλύτερου μέρους των κλάδων αυτών απ' το επίδομα κατά τη διάρκεια της πανδημίας, άρχισε να συγκροτείται και να διεκδικεί συλλογικά. Ένα σύστημα που έχει στόχο να διαλύσει κάθε ίχνος δικαιώματος, αυτήν την επιστροφή στη

συλλογική πάλη θέλει να την καταστείλει εν τη γενέσει της.

Μπροστά στις πρωτοφανείς διαστάσεις του δίκαιου αγώνα των καλλιτεχνών, η κυβέρνηση αμετακίνητη, χρησιμοποίησε όλο της το οπλοστάσιο. Αποσιώπησή του απ' τα ακριβοπληρωμένα της ΜΜΕ, απαξίωση, εμπαιγμό και λάσπη. Όλα αυτά δεν στάθηκαν ικανά να τον καταστείλουν, αλλά αντίθετα προκάλεσαν ακόμα μεγαλύτερη οργή, με αποτέλεσμα ο αγώνας να δυναμώσει και να μαζικοποιηθεί ακόμα περισσότερο.

Ο πρώτος ελιγμός της κυβέρνησης ήταν η κατάθεση τροπολογίας, η οποία στην ουσία της βάθαινε την επίθεση και διασπούσε περαιτέρω τα εργασιακά δικαιώματα, διαχωρίζοντας μισθολογικά το αμιγώς καλλιτεχνικό απ' το εκπαιδευτικό και διοικητικό έργο. Οι κλάδοι δεν έπεσαν στη φάκα και συνέχισαν δυναμικά και μαζικά. Η σχεδόν καθημερινή μαζική παρουσία των καλλιτεχνών στον δρόμο, η συνεχής κλιμάκωση του αγώνα, η εξωστρέφειά του κι η προσπάθεια να συνδεθεί με τον αγώνα των εργαζομένων στο ΥΠΠΟΑ και τους εκπαιδευτικούς δημιούργησε κεντρική πολιτική πίεση στην κυβέρνηση.

Ο Μητσοτάκης χρησιμοποίησε το εργαλείο του «διαλόγου» με τις διοικήσεις των σωματείων των εργαζομένων, των κρατικών θεάτρων και των σπουδαστών, προκειμένου να τους καλέσει στην υποταγή, τη συνθηκολόγηση και τη συνυπογραφή της επίθεσης που δέχονται. Δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να επιμείνει στις θέσεις της κυβέρνησης. Δεν απέσυρε το ΠΔ, δεν εξαίρεσε τους καλλιτέχνες από αυτό, δεν τους αναγνώρισε ως κατηγορία ΤΕ (τεχνολογικής εκπαίδευσης). Πρότεινε ειδικό μισθολογικό καθεστώς, το οποίο θα ορίζεται με ΚΥΑ. Με χυδαιότητα, κάλεσε τους αγωνιζόμενους σπουδαστές να σταθούν δίπλα του στην κατάργηση του άρθρου 16, για να διαστρεβλώσει επικοινωνιακά τον αγώνα τους.

Οι πιέσεις

Από πολύ νωρίς αυτός ο αγώνας άρχισε να ενοχλεί. Οι πιέσεις κι οι εκβιασμοί απ' τους εργοδότες έγιναν καθημερινότητα και μοχλός πίεσης της κυβέρνησης για κάμψει τις αντιστάσεις και να διασπάσει τους αγωνιζόμενους κλάδους. Εργαζόμενοι απειλήθηκαν με κατέβασμα των παραστάσεων, προσθήκη τους στις γνωστές και μη εξαιρετέες «μαύρες λίστες», μη καταβολή των μισθών τους αν δεν αποκηρύξουν τον αγώνα. Οι σπουδαστές απειλήθηκαν με χάσιμο του εξαμήνου και σε ιδιωτικές σχολές ήδη κάποιοι διαγράφηκαν προς γνώση και συμμόρφωση.

Η μαζικότητα και η επιμονή του αγώνα αποτέλεσε πρόβλημα και για τη διοίκηση του ΣΕΗ, η οποία εμφανίζεται ως αυτή που «πιο δημοκρατικά από όλες όσες πέρασαν» υπερασπίζεται τα δικαιώματα και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Από πολύ νωρίς ήταν φανερή η διάθεση ν' αποκλιμακώσει τις κινητοποιήσεις, να διασπάσει, να καλλιεργήσει στάση αναμονής για τη «λύση Μητσοτάκη» και ν' αναστείλει τον απεργιακό αγώνα. Από κοντά κι οι λογικές που σπέρνουν εκλογικές αυταπάτες για την αναμονή μιας επόμενης κυβέρνησης που «θα λύσει το ζήτημα», αλλά και οι διαχειριστικές ρεφορμιστικές λογικές που έβγαλαν απ' το συρτάρι τις προτάσεις για μοντέλα εκπαίδευσης.

Στις δύο τελευταίες συνελεύσεις του ΣΕΗ (Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών), τις μαζικότερες των τελευταίων ετών, η διοίκηση πόλωσε τη συζήτηση στο ζήτημα της απεργίας με την τρομοκρατία του μεροκάματου που «χάνεται», την «αναποτελεσματικότητα» των απεργιών, χωρίς να λείπουν ακόμα και οι τραμπουκισμοί κι οι ευθείες επιθέσεις σε ομιλητές που υποστήριξαν τη συνέχιση του απεργιακού αγώνα. Στην τελευταία κατάφερε να τον κλείσει, ζητώντας απ' το σώμα την εξουσιοδότηση για να κηρύξει με άλλα καλλιτεχνικά σωματεία πανκαλλιτεχνική απεργία όταν κρίνει ότι είναι ξανά εφικτό γιατί... «είναι κουραστικό να τρέχει ο κλάδος συνέχεια σε συνελεύσεις». Πήρε επίσης εξουσιοδότηση να διαπραγματεύεται με τους εργοδότες για Συλλογική Σύμβαση χωρίς να παρεμβάλλονται γενικές συνελεύσεις και κινητοποιήσεις του κλάδου, που θα μπορούσαν στην πραγματικότητα να πιέσουν για την υπογραφή ΣΣΕ με καλύτερους όρους. Στο όνομα της ενότητας και με την επίκληση της κόπωσης που θα επέλθει, ξεπούλησαν τον αγώνα χιλιάδων ανθρώπων.

Κάποια πρώτα συμπεράσματα

Μέρα τη μέρα, αυτός ο αγώνας δείχνει πόσο πυκνός γίνεται ο πολιτικός χρόνος σε συνθήκες πάλης. Μέσα στις συλλογικές και κινηματικές διαδικασίες, εργαζόμενοι και σπουδαστές ανακαλύπτουν τη συλλογική πάλη. Στις αποφάσεις αγώνα, στη σύγκρουση με τις διαχειριστικές λογικές και τις προσπάθειες εκτόνωσης, στα εμπόδια που βάζουν οι λογικές του συμβιβασμού και της διαπραγμάτευσης, ανακαλύπτουν ποιον έχουν δίπλα και ποιον απέναντί τους. Το βάρος της αποσυγκρότησης του εργατικού κινήματος και η διαλυτική κατάσταση που επικρατεί στα σωματεία και τις συλλογικές διαδικασίες έχουν δημιουργήσει δεδομένα, τα οποία, όμως, η ανάγκη για συνέχιση του αγώνα τα κάνει αντιληπτά, θέτει την ανάγκη ν' απαντηθούν και να ξεπεραστούν.

Είναι καθαρό ότι οι καλλιτεχνικοί κλάδοι, εργαζόμενοι και σπουδαστές, δεν έχουν τίποτα να διαπραγματευτούν, τίποτα να συζητήσουν με το σύστημα της υποταγής και της εκμετάλλευσης. Κανένας νόμος, κανένα ΠΔ δεν περνάει για να μείνει στα χαρτιά. Τα επίδικα αυτού του αγώνα είναι πολιτικά και αφορούν κεντρικά σημεία της επίθεσης που διεξάγει η κυβέρνηση, γι' αυτό και δεν παραιτείται απ' αυτά. Οι εργαζόμενοι καλούνται να ξεπεράσουν τις ηγεσίες της συνδιαλλαγής και να μη γυρίσουν πίσω! Να συνεχίσουν το δίκαιο αγώνα τους μαζικά και να συσπειρωθούν ανυποχώρητα στο αίτημα της απόσυρσης του ΠΔ και της κατοχύρωσης των εργασιακών, επαγγελματικών και σπουδαστικών δικαιωμάτων τους, μέχρι τη νίκη.

Απεργία 22/2/2023 στα νοσοκομεία

Παραμένει η ανάγκη να εκφραστεί η αγανάκτηση των εργαζόμενων

Με τίτλο «πανελλαδική πανυγειονομική κινητοποίηση» και με μια χλιαρή ως και συγκαταβατική τοποθέτηση, είχε ανακοινώσει η ΠΟΕΔΗΝ απ' τον Γενάρη το κάλεσμα για απεργία στην περιφέρεια και στάση εργασίας στην Αθήνα, που έγινε στις 22/02. Με τη συγκεκριμένη απεργία να έχει μια μεγάλη χρονική απόσταση απ' την προηγούμενη αλλά και απ' το ίδιο το κάλεσμά της, γίνεται κατανοητό ότι η ΠΟΕΔΗΝ πασχίζει να διατηρήσει στον πάγο σωματεία και κινητοποιήσεις. Φοβούμενη την αγανάκτηση και τις διαθέσεις του εργαζόμενου κόσμου, υποσκάπτει τις απεργίες, αφού τις καλεί σε αραιά χρονικά διαστήματα και χωρίς καμία προετοιμασία ή άλλη κινητοποίηση στο ενδιάμεσο, αφήνοντας να χαθεί η συνοχή κι η συνέχεια ενός αγώνα που είναι ανάγκη να αναπτυχθεί.

Είναι επίσης αξιοσημείωτος ο τρόπος με τον οποίο, τεχνηέντως, η διαδικασία παραμένει σε τίτλο σαν κινητοποίηση και δεν γίνεται πανελλαδική πανυγειονομική απεργία, με τη βαρύτητα που αυτή σηματοδοτεί, καλώντας στην Αθήνα μόνο σε στάση εργασίας. Η κατάπτυστη ανακοίνωση της ΠΟΕΔΗΝ για την απεργία, εκτός των άλλων, αντί να διεκδικεί μόνιμη και σταθερή δουλειά, ακολουθεί την κυρίαρχη γραμμή για ελαστικές σχέσεις εργασίας, διεκδικώντας συμβάσεις ορισμένου χρόνου!

Το ΠΑΜΕ με τη σειρά του αντιμετώπισε την απεργία σαν ευκαιρία για προεκλογική φιέστα, με τα σωματεία που αυτό ελέγχει στη Θεσσαλονίκη να καλούν σε συγκέντρωση στο Παπαγεωργίου, απομονωμένα και έξω απ' την πόλη, με τους εκπροσώπους του να καλούν στην «αγωνιστική κάλπη».

Οι συγκεντρώσεις σε άλλες πόλεις ήταν ανύπαρκτες, αφού το κάλεσμα ήταν μόνο για πανελλαδική συγκέντρωση στην Αθήνα, με αυτό να έχει σαν αποτέλεσμα την αποδυνάμωση σε όλη την περιφέρεια, αλλά και την απουσία συμμετοχής στην Αθήνα, αφού είναι δεδομένη η δυσκολία των εργαζομένων πανελλαδικά να μετακινηθούν.

Με τα δεδομένα αυτά και με υπαρκτά τα ζητήματα συσχετισμού, οπισθοχώρησης και αποσυγκρότησης του κινήματος συνολικά, καθώς και με την τρομοκρατία ή τον οικονομικό φόβο, ήταν αναμενόμενο ότι η συμμετοχή στην απεργία αλλά και στην κινητοποίηση θα ήταν αναντίστοιχη με τις ανάγκες που θέτει η πραγματικότητα της επίθεσης στον κλάδο.

Εντωμεταξύ, η κατάσταση στην περίθαλψη και στα νοσοκομεία εξελίσσεται όλο και περισσότερο σε εφιάλτη, τόσο για τους εργαζόμενους σ' αυτή, όσο και για τους ασθενείς. Η πολιτική που ακολουθείται είναι διακηρυγμένη και έχει κατεύθυνση τις ιδιωτικοποιήσεις, τα ΣΔΙΤ, τη μετατροπή νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ, την αξιολόγηση, την κατάργηση της μόνιμης και σταθερής δουλειάς, το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων, αλλά και τη μεταφορά του κόστους στους «χρήστες», δηλαδή στους ασθενείς, οι οποίοι θα πρέπει να πληρώνουν για να μπορούν να έχουν πρόσβαση στην περίθαλψη.

Το «ΝΕΟ ΕΣΥ» όπως το παρουσιάζει και το οραματίζεται η κυβέρνηση, έρχεται να βαθύνει τη σκληρή επίθεση που εξαπολύεται συνολικά στον λαό, πλάι στην ακρίβεια και τους εξανεμισμένους μισθούς, στην ανεργία και τις απολύσεις.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα εξάλλου της πολιτικής κατεύθυνσης της κυβέρνησης για την περίθαλψη αλλά και της αναλγησίας και της αποφασιστικότητας για την υλοποίησή της, αποτελεί η μετατροπή σε ΝΠΙΔ της ογκολογικής του Παίδων «Αγ. Σοφία», οι συμφωνίες που έχουν γίνει με ιδιωτικές κλινικές να υποστηρίζουν εφημερεύοντα νοσοκομεία μέσω μεταφοράς ασθενών σ' αυτές, αλλά κι η πολυδιαφημισμένη κατασκευή των τριών νέων νοσοκομείων, με καθεστώς Νομικών Προσώπων Ιδιωτικού Δικαίου, στην Κομοτηνή, τη Θεσσαλονίκη και τη Σπάρτη. Η τελευταία βέβαια «σκόνταψε» στη διαμάχη μεταξύ του ΙΣΝ και των κατασκευαστικών εταιρειών που συμμετείχαν στο διαγωνισμό για την κατασκευή των τριών νοσοκομείων, με το κόστος να ξεπερνάει τον προϋπολογισμό και το διαγωνισμό να θεωρείται άκυρος.

Η κυβέρνηση, στο πλαίσιο του προεκλογικού πυρετού, προσπαθεί να γυρίσει ανάποδα την πραγματικότητα και να παρουσιάσει σαν κατακτήσεις και προχωρήματα τα πιο αντιδραστικά της σχέδια. Αναγγέλλει αυξήσεις στους μισθούς των υγειονομικών και στο ανθυγιεινό επίδομα, αποκρύπτοντας φυσικά πως δεν χαρακτηρίζεται ο χώρος ως ανθυγιεινός με τα δικαιώματα που αυτό περιλαμβάνει, παρά μόνο πετάει στους εργαζόμενους μερικά ευρώ παραπάνω για να πάνε στις κάλπες. Επίσης, οι μισθοί, ήδη κουτσουρεμένοι απ' τα προηγούμενα χρόνια, δεν αρκούν για το πραγματικό κόστος ζωής.

Περηφανεύονται για τα ράντζα που λένε ότι μαζεύουν, εντατικοποιώντας ακόμη περισσότερο την εργασία του προσωπικού. Λένε ότι εκσυγχρονίζουν το σύστημα, δημιουργώντας εργαλεία αξιολόγησης για κλεισίματα τμημάτων, ακόμη και ολόκληρων νοσοκομείων, και μειώσεις προσωπικού.

Οι εργαζόμενοι στην περίθαλψη αλλά κι ο λαός δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τις κυβερνήσεις, τους υπουργούς ή από αυτόκλητους εκπροσώπους-σωτήρες. Δεν έχουν να περιμένουν τίποτα απ' τις εκλογές και την ανάθεση της λύσης των προβλημάτων τους σε κάποιους άλλους. Το βίαιο αυτό ξερίζωμα δικαιωμάτων που επιχειρείται απαιτεί δυνατή, μαζική και απόλυτη απάντηση από όλον το λαό. Η μόνη πραγματική δύναμη που έχουν οι εργαζόμενοι είναι τα σωματεία τους και η μαζικοποίηση των διαδικασιών τους. Η απαίτηση για συνελεύσεις και η συμμετοχή τους σε αυτές για την οργάνωση της πάλης τους. Οι εργαζόμενοι υγειονομικοί θα πρέπει να βρεθούν και να συντονιστούν και με άλλους χώρους και σωματεία, ώστε να οργανωθεί ο αγώνας ενάντια στους νόμους και στο μαύρο μέλλον που θέλουν να φέρουν οι κυβερνήσεις και τα δεκανίκια τους.

Επεκτείνεται η δράση του ιδιωτικού κεφάλαιου στα νοσοκομεία

Απρόσκοπτα προχωρά το σύστημα την επίθεση στο χώρο της περίθαλψης με τις νέες ρυθμίσεις για μεταφορά ασθενών από τρία μεγάλα νοσοκομεία της Αττικής (Γεννηματάς, Λαϊκό και Αττικό) σε ιδιωτικές κλινικές. Πρόσχημα αποτελεί η «προσπάθεια» εξάλειψης των άθλιων συνθηκών περίθαλψης σε ράντζα, που έχουν γίνει καθεστώς, και η απόσβεση των περιστασιακών αντιδράσεων των εργαζόμενων, που στενάζουν κάτω απ' τον υπέρογκο φόρτο εργασίας και τις ελλείψεις προσωπικού. Η πραγματικότητα, όμως, είναι πως αυτή η εξέλιξη προσβλέπει σε αντιδραστική κατεύθυνση.

Όσον αφορά στους εργαζόμενους, είναι βέβαιο πως θα οδηγήσει σε περαιτέρω εντατικοποίηση. Οι εφημερίες βγαίνουν, ήδη, δύσκολα, με γιατρούς, νοσηλευτές και τραυματιοφορείς να παραμένουν στα επείγοντα ακόμα και 12 ώρες μετά το κλείσιμο της εφημερίας, προκειμένου να εξυπηρετήσουν τους εκατοντάδες ασθενείς που προσήλθαν για εξέταση. Αυτή η κατάσταση θα συνεχιστεί, μόνο που ταυτόχρονα, οι γιατροί θα πρέπει ν' αποφασίζουν ποιοι ασθενείς θα διακομιστούν στις ιδιωτικές κλινικές με βάση τα κριτήρια επιλογής των ιδιωτικών κλινικών, καθώς οι διακομιδές θα πρέπει να γίνονται εντός 8ώρου απ' το τυπικό κλείσιμο της εφημερίας. Οι απαιτήσεις του ιδιωτικού κεφαλαίου είναι να πρόκειται για ήπια περιστατικά και πλήρως διερευνημένα!!! Δηλαδή, μέσα σε λίγες ώρες και μες στον πανικό της εφημερίας, όπου δίνεται πραγματική μάχη για να μη χαθούν ανθρώπινες ζωές σε βαριά ασθενείς, ένα ολόκληρο νοσοκομείο και το προσωπικό του θα πρέπει ν' αποφασίζει ποιοι θα είναι οι «καλοί πελάτες» των ιδιωτικών κλινικών, να κάνει όλον τον διαγνωστικό έλεγχο (εξετάσεις αίματος, αξονικές, υπερήχους), να βάζει διάγνωση, να ετοιμάζει ενημερωτικό σημείωμα, να συνεννοείται με τους ιδιώτες και με το υποστελεχωμένο ΕΚΑΒ και να διακομίζει τους ασθενείς. Το προσωπικό των νοσοκομείων, δηλαδή, θα κάνει ΟΛΗ τη δουλειά άτυπα για τους κλινικάρχες και αυτοί θα καρπώνονται εύκολο και ζεστό χρήμα, προσφέροντας μόνο ένα κρεβάτι, καθώς αν ο ασθενής χειροτερεύσει, έχουν δικαίωμα να τον επιστρέψουν στο δημόσιο νοσοκομείο.

Όσον αφορά τους ασθενείς, με βάση τον τρόπο και τα κριτήρια διακομιδής στις ιδιωτικές κλινικές, είναι σαφές ότι η ποιότητα περίθαλψης υποβαθμίζεται. Ένας ασθενής που πηγαίνει στην εφημερία το μεσημέρι ως ήπιο περιστατικό που χρήζει νοσηλείας και αποφασίζεται πως αντί για νοσηλεία σε ράντζο θα διακομιστεί στην ιδιωτική κλινική, θα πρέπει να περιμένει στα επείγοντα σ' ένα φορείο για ένα 24ωρο, μέχρι το άλλο μεσημέρι, χωρίς νοσηλευτική και ιατρική φροντίδα. Αν αυτός ο ασθενής, κατά τη νοσηλεία στο ιδιωτικό μαγαζί, χειροτερεύσει, καθώς ο ανθρώπινος οργανισμός είναι περίπλοκος και το ένα πρόβλημα υγείας συχνά πυροδοτεί κάποιο άλλο, θα διακομιστεί πάλι πίσω στο δημόσιο νοσοκομείο, με ό,τι επίπτωση μπορεί να έχει αυτή η ασυνέχεια στην περίθαλψή του. Φυσικά, άστεγοι, μετανάστες και κοινωνικά περιθωριοποιημένες ομάδες, δεν θα μπαίνουν καν στην εξίσωση της διακομιδής στις ιδιωτικές κλινικές.

Αυτή η εξέλιξη είναι η σαφής κατεύθυνση του συστήματος για παγίωση, νομιμοποίηση και βάθεμα των ΣΔΙΤ στο χώρο της περίθαλψης, με τους εργαζόμενους να χάνουν κάθε εργασιακό δικαίωμα, δουλεύοντας ελαστικά, άτυπα και τυπικά προς όφελος των κεφαλαίων στο χώρο της περίθαλψης και τους ασθενείς να λαμβάνουν υποβαθμισμένη περίθαλψη και σύντομα πολύ ακριβή. Αίτημα του κινήματος των εργαζόμενων στα νοσοκομεία και του λαού πρέπει να παραμείνει το άνοιγμα των νοσοκομείων που έκλεισαν τα προηγούμενα χρόνια, με μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού.

Παγκρήτιο συλλαλητήριο υπεράσπισης της υγείας

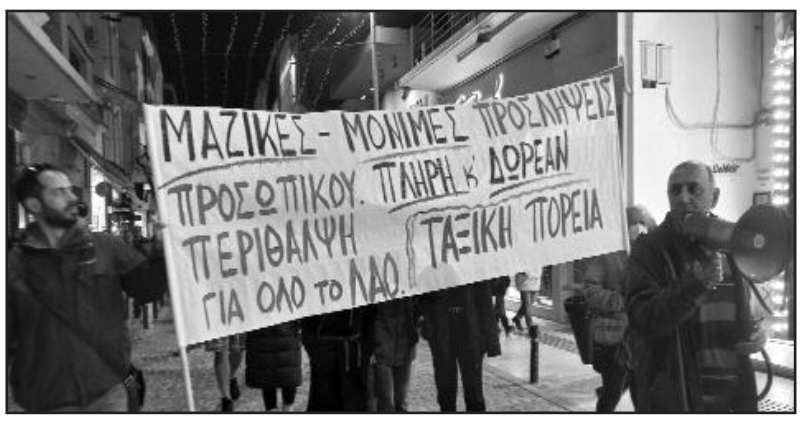

Παγκρήτιο συλλαλητήριο διοργάνωσαν σωματεία και σχολές που δραστηριοποιούνται στον χώρο της υγείας, την Τετάρτη 22 Φλεβάρη στην πλατεία Ελευθερίας στο Ηράκλειο. Το συλλαλητήριο ήταν αρκετά μαζικό, γεγονός που δείχνει την πραγματικότητα που επικρατεί στα νοσοκομεία, αλλά και την ανησυχία και την αγανάκτηση του κόσμου για την υποβάθμιση της περίθαλψης στο νησί. Ήταν το τέταρτο στη σειρά συλλαλητήριο για την υγεία (μετά από αυτό του Ρεθύμνου, της Ιεράπετρας και του Ηρακλείου τον Γενάρη) και ακολουθεί στα Χανιά στις 9 Μάρτη. Οι ελλείψεις και η υποστελέχωση των μονάδων υγείας είναι βασικό συστατικό της πολιτικής που εφαρμόζει η κυβέρνηση, μιας πολιτικής που εκφράζεται μέσα από τη λογική «όποιος έχει λεφτά θα έχει και περίθαλψη». Αυτή η πολιτική μετατρέπει τα νοσοκομεία σε ιδιωτικού δικαίου και επεκτείνει την ιδιωτικοποίηση με τις ΣΔΙΤ. Καταργεί το δικαίωμα στην πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Κλείνει ή συγχωνεύει νοσοκομεία (Ιεράπετρας), για να μειωθεί το κόστος. Είναι μια πολιτική που εξοντώνει τους εργαζόμενους λόγω της έλλειψης προσωπικού, οι οποίοι πρέπει να δουλεύουν ατέλειωτες ώρες, χωρίς ρεπό και άδειες για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Η Ταξική Πορεία εργαζομένων συμμετείχε στο συλλαλητήριο με δικό της μπλοκ, που συσπείρωσε αρκετούς αγωνιστές. Με πανό, προκήρυξη, συνθήματα και συζητήσεις με τον κόσμο, κατήγγειλε την πολιτική της κυβέρνησης. Προσπάθησε να αναδείξει την ανάγκη ο λαός να πάρει τις τύχες του στα δικά του χέρια, να αναπτύξει την πάλη του για την ανατροπή αυτής της πολιτικής, για την υπεράσπιση και διεύρυνση του δικαιώματος στην πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλο τον λαό. Να πάει κόντρα στα κελεύσματα των αστικών κομμάτων και στις εκλογικές αυταπάτες που σπέρνουν για μια, δήθεν, πιο φιλολαϊκή πολιτική.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες πρώτες στην εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη

Τα πρόσφατα γεγονότα σε μια σειρά Εργατικά Κέντρα αναδεικνύουν το μέγεθος του προβλήματος που έχει δημιουργήσει ο ν. 4808/2021 («νόμος Χατζηδάκη») στη λειτουργία των συνδικαλιστικών οργάνων. Με ευθύνη σύσσωμων των συνδικαλιστικών ηγεσιών, οι σχετικές διατάξεις του νόμου ολοένα και περισσότερο νομιμοποιούνται στις διαδικασίες των πρωτοβάθμιων και -πλέον- των δευτεροβάθμιων οργάνων.

Εκτός απ' την επιβεβαίωση της υποταγής των συνδικαλιστικών δυνάμεων με αναφορά στα βασικά αστικά κόμματα (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ), επιβεβαιώνεται και το ανερμάτιστο της γραμμής «ο νόμος να μείνει στα χαρτιά» που πλάσαρε το ΠΑΜΕ. Επιβεβαιώνεται, επίσης, ότι απόψεις που κυριάρχησαν στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά και την αυτονομία περί μάχης που εναπόκειται (αποκλειστικά) στα σωματεία να δώσουν, δεν ήταν παρά μια προσπάθεια αποφυγής συγκρότησης όρων κινήματος για την ανατροπή του νόμου. Μια κατεύθυνση που προσπάθησε να υπηρετήσει, για όσο μπόρεσε εν μέσω πιέσεων και υπονόμευσης, η Πρωτοβουλία για την κατάργηση του ν.4808/21.

Στην αρχή του 32ου συνεδρίου του ΕΚ Αθήνας, τέθηκε το ζήτημα της νομιμοποίησης των συνέδρων, με βάση ότι πλήθος σωματείων της δύναμής του είχαν κάνει ηλεκτρονικές ψηφοφορίες για τις αρχαιρεσίες τους, είτε παράλληλα με δια ζώσης ψηφοφορία, είτε αποκλειστικά ηλεκτρονικά. Η επιχειρηματολογία για την αποδοχή όλων των περιπτώσεων, βασικά απ' τους εκπροσώπους του ΠΑΜΕ, που παρέμεινε η πρώτη παράταξη στο ΕΚΑ, δεν έθεσε κάποιο πρακτικό κώλυμα, αλλά το πραγματικό επίδικο: ο νόμος είναι νόμος, προβλέπει συγκεκριμένες συνέπειες αν δεν τηρείται και, επομένως, δεν μπορούν ν' αποκλειστούν τα σωματεία που τον τήρησαν. Όσο κι αν επιχείρησαν να την καλλωπίσουν με αναφορές σε σωματεία που συνδέθηκαν με αγώνες, όπως ισχύει στην περίπτωση της e-food αλλά όχι στη συντριπτική πλειοψηφία, η επιχειρηματολογία τους δεν διέφερε καθόλου απ' την αντίστοιχη των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ όταν επέβαλαν ηλεκτρονικές κάλπες στα πρωτοβάθμια σωματεία. Όταν δε το ΠΑΜΕ υποστηρίζει ότι, όπως πράγματι λέει ο νόμος, ένα σωματείο που δεν τηρεί τις προδιαγραφές του χάνει τη δυνατότητα να υπογράψει Συλλογική Σύμβαση, αναιρεί τη θριαμβολογία του ίδιου του ΠΑΜΕ για την υπογραφή ορισμένων ΣΣΕ πέρσι.

Δεν είναι πλέον εφικτό να κρυφτεί ότι η γραμμή «ο νόμος να μείνει στα χαρτιά» ήταν κενή περιεχομένου. Σε πρώτη φάση, το ΠΑΜΕ επιχείρησε ν' αποφύγει το ζήτημα, επισπεύδοντας τις εκλογές σε διάφορα συνδικαλιστικά όργανα ώστε να «προλάβουν» την 1/1/2022, οπότε και ξεκινούσε η υποχρέωση και ηλεκτρονικής ψηφοφορίας. Σε δεύτερη φάση, επιχείρησε να γίνουν αποκλειστικά δια ζώσης εκλογές, όπου κάτι τέτοιο έβγαινε. Καθώς όμως οι περιπτώσεις όπου δεν έβγαινε πλήθαιναν, δοκίμασε στο ΕΚ Ιωαννίνων, που ελέγχει απόλυτα, να μη νομιμοποιήσει συνέδρους που είχαν προκύψει από ηλεκτρονικές κάλπες. Μετά την προσφυγή των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, το ΠΑΜΕ σεβάστηκε τη δικαστική απόφαση κι εξέλεξε νέα διοίκηση συμπεριλαμβανομένων των συνέδρων που είχαν αρχικά αποκλειστεί. Στο ΕΚ Αθήνας λοιπόν, εξαρχής εισηγήθηκε τη νομιμοποίηση όλων αυτών των σωματείων. Όπως βγήκε στην επιφάνεια, άλλωστε, το σωματείο στην e-food, που συγκροτήθηκε πρόσφατα, είχε αιτηθεί και την εγγραφή του στο ΓΕΜΗΣΟΕ.

Αυτή η -αναμενόμενη- εξέλιξη των πραγμάτων έδωσε τη δυνατότητα και στις αστικές δυνάμεις να προχωρήσουν παραπέρα. 5 μέρες αφού ο εκπρόσωπος της ΠΑΣΚΕ στο ΕΚΑ «διερρήγνυε τα ιμάτιά του» ότι δεν πρόκειται ποτέ να δεχτεί ηλεκτρονική κάλπη στο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου, η ΠΑΣΚΕ που ελέγχει απόλυτα το ΕΚ Ελευσίνας-Δυτικής Αττικής, με τη συμφωνία του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΑΚΕ, έστησε ηλεκτρονική κάλπη στο συνέδριο για την εκλογή ΔΣ του ΕΚΕΔΑ.

Το πρόβλημα δεν περιορίζεται στο γεγονός ότι η εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη διευρύνεται. Γίνεται ακόμα χειρότερο απ' την προσπάθεια δυνάμεων όπως το ΠΑΜΕ να κρύψουν την πραγματικότητα. Η επιχειρηματολογία στην οποία καταφεύγουν φτάνει να μοιάζει στης κυβέρνησης. Αυτή υποστηρίζει πως ο ν.4808/21 βελτιώνει το συνδικαλισμό. Πως εξακολουθεί να υπάρχει η δυνατότητα συνδικαλιστικής δράσης, προκήρυξης απεργίας, υπογραφής ΣΣΕ. Απόψεις που προσπαθούν να ελαττώσουν το μέγεθος του χτυπήματος που δέχτηκαν οι εργαζόμενοι, προκειμένου να ελαττώσουν και τις ευθύνες που τους βαραίνουν, δεν βοηθούν τους εργαζόμενους να συγκροτήσουν τον αγώνα που απαιτείται. Όπως δεν βοηθά κι η υποκρισία που καταγράφεται στο ψήφισμα που βγήκε απ' το συνέδριο, στο οποίο γράφεται «*Σύμφωνα με το καταστατικό του ΕΚΑ οι γενικές συνελεύσεις και οι αρχαιρεσίες των σωματείων, όπως και του ίδιου του ΕΚΑ πραγματοποιούνται δια ζώσης, με φυσική παρουσία και αυτό θα εξακολουθήσει να ισχύει*», ενώ ακόμα και σ' αυτό είναι φανερή η «φροντίδα» η όποια αναφορά σε κατάργηση του νόμου 4808 να έχει πάντα τη διευκρίνηση «στην πράξη». Η στάση της υποταγής στην αστική νομιμότητα δεν κρύβεται απ' τη γενικόλογη αναφορά που υπάρχει στο ψήφισμα, ότι «Κανένας δεν κατάφερε να καταργήσει την ταξική πάλη.»

Ο νόμος Χατζηδάκη, όσο συνεχίζει να ισχύει, αποτελεί σοβαρό εμπόδιο για τους εργαζόμενους και εργαλείο για την εργοδοσία. Η πολιτική ευθύνη του αγώνα για την κατάργησή του δεν παρακάμπτεται με διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Δεν βοηθούν ούτε οι αυταπάτες κι οι θριαμβολογίες για την απόφαση του Δ' Τμήματος του ΣτΕ για το ΓΕΜΗΣΟΕ, που, ακόμα κι αν παραμείνει ως έχει στη συνεδρίαση της Ολομέλειας στις 10/3, μπορεί να παρακαμφθεί με κάποια μικρο-ρύθμιση σχετικά με τη διαχείριση των προσωπικών δεδομένων, που ήταν το επίκεντρο της απόφασης. Ανεξάρτητα αν η συνεδρίαση αυτή αξιοποιηθεί ως αφορμή για κινητοποίηση, πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι ο αγώνας πρέπει να έχει στόχο την ανατροπή του νόμου. Χωρίς αστερίσκους για τις «καλές διατάξεις» ενός νόμου βαθιά αντεργατικού, χωρίς υπεκφυγές που θα συνεχίσουν να υποκρίνονται ότι ο νόμος αυτός δεν είναι παρά «ένας ακόμα αντεργατικός νόμος». Με συνείδηση ότι εξακολουθεί ν' απαιτείται η συγκρότηση του αγώνα για την κατάργηση του ν.4808/21.

Οι εξελίξεις της απεργίας στη Μαλαματίνα

Αναβολή για τον Ιούνιο πήραν οι δίκες για την υπόθεση της απεργίας στη Μαλαματίνα. Υπενθυμίζουμε ότι αυτές αφορούν την απόλυση των προέδρων των δύο σωματείων (Εργατοϋπαλλήλων και Οδηγών) και την πρόσληψη απεργοσπαστών εν μέσω απεργίας. Η απεργία αυτή, όπως είναι γνωστό, σε πείσμα των δυσκολιών και της εργοδοτικής και κυβερνητικής τρομοκρατίας, συνεχίζει τον αγώνα της, διεκδικώντας την επαναπρόσληψη όλων στη δουλειά και την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Συγκεκριμένα για τη δίκη, αυτή είχε πάρει ξανά αναβολή για αρχές Φλεβάρη. Πλείστες οι δικαιολογίες που έχουν παρουσιαστεί για να αναβληθεί η διαδικασία αυτή. Τώρα, εμφανώς η έδρα επιδίωξε την καθυστέρηση όλων των προηγούμενων δικών της ημέρας με σκοπό να σχολάσουν τα δικαστήρια και να «αναγκαστούν» να δώσουν νέα αναβολή, σε σημαντικά μεταγενέστερο χρονικό διάστημα. Η πρακτική είναι συνήθης· επιδιώκεται μετάθεση των υποθέσεων σε χρόνο που ευελπιστούν ότι δεν θα είναι το ίδιο κρίσιμο πολιτικά το κάθε ζήτημα, ώστε χωρίς την πίεση του κινήματος να μπορέσουν να πάρουν αποφάσεις ευνοϊκές για την εργοδοσία.

Αυτό το γεγονός αποδεικνύει ξανά και ξανά ότι η όποια δικαστική μάχη είναι συμπληρωματική και επιτυχής βασικά στο φόντο των απεργιακών κινητοποιήσεων, των διαδηλώσεων, της πίεσης που θα ασκεί ο αγώνας των εργατών και του λαού ενάντια στα αφεντικά, την κυβέρνηση και τους κρατικούς θεσμούς. Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει να γίνει πρώτο ζήτημα αυτού του αγώνα το άνοιγμα στην πόλη, ώστε να αγκαλιαστεί από αλληλέγγυους, να συγχρωτιστεί με άλλους αγώνες και να πιέσει ουσιαστικά το σύστημα να ικανοποιήσει τα αιτήματα των απεργών.

Λέγοντας αυτό, αξίζει να σημειωθεί πως οι απεργοί μαζί με αλληλέγγυους βρέθηκαν στις 15 Φλεβάρη μπροστά στη φιέστα που είχε στήσει στους Αμπελόκηπους Θεσσαλονίκης ο ομώνυμος δήμος με τη χορηγία της ρετσίνας Μαλαματίνα. Ο Δήμαρχος Αμπελοκήπων Κυρίζογλου και η πλειοψηφία του Δημοτικού Συμβουλίου, πιστοί στις αρχές τους και την πολιτική τους, μετέτρεψαν τις εκδηλώσεις σε διαφημιστικό μηχανισμό της βιομηχανίας. Αν ισχυρίζεται η δημοτική αρχή ότι χρειαζόταν χορηγούς για να κεράσουν τον κόσμο ένα ποτηράκι, να θυμίσουμε ότι ο δήμος Αμπελοκήπων είναι αυτός που δεν φείδεται χρημάτων όταν πρόκειται για τσιμεντοστρώσεις, καταστροφές χώρων πρασίνου.

Ενοχλήθηκε η δημοτική αρχή από την κίνηση των απεργών να σταματήσουν τη φιέστα. Ήρθε ο αντιδήμαρχος πολιτισμού να ζητήσει το λόγο πολύ έντονα και απείλησε με αστυνομία. Η επίμονη και αποφασιστική στάση των απεργών τούς ανάγκασε να κατεβάσουν τα διαφημιστικά από την εξέδρα, να μαζέψουν τις ρετσίνες και να διαλύσουν το περίπτερο. Αυτό δεν σημαίνει ότι τελειώσαμε με αυτούς, αλλά είναι μια άμεση απάντηση και μάλιστα μέσα στους κατοίκους, μαζί με τους κατοίκους, που συνέχιζαν μέχρι το τέλος να είναι εκεί. Είναι μια κίνηση που βγάζει τον αγώνα στο λαό, κάνοντας το λαό κοινωνό, και δίνει ελπίδα και κουράγιο στους αγωνιζόμενους! Σε αυτή την επιτυχία, σαφώς έπαιξε ρόλο ότι οι Αμπελόκηποι είναι μια λαϊκή συνοικία και οι κάτοικοι, όταν είναι να διαλέξουν μεριά, διαλέγουν να είναι με αυτούς που έχουν κοινά συμφέροντα.

Στον αγώνα αυτό πρέπει να σταθεί δίπλα ο λαός όλης της πόλης. Με επίκεντρο το άπλωμά του, αλλά και γνώση ότι το δίκιο κερδίζεται στο δρόμο, ο απεργιακός αγώνας πρέπει να συνεχίσει μέχρι την ικανοποίηση των απόλυτα δίκαιων αιτημάτων τής επαναπρόσληψης των απολυμένων και της υπογραφής ΣΣΕ.

Καταυλισμός εξαθλιωμένων και στρατόπεδο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ η χώρα!

ΟΡΓΑΝΩΣΗ και ΠΑΛΗ ο δρόμος του λαού!

Όχι στις εκλογικές αυταπάτες

συνέχεια από σελ. 1

Πιο κοντά ο ζόφος του πολέμου

Μια επίσκεψη και μια ομιλία σηματοδότησαν αυτές τις μέρες την κλιμάκωση των πολεμικών κινδύνων για τους λαούς της Ευρώπης και όλου του κόσμου. Η επίσκεψη Μπάιντεν στο Κίεβο -συμβολικά αλλά και στο περιεχόμενο της- έγινε για να υπογραμμίσει την απόφαση των ΗΠΑ να κάνουν ότι χρειαστεί για να νικήσουν αυτόν τον πόλεμο. Από την άλλη η ομιλία Πούτιν «στο έθνος» κατέθεσε την αντίστοιχη -και αντίθετη- διαβεβαίωση. Η Ρωσία «δεν θα υποχωρήσει» θα κάνει και αυτή «ότι χρειαστεί» για να μην ηττηθεί, για να επεκτείνει και να εδραιώσει τις επιτυχίες της εισβολής της στην Ουκρανία.

Η αμερικάνικη κατεύθυνση είναι η επιδίωξη της φθοράς-υποχώρησης και τελικά ήττας και κατάρρευσης του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Η ρώσικη επιδίωξη είναι ο «τερματισμός της απεριόριστης κυριαρχίας της Δύσης», μια άλλη διάταξη (αρχιτεκτονική) των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην Ευρασία και στον κόσμο και προφανώς, με τη Μόσχα να έχει πολύ αναβαθμισμένο ρόλο. Μια επιδίωξη που σημαίνει την αποκαθήλωση των ΗΠΑ από την ηγεμονία στη Δύση, από τον πρώτο ρόλο στον κόσμο.

Αυτές οι δύο απολύτως αντιτιθέμενες επιδιώξεις εκδηλώνονται στην πράξη και με όρους πολέμου από τις δύο πυρηνικές υπερδυνάμεις του πλανήτη. Αυτές οι απολύτως αντιτιθέμενες επιδιώξεις έχουν ενεργοποιήσει ήδη όλες τις άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που -εκβιαζόμενες από την κεντρική σύγκρουση- αναζητούν ρόλο και θέση σε αυτήν. Η περιοδεία του Κινέζου διπλωμάτη Ουάνγκ Γι στην Ευρώπη σε αυτή τη συγκυρία και η κατάληξη της στη Μόσχα, όπου δίπλα στον Πούτιν δήλωσε πως οι ρωσοκινέζικες σχέσεις έχουν «νέους ορίζοντες», είναι ένα μέτρο των παγκόσμιων εξελίξεων που προκαλεί η κεντρική σύγκρουση ΗΠΑ-Ρωσίας.

Συνεπώς και παρόλο που η κεντρική αυτή σύγκρουση από τη μεριά των ΗΠΑ-Δύσης διεξάγεται ακόμα μέσω «αντιπροσώπου» και άρα δεν είναι σήμερα ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος, στη βάση των διακυβευμάτων που κρίνονται αποτελεί ένα αιματηρό και καταστροφικό «εργαστήριο» προετοιμασίας και εκβιασμού των όρων για την μετατροπή της σε ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Για τη μετατροπή της σε ένα παγκόσμιο και ανυπολόγιστο μακελειό.

Η «πετυχημένη» επίσκεψη Μπλίνκεν

Σε αυτό το φόντο και πλαίσιο έγινε και η επίσκεψη Μπλίνκεν στην Τουρκία και στην Ελλάδα. Από την πρώτη απαίτησε -αξιοποιώντας το πλήγμα του καταστροφικού σεισμού που στρίμωξε τον Ερντογάν αλλά και συνολικά τα κόμματα της αστικής τάξης- να περιορίσει τις «αταξίες» και να συνταχθεί πιο αποφασιστικά και αρμονικά στις ανάγκες της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Στη χώρα μας συζητήθηκαν όλα και δρομολογήθηκαν πολλά σε μια σειρά ζητήματα. Από τη συνέχιση του «θετικού ρόλου» της Ελλάδας στα Δυτικά Βαλκάνια και τον έπαινο στη συμφωνία των Πρεσπών, που ενίσχυσε την «ευρωατλαντική παρουσία στην περιοχή», ως στην ακόμα μεγαλύτερη αναβάθμιση της παρουσίας και του ρόλου των πολεμικών δυνάμεων των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ μέσα στη χώρα, αλλά και (ακόμα και άλλοι!) νέοι εξοπλισμοί της χώρας!

Ωστόσο, όπως είναι προφανές, συζητήθηκαν περισσότερα από τα «όλα» που δημοσιεύονται. Όπως για παράδειγμα η περίπτωση της Αλεξανδρούπολης, που η πώληση του λιμανιού της σε αμερικάνικα συμφέροντα «εκκρεμεί» μετά την πρόσφατη σχετική απόφαση Μητσοτάκη, και για την οποία έκανε και δημόσια αναφορά ο Μπλίνκεν σχετικά με το «στρατηγικό ρόλο» που το λιμάνι αυτό έχει για την προώθηση των αμερικανονατοϊκών δυνάμεων προς το Κίεβο. Σε όλα αυτά και για όλα αυτά Μητσοτάκης και Τσίπρας και συμφώνησαν και δεσμεύτηκαν απέναντι στον αμερικάνο ΥΠΕΞ.

Το «αγκάθι» και το κεντρικό θέμα ήταν το πως θα επιτευχθεί η (πολυπόθητη για τις ΗΠΑ) συνοχή της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Στο ζήτημα αυτό, πιο μετρημένα οι Μητσοτάκης, Δένδιας, πιο ανοιχτά («αντιπολίτευση» γαρ) ο Τσίπρας, δημοσίως τουλάχιστον εμφανίστηκαν να αιτούνται «ανταλλάγματα» σύμφωνα με τους γνωστούς πόθους της αστικής τάξης. Ωστόσο, και στο ζήτημα αυτό φαίνεται να δρομολογούνται εξελίξεις που ο ίδιος ο Μπλίνκεν αναγνώρισε πως «είναι δύσκολο» να υπάρξουν πριν από τις εκλογές που επίκεινται και στις δύο χώρες. Εξάλλου καθόλου τυχαία δεν είναι η σχετική παρέμβαση της Ντόρας Μπακογιάννη που δηλώνοντας «αντίθετη» στη λογική του προκεχωρημένου φυλακίου της Δύσης για τη χώρα και «υπέρ» του ρόλου της «γέφυρας και του πυλώνα» της Δύσης, με ένα τρόπο προανήγγειλε τις εξελίξεις αυτές. Πολύ περισσότερο που επικαλέστηκε τη συμφωνία Λιβάνου-Ισραήλ που «είναι σε πόλεμο» μεν, αλλά παρόλα αυτά καταφέρνουν και οι δύο να υπηρετούν τα αμερικάνικα συμφέροντα στην περιοχή! Τέτοια και τόση «ειρήνη και συνεννόηση» τάζουν στο λαό μας και στους λαούς οι «σώφρονες» αστοί πολιτικοί της χώρας!

Βέβαια, ταυτόχρονα δεν λείπουν και οι αστικές φωνές που επιμένουν στη δυνατότητα μιας «καθαρής ελληνικής νίκης» στον αντιδραστικό ανταγωνισμό των δύο αστικών τάξεων. Αυτές τις απόψεις υποστήριξε η ομιλία Καραμανλή τον Ιούνιο του 2022 στο Μέγαρο Μουσικής απηχώντας Ευρωπαϊκές αντιθέσεις στις ΗΠΑ και αναζητώντας στήριξη των «εθνικών πόθων» στην άλλη βάρκα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Σε αυτή τη βάση ίσως η απόφαση του να μην είναι στο ψηφοδέλτιο της ΝΔ στις επικείμενες εκλογές να αποτελεί και μια πρώτη εκδήλωση αυτών των ενδοαστικών αντιθέσεων.

Σε κάθε περίπτωση, οι μετεκλογικές εξελίξεις στο κεφάλαιο αυτό, του ρόλου που η χώρα θα κληθεί να αναλάβει στην κλιμακούμενη ιμπεριαλιστική σύγκρουση, θα είναι έντονες και οι υπηρέτες των πολλών αφεντάδων θα βρεθούν μπροστά σε διλήμματα. Ή ακόμα και μπροστά σε νέο «εθνικό διχασμό», όπως η αστική ιστοριογραφία ονομάζει τις ενδοαστικές συγκρούσεις που έχουν αντικείμενο το ποιον ιμπεριαλιστή να υπηρετήσουν αποφασιστικά. Καθόλου άσχετα με όλα αυτά δεν είναι και τα ανοιχτά «σκάνδαλα» (υποκλοπές, «υπόθεση Καϊλή», και όχι μόνο Καϊλή κ.λπ.) με τα οποία σε εκκρεμότητα πάνε τελικά στις εκλογές τα κόμματα του συστήματος.

Το μεγάλο ζητούμενο για το λαό!

Το τι σημαίνουν όλα τα παραπάνω για το λαό και τη νεολαία (πρέπει να) είναι προφανές! Αυτή η τροχιά των εξελίξεων επιταχύνει τη μετατροπή της χώρας σε «καταυλισμό» φτωχών, εξαθλιωμένων, ανέργων, όπου ο «νόμος» της φασιστικοποίησης χτυπά με ξύλο, χημικά και διώξεις, «απαγορεύει» το σωματείο, το φοιτητικό σύλλογο και κάθε συλλογικότητα που συγκροτείται ανεξάρτητα και απέναντι από τις πολιτικές του συστήματος και τις κρατικές προδιαγραφές! Αυτή η τροχιά των εξελίξεων μετατρέπει τη χώρα σε ένα αμερικανονατοϊκό στρατόπεδο πολέμου, στην υπηρεσία ενός ευρύτερου μακελειού, αλλά και υποψήφιο θύμα του μακελειού. Η «μεγάλη ιδέα» σύμπασας της αστικής τάξης «ανήκουμε στη Δύση», απομονώνει το λαό μας από τους μόνους πραγματικούς συμμάχους που έχει, τους άλλους λαούς της περιοχής. Ακόμα χειρότερα, τον κάνει εχθρό τους και -με βάση και τους αστικούς εθνικισμούς και μαξιμαλισμούς- εργαλείο σε τυχοδιωκτισμούς που πληρώνονται με αίμα και συμφορές όποια και αν είναι η έκβαση τους.

Βέβαια όλα αυτά τα πραγματικά ζητήματα που αντιμετωπίζει και θα αντιμετωπίσει η εργατική τάξη ο λαός και η νεολαία της χώρας λείπουν εντελώς από το προεκλογικό σκηνικό. Ένα σκηνικό που γίνεται κάθε μέρα πιο αντιδραστικό και στο οποίο όσο πλησιάζουμε στις εκλογές θα κυριαρχεί μια και μόνο κραυγή, «ψηφίστε να βγει κυβέρνηση!». Τα αστικά κόμματα, κάτω από το βάρος των αδιεξόδων τους, δεν διστάζουν καθόλου να κουρελιάζουν τα υποτιθέμενα θέσφατα της αστικής δημοκρατίας σύμφωνα με τα οποία στις εκλογές ο λαός «εκφράζει ελεύθερα τη γνώμη του». Είναι φανερό ότι δεν αντέχουν τέτοιες «πολυτέλειες» και εκβιάζουν με κάθε αντιδραστικό τρόπο για να αποφύγουν τον κατακερματισμό που φοβούνται επειδή γνωρίζουν την οργή του λαού, για να τελειώσουν όσο πιο γρήγορα με το «εκλογικό διάλειμμα» και να συνεχίσουν στην ίδια και πιο άγρια πολιτική που απαιτεί το κεφάλαιο και οι ιμπεριαλιστές πάτρωνές τους. Είναι ενδεικτικό ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έπαψε να πουλάει την «πολιτική αλλαγή» και τώρα στην πρώτη γραμμή των προεκλογικών προσφορών του (προς το σύστημα) έχει τη «σταθερότητα» καθώς, όπως λέει, αν βγει πρώτο κόμμα θα κάνει αμέσως κυβέρνηση! Προφανώς με το ΠΑΣΟΚ, που είναι βέβαια στο «παλιό πολιτικό σύστημα» που θα το «έδιωχνε η πρώτη και δεύτερη φορά αριστερά», αλλά ποιος να θυμάται τώρα τέτοια παλιά παραμύθια!

Ωστόσο, είναι ταυτόχρονα προφανές ότι σε αυτό τον αντιδραστικό χορό της συγκάλυψης των πραγματικών ζητημάτων και της αποθέωσης των εκλογικών -κοινοβουλευτικών αυταπατών συμμετέχει από... αριστερά και το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεων που θέλουν να αναφέρονται στην Αριστερά!

Πριν από όλα η ηγεσία του ΚΚΕ που -σπάζοντας κάθε ρεκόρ κατάθεσης νομοθετικών προτάσεων στη Βουλή- «εξηγεί» στο λαό (που «δεν καταλαβαίνει») ποια είναι η δική του «πρόταση διακυβέρνησης» με τα στελέχη του ΠΓ του κόμματος αυτού να εξηγούν... μαρξιστικά και σε κάθε ευκαιρία πως αυτή η πρόταση εδράζεται ακλόνητη πάνω στις «σύγχρονες δυνατότητες της επιστήμης και της τεχνολογίας»! Αλλοίμονο, για ταξική πάλη και συσχετισμούς θα μιλάμε στον 21ο αιώνα; Η επίσκεψη Μπλίνκεν ήταν άλλη μια καλή ευκαιρία για να επιδείξει η ηγεσία του κόμματος αυτού το πως προσπερνιέται η υπόθεση της μαζικής λαϊκής πάλης και πως προκρίνεται ο σεβασμός των ιερών και οσίων του συστήματος. Με ένα κάλεσμα της ΚΝΕ «Βγήκε η υποχρέωση» της αντιιμπεριαλιστικής πάλης, χωρίς να τρέχουμε σε σωματεία και φοιτητικούς συλλόγους να το κάνουμε θέμα στη νεολαία και στον εργαζόμενο λαό! Γι' αυτό και το σύνθημα «μόνο ο λαός σώζει το λαό» όλο και αποδεικνύεται ότι αντιγράφηκε για προεκλογικές ανάγκες και διαρκώς «μικραίνει» στην πράξη για να μεγαλώνει το δεύτερο μέρος που προστέθηκε, δηλαδή το προεκλογικό πρόσταγμα «με δυνατό ΚΚΕ».

Ανάλογα δυστυχώς διαπιστώνονται και στο μεγαλύτερο μέρος του αριστερού εξωκοινοβουλίου. που από τη μια -στο πλαίσιο μιας φρενίτιδας προεκλογικών αυταπατών και συγκολλήσεων- είναι «έτοιμο» να... διαγράψει το χρέος και να εθνικοποιήσει τις μεγάλες επιχειρήσεις, αλλά από την άλλη δεν είναι καθόλου έτοιμο να αναλάβει, να συμπράξει, να ανταποκριθεί ουσιαστικά σε πρωτοβουλίες αντίστασης και πάλης στα φλέγοντα μέτωπα που αντιμετωπίζει ο λαός και η νεολαία.

Το μεγάλο ζητούμενο για το λαό και τη νεολαία είναι να αποκρούσει τους συστημικούς εκλογικούς εκβιασμούς, όχι για να υιοθετήσει άλλες «αριστερές» αυταπάτες. Αλλά για να δει καθαρά, συνολικά και πολιτικά αυτό που αντιμετωπίζει και να οργανωθεί και να παλέψει στη βάση των απαιτήσεων που αυτό που αντιμετωπίζει απαιτεί. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ και η ΜΑΖΙΚΗ ΠΑΛΗ του λαού και της νεολαίας απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση, την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τον πόλεμο, είναι η μόνη πραγματική διέξοδος της εκτεταμένης οργής, είναι η μόνη πραγματική ελπίδα και προοπτική για τα λαϊκά συμφέροντα και δικαιώματα. Αυτή η ανάγκη είναι μεγάλη και επιτακτική σήμερα και θα είναι μεγαλύτερη μετά τις εκλογές. Αυτή την ανάγκη υπηρετεί το ΚΚΕ(μ-λ) καθημερινά με την πάλη του. Αυτή την ανάγκη θα υπηρετήσει και με την αυτοδύναμη εκλογική του παρέμβαση για να παλέψει πιο αποφασιστικά μέσα στο λαό και μαζί με το λαό και τη νεολαία, μετά τις εκλογές!

Θεσσαλονίκη, 21/2/2023

Πάτρα, 21/2/2023

Κάλπικα διλήμματα μπροστά στις εκλογές

Είναι σε εξέλιξη μια παρατεταμένη πολύμηνη προεκλογική περίοδος όπου η ημερομηνία διεξαγωγής των εκλογών με το λεγόμενο σύστημα της απλής αναλογικής μεταφέρεται από μήνα σε μήνα και από εβδομάδα σε εβδομάδα.

Μια ανάσα, πλέον, από την προκήρυξή τους και γίνεται ολοφάνερο πως όλες οι βασικές αστικές πολιτικές δυνάμεις ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ και οι παραφυάδες τους έχουν διατάξει τις δυνάμεις τους σε θέση εκλογικής μάχης και πασχίζουν να θέσουν διλήμματα για να εξασφαλίσουν το καλύτερο δυνατό εκλογικό αποτέλεσμα.

Η ΝΔ παρουσιάζει το κυβερνητικό της έργο και τα στελέχη της σε όλα τα ΜΜΕ και τις εξορμήσεις τους αναφέρονται παρά τις κρίσεις, πανδημία-πόλεμο στην Ουκρανία, σε μειώσεις φόρων, αύξηση κατώτατου μισθού, ψηφιοποίηση του κράτους, πολλαπλασιασμό των επενδύσεων, περιορισμό των μεταναστευτικών ροών και εξοπλισμό της χώρας.

Οι κυβερνητικοί ισχυρίζονται πως η χώρα είναι οικονομικά πιο ισχυρή από κάθε άλλη φορά τα τελευταία 20 χρόνια. Πως το ίδιο ισχύει για τη γεωστρατηγική δύναμη που έχει συγκεντρώσει η Ελλάδα, σε σύγκριση με τον εξ ανατολής γείτονα, χάρη στην εξωτερική πολιτική του Κ. Μητσοτάκη.

Η ΝΔ θέτει τον εαυτό της στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» και ζητά την ψήφο του λαού για άλλη μια τετραετία, για να ξεδιπλώσει σε καλύτερο πλέον περιβάλλον το πρόγραμμά της. Προσπαθεί να περιορίσει-ενσωματώσει τις ακροδεξιές απώλειες και προειδοποιεί πως με τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κάηκε ο τόπος το 2015 και πως το πάθημα πρέπει να γίνει μάθημα το 2023.

Ο ΣΥΡΙΖΑ παρουσιάζεται να δίνει έναν αγώνα ιστορικών διαστάσεων, για να απαλλαγεί ο τόπος από την επάρατη Δεξιά του Μητσοτάκη. Θεωρεί τον εαυτό του κορμό του λεγόμενου προοδευτικού χώρου και κάνει κάλεσμα στις μικρότερες δυνάμεις αυτού του χώρου για προγραμματικές συγκλήσεις.

Τα στελέχη του διατυμπανίζουν σε όλους τους τόνους πως η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις πρώτες εκλογές, με τη λεγόμενη απλή αναλογική, είναι η πρόκληση αλλά και η ευκαιρία για να ηγηθεί το κόμμα αυτό της επόμενης προοδευτικής διακυβέρνησης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δηλώνει πιο ώριμος, απαλλαγμένος από βαρίδια του παρελθόντος και πιο έτοιμος να ξαναγίνει κυβέρνηση. Στην καταστροφική, όπως τη χαρακτηρίζει, σε όλα τα επίπεδα κυβερνητική θητεία της ΝΔ, αντιπαραθέτει το τεκμηριωμένο και κοστολογημένο πρόγραμμά του, που θα αποκαταστήσει την κοινωνική και οικονομική δικαιοσύνη και θα επαναφέρει τη χώρα σε τροχιά δίκαιης και βιώσιμης ανάπτυξης για όλους!

Το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ προσπαθεί να διαφοροποιηθεί και από τη ΝΔ και από τον ΣΥΡΙΖΑ, χρεώνοντας στα δυο αυτά κόμματα δεξιό και αριστερό λαϊκισμό αντίστοιχα. Θεωρεί ότι έχουν τεράστιες ευθύνες για την υποβάθμιση της δημοκρατίας και των θεσμών.

Το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ ζητά την ψήφο για να ανατραπούν οι συσχετισμοί και έτσι να παίξει ρόλο συνεργάτη και εγγυητή δημοκρατικών κατακτήσεων και ουσιαστικών μεταρρυθμίσεων σε κυβέρνηση συνεργασίας. Με τόσα ψέματα που ντύθηκαν οι λέξεις...

Είμαστε σε προεκλογική περίοδο και οι σειρήνες των αστικών κομμάτων δυναμώνουν στα αυτιά μας. Τα εκλογικά διλήμματα θα φουσκώσουν.

Το βέβαιο είναι πως, για άλλη μια φορά, τα σημαντικά διακυβεύματα είναι σε αυτά που ζούμε και σε αυτά που επείγουν για το σύστημα και δεν λέγονται.

Τα όποια δωράκια με την μορφή επιδομάτων, καλαθιών, δήθεν αυξήσεων φωτογραφίζουν μια ολάκερη περίοδο στην οποία τα λαϊκά στρώματα και οι εργαζόμενοι ματώνουν στην κυριολεξία. Ο πληθωρισμός καλπάζει. Τρόφιμα, ενέργεια, νοίκια, όλα στα ύψη. Οι μισθοί εξανεμίζονται. Τα κυβερνητικά ψίχουλα στήριξης δεν καλύπτουν καθόλου τις πραγματικές ανάγκες των νοικοκυριών.

Το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα σε βαθιά κρίση -παντού και στη χώρα μας- θα φορτώνει ολοένα και περισσότερα βάρη στις πλάτες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Και η κυβερνητική πολιτική, εξυπηρετώντας σταθερά το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, θα μανατζάρει τη διπλή εκμετάλλευση, διαλύοντας κατακτήσεις και δικαιώματα.

Και αναμένονται και άλλα δεινά από το βίαιο ξαναμοίρασμα του κόσμου από τους ιμπεριαλιστές. Σαν αυτά που ζει ο λαός της Ουκρανίας με τους χιλιάδες νεκρούς από τον ανταγωνισμό ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσίας. Για αυτούς τους ανταγωνισμούς και τις επιπτώσεις του πολέμου κάνουμε ήδη και θα μας πουν ξανά να κάνουμε και νέες θυσίες.

Την επομένη των εκλογών, οι ιμπεριαλιστές και οι ανταγωνισμοί τους που κομματιάζουν χώρες, το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο που ξεζουμίζουν τους εργαζομένους και τα αστικά κόμματα που υπηρετούν αυτό το σύστημα θα είναι εδώ και αυτή είναι η μία πλευρά της ιστορίας. Οι λαοί και οι εργαζόμενοι είναι η άλλη πλευρά της ιστορίας.

Οι ηγεσίες σε ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ έχουν πάρει τις αποφάσεις τους και έχουν διαλέξει στρατόπεδο! Είναι σε πλήρη εξέλιξη εδώ και καιρό η μετατόπιση συνολικά του πολιτικού σκηνικού πιο δεξιά, πιο αντιλαϊκά, πιο αντιδραστικά.

Γι' αυτό, όποιο εκλογικό συσχετισμό μεταξύ των αστικών κομμάτων και να βγάλει η κάλπη στον πρώτο, στον δεύτερο ή σε όποιο γύρο χρειαστούν, όποια κυβερνητική λύση προκύψει από αυτό τον συσχετισμό, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο για τον λαό, τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τους συνταξιούχους.

Αυτοί είναι που θα ζήσουν σε μια χώρα ξέφραγο αμπέλι για να υπηρετηθούν τα αμερικανοΝΑΤΟϊκά συμφέροντα. Σε μια χώρα που ξεπουλάει για να θησαυρίσουν οι επενδυτές. Σε μια χώρα που απαξιώνεται κι άλλο η εργασία. Σε μια χώρα με μεγαλύτερη φτωχοποίηση των ανθρώπων της. Με ισοπέδωση δικαιωμάτων σε περιβάλλον και παιδεία. Και με ένταση της φασιστικοποίησης, για να μπει ο λαός στον γύψο και, έτσι, να αποτραπούν αντιστάσεις και διεκδικήσεις.

Θα αποδεχτούμε τον εκβιασμό των δυνάμεων του συστήματος που επιχειρούν να επιβάλουν σιγή νεκροταφείου και να εγκλωβίσουν τη λαϊκή οργή σε εκλογικά ψευτοδιλήμματα;

Οι πολιτικές δυνάμεις που αναφερόμαστε στο κίνημα, τι πρέπει να κάνουμε για να αντιμετωπίσουμε και να ανατρέψουμε αυτή την κατάσταση; Τι να επιλέξουμε;

Μήπως δεν είναι του παρόντος να αναλογιστούμε το βάθος των εξελίξεων και την κρισιμότητα της περιόδου και να απευθύνουμε μαζικό κάλεσμα αγώνα προς τον λαό, τη νεολαία και την εργατική τάξη;

Μήπως δεν είναι του παρόντος να διαλέξουν οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι καταπιεσμένοι τον δρόμο της οργάνωσης, της αντίστασης, της διεκδίκησης και της αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος;

Μήπως δεν είναι του παρόντος να καταπολεμηθούν προτάσεις που θέλουν να δώσουν στον λαό τη δυνατότητα να αναμετρηθεί με τις εκλογικές αυταπάτες και την προσμονή του ενός ή του άλλου «σωτήρα» και να μπει ο ίδιος στο προσκήνιο του αγώνα και της διεκδίκησης;

Μήπως δεν είναι του παρόντος να καταπολεμηθούν προτάσεις που αναδεικνύουν την αναγκαιότητα μπροστά στη ζοφερή κατάσταση που ζούμε να γίνει η μέγιστη δυνατή προσπάθεια στην κατεύθυνση ενός μαζικού λαϊκού ξεσηκωμού;

Κι ενώ τα παραπάνω ερωτήματα μοιάζουν ρητορικά, έχουν, όσο μας αφορά, σαφή απάντηση. Δεν είναι, όμως, το ίδιο καθαρό για μια σειρά πολιτικών δυνάμεων και χώρων. Από το ΚΚΕ, δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς μέχρι την αναρχία/αυτονομία, άλλες είναι οι του παρόντος προτεραιότητες.

Κάθε κίνηση του ΚΚΕ γίνεται με στόχο τις κάλπες και η εκλογική του ενίσχυση προβάλλεται ως η λύση για κάθε πρόβλημα. Το κόμμα αυτό έχει κηρύξει στάση κινήματος. Προσπαθεί να θολώσει τα νερά στους οπαδούς του και ταυτόχρονα να αναδείξει ένα πιο συστημικό προφίλ, καταθέτοντας διαρκώς κάθε είδους νομοθετικές προτάσεις. Διακηρύσσει το δικό του «κυβερνητικό πρόγραμμα», εντείνοντας τη σύγχυση και τις αυταπάτες.

Τα ίδια αδιέξοδα βιώνει και η πλειοψηφία της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Το «φάντασμα» του κυβερνητισμού συνεχίζει να πλανάται πάνω από τις απόψεις και τις προτάσεις που κατατίθενται. Η ανάγκη της αντίστασης και της διεκδίκησης υποβαθμίζονται και ξεβολεύουν, αφού ταράζουν τα ήρεμα νερά των προεκλογικών σχεδιασμών. Η αυταπάτη της «αριστερής διαχείρισης» επανέρχεται δριμύτερη στο εξωκοινοβούλιο, καθώς δεν εκλείπουν και οι «ελπίδες» που γεννούν σε δυνάμεις του χώρου τα ενδεχόμενα που αφήνει η απλή αναλογική. Οι εκλογές είναι η προσωρινή συγκολλητική ουσία, είναι η «κάλπικη» ενότητα για μια σειρά δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου που δε συναντιούνται ούτε σε μια κοινή πορεία στον δρόμο.

Ο χώρος της αναρχίας καλεί σε μαζική αποχή. Θεωρεί χαμένη την ψήφο στα κόμματα εξουσίας και διπλά χαμένη(!) την ψήφο στην αριστερά χωρίς εξαιρέσεις. Είναι ο ίδιος χώρος που το 2015 «παρασύρθηκε» από την κυβερνητική λύση της πρώτης φοράς αριστερά και το μεγαλύτερο κομμάτι του οδηγήθηκε να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ. Η θέση της αναρχίας για αποχή από αυτές τις εκλογές είναι θέση συμβατή με την αποχή του χώρου αυτού από κάθε προσπάθεια να πάρουν οι μάζες την υπόθεση της αντίστασης και της διεκδίκησης στα δικά τους χέρια. Οι εργάτες, οι φοιτητές είναι, για την αναρχία, οι παρατηρητές των ενεργειών και των αποφάσεων αυτών των αυτόκλητων «πεφωτισμένων», που φλυαρούν για το «από τα κάτω», ενώ στην πράξη προωθούν τα πάντα «από τα πάνω».

Ως ΚΚΕ(μ-λ), έχοντας επίγνωση των αδυναμιών μας και με πυξίδα τις πραγματικές απαιτήσεις της περιόδου, δεν επενδύουμε σε εύκολες και ταχύρρυθμες επιλογές. Για μας, τα «εδώ και τώρα» δεν είναι τα πραγματικά ζητούμενα του παρόντος. Πιστεύουμε πως οι αυταπάτες δεν διαρκούν πολύ και γίνονται θρύψαλα, προκαλώντας απογοήτευση, αποστράτευση και καθυστέρηση από το κύριο ζητούμενο.

Και ποιο είναι αυτό; Εξακολουθούμε να θεωρούμε ότι οι απαντήσεις στα προβλήματα του λαού βρίσκονται στο κίνημα και την ταξική πάλη. Στην αναμέτρηση με το σύστημα, τους υπηρέτες του και τα δεκανίκια του. Η ανάπτυξη μαζικού λαϊκού κινήματος είναι η πραγματική διέξοδος για τον λαό και τους εργαζόμενους. Στην κίνηση ανα δεικνύονται και αναζητούν απαντήσεις οι αδυναμίες, οι ελλείψεις, οι προοπτικές.

Για την ενίσχυση αυτής της κατεύθυνσης ζητάμε στήριξη από τον λαό, τους εργάτες, τους φοιτητές, τους μαθητές. Γιατί αυτή είναι η κατεύθυνση που όσο θα ενισχύεται, θα καθιστά τις λαϊκές δυνάμεις πρωταγωνιστές και υποκείμενα της ιστορίας τους και όχι πιόνια στις διαθέσεις του συστήματος και παρατηρητές πάσης φύσης αδιέξοδων αυταπατών.

ντιλήψεις
ιδεολογίας και πολιτικής

Η κανονικότητα του πολέμου, ο εθισμός στο θάνατο

Ω καιροί, ω ήθη ή, αλλιώς, με σύγχρονους όρους, σκοτεινή εποχή για τους λαούς και την εργατιά, που συνοδεύεται με την απανθρωπιά που θέλει να καλλιεργήσει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στον κόσμο της δουλειάς.

Το κεφάλαιο σε κάθε χώρα, πατώντας πάνω στους θετικούς για αυτό συσχετισμούς που έχει επιτρέψει η διάλυση του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος, σαρώνει κατακτήσεις και εντείνει την ιδεολογική τρομοκρατία. Ακόμα παραπέρα, οι συγκρούσεις και οι αντιπαραθέσεις των ιμπεριαλιστών που φλερτάρουν με την ολοκληρωτική αναμέτρηση, οι αστικές τάξεις από δίπλα που τζογάρουν τις τύχες των λαών για τις βλέψεις τους, φτιάχνουν και τα κατάλληλα αφηγήματα, ενισχύουν τον εθνικισμό και το μιλιταρισμό για να σφαχτούν οι λαοί για τα συμφέροντά τους.

Αυτή τη νέα πραγματικότητα, λοιπόν, μας την εξηγούν κάθε μέρα, όλη μέρα τα ΜΜΕ με τις δηλώσεις των πιο επίσημων εκπροσώπων της μπουρζουαζίας. Χαρακτηριστικό πρόσφατο παράδειγμα ο σεισμός στην Τουρκία, που πάνω στις σωρούς των νεκρών, πάνω στα συντρίμμια, πάνω στην οργή και τον πόνο των γειτονικών λαών, εξασκούν αναλυτές ΜΜΕ και πολιτικοί εκφραστές την πολεμική ρητορεία. "Ισχύς ίση με 130 ατομικές βόμβες είχε ο σεισμός στην Τουρκία" μας ενημερώνει ο καθηγητής σεισμολογίας Αχμέτ Ερτσάν, την περίοδο που η πυρηνική υστερία χτυπάει κόκκινο και αναβιώνουν μνήμες από τα ολοκαυτώματα της "πολιτισμένης Δύσης" ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στην Ιαπωνία. Ή ακόμα δηλώσεις σαν του φωτογράφου Γιαννακούρη στην «Καθημερινή», που επισημαίνει πως "*στον πόλεμο ξέρεις πάνω κάτω τι συμβαίνει, ενώ στο σεισμό όλα χάνονται σε μια στιγμή*".

Πιο ξεκάθαρα όμως μας το έχουν θέσει τα πιο επίσημα κυβερνητικά χείλη, μόλις αφότου ξεκίνησαν το κυβερνητικό τους έργο. "Βρισκόμαστε σε οικονομία πολέμου" είχε πει ο πρωθυπουργός προφητικά, ακόμα πριν από την πανδημία και πριν από τον πόλεμο στην Ουκρανία. Ούτε μαγικό χάρισμα είχε ούτε πρόκειται για γκαντεμιά, αλλά για την ανάγνωση του συσχετισμού, του κλίματος, της συγκυρίας και την προετοιμασία για την ένταση της επίθεσης για λογαριασμό του κεφαλαίου. Πολύ παραπάνω, για το βάθεμα της εξάρτησης και της εμπλοκής σε αυτό που τώρα έχει πάρει ανατριχιαστικές διαστάσεις με βάση τις εξελίξεις. Για να συνεχίσει λίγα χρόνια αργότερα πως "*είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία*", υπογραμμίζοντας το θράσος και τον τυχοδιωκτισμό τους.

Τέλος, δεν μπορεί κανείς να λησμονήσει τη δήλωση του υπ. Άμυνας Παναγιωτόπουλου πως "*θα ματώσουμε ξανά δίπλα στις ΗΠΑ*", μια δήλωση πρόκληση για το λαό μας τόσο για τον ιστορικό βρόμικο ρόλο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ- βάσεων στη χώρα, άλλο τόσο για το ζοφερό μέλλον που υπόσχεται το βάθεμα της εξάρτησης και η μετατροπή όλης της χώρας σε ορμητήριο πολέμου.

Αυτή λοιπόν η προβολή και η αναπαραγωγή ανάλογων δηλώσεων θέλει να φτιάξει τον νέο κώδικα ηθικής, να φορτώσει στο λαό τις σάπιες αξίες και ιδανικά του συστήματος εξάρτησης και εκμετάλλευσης. Να ξεχάσουμε τη μακριά λίστα με τα πολεμικά σφαγεία που μόνο τις τελευταίες δεκαετίες μετρά εκατομμύρια νεκρούς και ρημαγμένες χώρες, για να προετοιμαστούμε για τα επόμενα. Να εμπεδώσουμε πως είναι φυσιολογικό να πεθαίνουν εκατομμύρια από την πείνα, τη δίψα, αλλά και μετά από κάθε σεισμό, πλημμύρα, πανδημία, γιατί "έτσι είναι η φύση".

Οι λαοί λοιπόν θα πρέπει να "χωνέψουν" ότι το φαΐ τους και η ειρήνη τους δεν είναι στις προτεραιότητες του κεφαλαίου παγκόσμια. Μάλιστα πρέπει να δεχτούν πως για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και των εξαρτημένων αστικών τάξεων μπορεί και να χρειαστεί να θυσιαστούν και οι ίδιοι. Ή και τα παιδιά τους. Να μάθουν πως η "νέα εποχή" χτίζεται στην ένταση της εξαθλίωσης της εργατιάς, κολυμπά στο αίμα του κόσμου της δουλειάς, θεμελιώνεται στα εκατοντάδες δισ. των πολεμικών εξοπλισμών.

Γ.Π.

Προτάσεις για ανασύσταση της ΕΦΕΕ

Κυβέρνηση και ρεφορμισμός κόπτονται για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος;

Το τελευταίο διάστημα, με πρωτοβουλία των ΔΑΠ και ΠΚΣ-ΚΝΕ, έχει ανοίξει μια συζήτηση για την ανασύσταση της ΕΦΕΕ. Αμφότερες για τους δικούς τους λόγους, η κυβερνητική παράταξη (ΔΑΠ) και η «πρώτη δύναμη» στους συλλόγους (ΠΚΣ-ΚΝΕ) θέτουν το ζήτημα στην ημερήσια διάταξη, προτείνοντας να προχωρήσει άμεσα αυτή η διαδικασία στους Φοιτητικούς Συλλόγους.

Η Εθνική Φοιτητική Ένωση Ελλάδος (ΕΦΕΕ) ήταν η τριτοβάθμια οργάνωση των Φοιτητικών Συλλόγων. Ιδρύθηκε το 1963, ενώ το 1967 διαλύθηκε από τη χούντα και επανασυστήθηκε από την ίδια το 1971, ελεγχόμενη πλήρως από τη δικτατορία των συνταγματαρχών. Από τη μεταπολίτευση -και ιδιαίτερα από τη δεκαετία του ’80 κι έπειτα- σταδιακά απονεκρώνεται σαν τριτοβάθμιο όργανο των Φοιτητικών Συλλόγων με ευθύνη των κυρίαρχων δυνάμεων της περιόδου, ενώ πραγματοποιεί το τελευταίο Πανσπουδαστικό Συνέδριο το 1995. Φτάνοντας στο σήμερα, 28 χρόνια μετά, το ζήτημα ΕΦΕΕ τίθεται ξανά επί τάπητος.

Η ΔΑΠ από το Νοέμβρη του 2022 δηλώνει ότι προχωράει σε μια «εμβληματική κίνηση» και ταυτόχρονα στην κατάθεση μίας «διαχρονικής» της πρότασης, παρουσιάζοντας ένα πανελλαδικό όργανο εκπροσώπησης των φοιτητών, το Εθνικό Φοιτητικό Κοινοβούλιο (ΕΦΟΙΚ) ως «*μετεξέλιξη της πρώην ΕΦΕΕ*». Με αυτήν την πρόταση επιχειρεί να αξιοποιήσει τα αρνητικά πολιτικά-οργανωτικά δεδομένα που υπάρχουν σήμερα στους φοιτητικούς συλλόγους και να υπηρετήσει καλύτερα την αντιλαϊκή επίθεση μέσα στο πανεπιστήμιο. Η ΔΑΠ θέλει ένα φοιτητικό τριτοβάθμιο όργανο «θεσμικό συνομιλητή» με το σύστημα που να νομιμοποιεί ακόμη περισσότερο τα χτυπήματα στα δικαιώματα των φοιτητών. Θέλει ένα όργανο που να λειτουργεί σε πλήρη αντιστοιχία με τον υποταγμένο αστικό συνδικαλισμό των ξεπουλημένων ηγεσιών των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ και διατυμπανίζει την στόχευσή της αυτή ξεκάθαρα: «*Δίνουμε στην πράξη φωνή στους Φοιτητικούς Συλλόγους και δημιουργούμε έναν θεσμικό συνομιλητή με τους αρμόδιους φορείς, ικανό όχι μόνο να θέτει επί τάπητος τα προβλήματα που απασχολούν τους φοιτητές, αλλά και να εισηγείται την λύση τους*». Με λίγα λόγια, η ΔΑΠ, στον απόηχο της ψήφισης των νόμων Κεραμέως, θέλει ένα ακόμα εργαλείο-ανάχωμα στην ανάπτυξη του φοιτητικού κινήματος, σε αγαστή συνεργασία με το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Από την άλλη, η ΠΚΣ-ΚΝΕ, μέσω της τελευταίας πανελλαδικής συνάντησης του ΜΑΣ το Δεκέμβρη του 2022, προτείνει τη δημιουργία νέας ΕΦΕΕ χρησιμοποιώντας «αγωνιστική» ρητορική και επικαλούμενη τα υπαρκτά προβλήματα που αντιμετωπίζει το Φοιτητικό Κίνημα. Προτείνει εδώ και τώρα ΕΦΕΕ «*για να δυναμώσει ο συντονισμός, να αποκρουστεί η επίθεση και να μεγαλώσει η συμμετοχή των φοιτητών στις Γενικές Συνελεύσεις και η συζήτηση στα πλαίσιά τους*». Μόνο που η πραγματική πρόθεση της ΚΝΕ ουδέποτε ήταν η ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, ενώ οι ζητωκραυγές για τη «*συμμετοχή ρεκόρ 122 Φοιτητικών Συλλόγων*» στην πρότασή της είναι το αποτέλεσμα μιας συνολικής προσπάθειας διαστρέβλωσης της πραγματικότητας που επικρατεί μέσα στις σχολές. Την ώρα που δεν μπορούν να διεξαχθούν μαζικές Γενικές Συνελεύσεις -με ευθύνη βεβαίως και της ίδιας της ΚΝΕ-, την ώρα που αδυνατεί το φοιτητικό κίνημα να απαντήσει σε βασικές πτυχές της επίθεσης του συστήματος (βλ. διαγραφές, διάλυση πτυχίων, κ.α.), η ΚΝΕ θέλει τάχα να του δώσει πίσω τα «αγωνιστικά όργανά του» που θα «συντονίζουν» τον αγώνα. Η «αντεπίθεση» που σαλπίζει το ΚΚΕ τόσο στην κεντρική πολιτική σκηνή, όσο και στο πανεπιστήμιο, φανερώνει τα πραγματικά άγχη του και τα χαρακτηριστικά του Φοιτητικού Κινήματος που θέλει. Με το φοιτητή σε ρόλο παρακολουθητή, αρκεί να εκλέγει τα μέλη της Πανσπουδαστικής και ενίοτε να σηκώνει το χέρι σε καμιά Γενική Συνέλευση, υποστηρίζοντας τα «αγωνιστικά πλαίσια πάλης» του ΜΑΣ κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωση του ΠΑΜΕ. Με λίγα λόγια, η συγκυρία που κατατίθεται η πρότασή της ΚΝΕ είναι άκρως βολική για την ίδια και αποτελεί μια ολοφάνερη υπεκφυγή για όποιον αγωνιστή και όποια δύναμη θέλει να δει τα προβλήματα του Φοιτητικού Κινήματος κατάματα. Σε συνθήκες κινηματικής νηνεμίας, μοναδικό στόχο έχει να λειτουργεί με όρους καπελώματος στα πρωτοβάθμια όργανα και όχι συντονισμού.

Για να μπουν λοιπόν τα πράγματα σε μία σειρά: το Φοιτητικό Κίνημα χρειάζεται ένα τριτοβάθμιο όργανο συγκρότησης της πάλης του, αλλά πρώτα και κύρια χρειάζεται συγκρότηση στη βάση και ιδιαίτερα στη βάση του αγώνα. Οι

13ο Συνέδριο ΚΝΕ

Προεκλογική φασαρία και κομματική περιχαράκωση

Ολοκληρώθηκε το 13ο συνέδριο της ΚΝΕ στις 10-12 Φλεβάρη. Οι σύνεδροι υπερψήφισαν ομόφωνα τις θέσεις του προηγούμενου ΚΣ και εξέλεξαν καινούργιο. Το συνέδριο είχε τίτλο ''Είμαστε η σπίθα που κάνει τα σκοτάδια φως! Με τη δύναμη των επαναστατικών ιδεών-Για το σοσιαλισμό. Τολμάμε το μεγάλο βήμα στο μέλλον, με το ΚΚΕ. ΚΝΕ δυνατή παντού''. Πίσω από τον φαντεζί τίτλο του, το συνέδριο είχε ουσιαστικό αντικείμενο την κομματική ενίσχυση-περιχαράκωση της νεολαίας του ΚΚΕ σαν απάντηση στα ζόρια που της βάζει η ένταση της ταξικής πάλης, καθώς και το προεκλογικό λάδωμα ενός μηχανισμού για να ριχτεί στις μάχη στις επερχόμενες κάλπες, δηλαδή αυτό που είναι κατοχυρωμένο σε αυτόν το χώρο ως η μητέρα των μαχών.

Η εκλογική αγωνία ήταν έντονη και εκφράστηκε με την παρέλαση τις μέρες της διαδικασίας πλειάδας υποψηφίων βουλευτών του ΚΚΕ, ενώ κυριάρχησε και στο κλείσιμο της διαδικασίας από τον απερχόμενο Γραμματέα του ΚΣ Αμπατιέλο. Και φυσικά ήταν ο κορμός της τοποθέτησης Κουτσούμπα από το βήμα του συνεδρίου, που κάλεσε τη νεολαία να ''*κάνει τη διαφορά*'' ώς και ''*να φέρει τα πάνω κάτω*'' στις επερχόμενες βουλευτικές. Εδώ να ξεκαθαρίσουμε ότι είναι θεμιτό για μια πολιτική νεολαία να προετοιμάζει την εκλογική της παρέμβαση, αλλά όταν αυτό είναι το μοναδικό πραγματικό πολιτικό επίδικο ενός συνεδρίου που γίνεται κάθε τέσσερα χρόνια μέσα σε έναν κυκεώνα σαρωτικών εξελίξεων που αφορούν τη ζωή του λαού, τότε καταλήγει σε εκλογικό κρετινισμό.

Δίνοντας τον τόνο, ο Κουτσούμπας έκανε λόγο για τις πολλαπλές πολιτικές μάχες που είναι μπροστά, διευκρινίζοντας βέβαια ότι εννοεί τις βουλευτικές, δημοτικές, περιφερειακές του επόμενου διαστήματος και φτάνοντας ώς τις ευρωεκλογές που θα γί-νουν του χρόνου. Λες και μέχρι τον Μάιο του 2024 η νεολαία δεν θα πρέπει να δώσει άλλη κεντρική πολιτική μάχη πέρα από το να κυνηγάει τις διάφορες κάλπες!

Όσον αφορά τις πολιτικές θέσεις που υπερψήφισε το σώμα των συνέδρων, έχουμε αναφερθεί αναλυτικά όταν δημοσιεύτηκαν (βλέπε προηγούμενα φύλλα της «Π.Σ.»). Συνοπτικά θα ξανατονίσουμε ότι η ισχνή παρουσία των πολιτικών εξελίξεων και εκτιμήσεων στο πολυσέλιδο κείμενο των θέσεων μόνο τυχαία δεν είναι . Δεν γίνεται, δηλαδή, να περνάει καταιγίδα αντιλαϊκών νομοθετημάτων σε όσα καίνε τη νεολαία, στα εργασιακά, στην εκπαίδευση, να είναι σε εξέλιξη η θανάσιμη εμπλοκή της χώρας στο πόλεμο στην Ουκρανία και η ηγεσία της ΚΝΕ να κάνει ότι δεν παίρνει χαμπάρι και να αφιερώνει ένα μεγάλο μέρος από το συνέδριο για να συζητήσει για την παρέμβασή της στον πολιτισμό και στα σόσιαλ μίντια.

Η υποβάθμιση της συζήτησης για τα βασικά δεδομένα που παράγει η επίθεση της συστήματος στο λαό και στη νεολαία, για τους όρους με τους οποίους αυτή εξελίσσεται προετοιμάζει την ανα-χώρηση από τα κεντρικά επίδικα της ταξικής πάλης στη χώρα. Τη διαφυγή από το να αναλάβει ευθύνες για την οργάνωση της αντίστασης και τη διεκδίκησης των μαζών σε αυτή την πολιτική. Αυτή η τακτική έχει γίνει άλλωστε μόνιμη συνταγή αυτού του χώρου όταν έρχονται τα δύσκολα σε μια σειρά ζητήματα που τέθηκαν την προηγούμενη περίοδο, και ιδιαίτερα όταν συνδυάζεται με κίνηση κόσμου και υπάρχει ο κίνδυνος να αποκαλυφθεί η ουσία της ρεφορμιστικής γραμμής της ΚΝΕ.

Γι' αυτό και είναι χαρακτηριστική η προσπάθεια του απολογισμού που ψηφίστηκε να αντιστρέψει την πραγματικότητα και να εμφανίσει την ΚΝΕ πρωτοπόρα εκεί που στην καλύτερη περίπτωση ήταν παρακολουθητής από απόσταση της δράσης των μαζών, αν δεν έπαιζε ρόλο αναχώματος με τις θέσεις και την πρακτική της. Γιατί τι άλλο πέρα από προσπάθεια να γίνει το μαύρο άσπρο είναι, στο κλείσιμο της διαδικασίας από τον γραμματέα Αμπατιέλο, να τονίζεται ότι ''*πρωταγωνιστήσαμε για να καταγγελθεί ο πόλεμος στην Ουκρανία*'' όταν η ΚΝΕ έχει να κινητοποιηθεί από τις μέρες που ξεκίνησε ο πόλεμος; Όταν κατά την πρόσφατη επίσκεψη του Μπλίνκεν στην Ελλάδα περιόρισε την αντίδραση σε μερικές εκατοντάδες μέλη της στο πάρκο Ελευθερίας (Αθήνα), ενώ στις συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν πανελλαδικά ήταν απούσα;

Τι άλλο από ακραία λαθροχειρία είναι να υποστηρίζεται ότι ''...*συνέβαλε να μ,,,,,,,,,,, μείνει ο νόμος Χατζηδάκη στα χαρτιά*'' όταν η εφαρμογή του αντεργατικού εκτρώματος τρέχει με χίλια στους χώρους δουλειάς, όταν μάλιστα σε ό,τι αφορά τις διατάξεις για το μητρώο των σωματείων οι δυνάμεις του ΚΚΕ κάνουν τα στραβά μάτια στην υλοποίησή του; Όταν με ύφος χιλίων καρδιναλίων τονίζεται ο υποτιθέμενος πρωτοπόρος ρόλος της ΚΝΕ στις σχολές και την περίοδο που δινόταν η μάχη ενάντια στο νόμο Κεραμέως πετούσε την μπάλα στην εξέδρα, παίρνοντας πρωτοβουλίες όπως οι ''φοιτητές ξανά''; Και ο κατάλογος των διαστρεβλώσεων δεν έχει τέλος...

Ο αφόρητος βερμπαλισμός και οι διαστρεβλώσεις του συνεδρίου παντρεύονται με γενικόλογες αναφορές για το σοσιαλισμό σε μια προσπάθεια να δειχτεί ότι εδώ το πράγμα θέλουμε να πάει μακριά. Όσο αναγκαία και αν είναι η προβολή της επαναστατικής προοπτικής, όσο απαραίτητο και αν είναι το ανέβασμα του ιδεολογικού-μορφωτικού επιπέδου των μελών μιας κομμουνιστικής οργάνωσης νεολαίας, αυτό δεν μπορεί να γίνει ξέχωρα από τη συγκρότηση των μετώπων πάλης στο σήμερα και για την υπηρέτησή τους. Εκεί είναι που διαμορφώνονται όροι για να ανοίξει ο άλλος δρόμος, εκεί είναι που οι επαναστατικές ιδέες αποκτούν υλική δύναμη και σε μια πορεία γίνονται ακατανίκητες. Και αυτή η αγωνία, που προϋποθέτει σύγκρουση στην πράξη με τις βασικές επιλογές του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, απουσιάζει από την ΚΝΕ. Γι' αυτό και οι κομμουνιστικές κορόνες που εξαπέλυσαν ο Κουτσούμπας, τα στελέχη τις ΚΝΕ και βρίθουν οι Θέσεις καταλήγουν να συνιστούν καρικατούρα οράματος, που δεν μπορεί να εμπνεύσει και να αποτελέσει κινητήριο δύναμη για τις μάχες του σήμερα. Όταν μάλιστα επιχειρούν να γίνουν συγκεκριμένοι, τα πράγματα γίνονται χειρότερα καθώς παραπέμπουν στις ασκήσεις μεταφυσικής του Προγράμματος του ΚΚΕ, εκεί που οι φωστήρες του κόμματος έχουν από τώρα ταχτοποιήσει τη σοσιαλιστική οικοδόμηση...

Η ΚΝΕ έχει κάνει τους λογαριασμούς της με το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης δεκαετίες τώρα. Στην ένταση της επίθεσης και τις πιέσεις του συστήματος απαντάει με συνεχή δεξιά μετατόπιση σε θέσεις και πρακτική, κομματική περιχαράκωση και εν τέλει αναχώρηση από τα πραγματικά επίδικα της ταξικής πάλης. Αυτό πιστοποίησε, προχώρησε στο συνέδριό της, με μπόλικα προεκλογικά ταρατατζούμ. Εκμεταλλεύεται την υποχώρηση του κινήματος, την απουσία αντίπαλου δέους από τα αριστερά και μασκαρεύει τη συμβιβαστική ρεφορμιστική γραμμή σε τάχα μου διεκδικητική ώς και επαναστατική. Το θέμα όμως είναι ότι η νεολαία από τα σχολεία ώς τα πανεπιστήμια και τους εργασιακούς χώρους ασφυκτιά στα αδιέξοδα που τη ρίχνει η πολιτική του συστήματος. Παλεύει να πάρει ανάσα, την εξοργίζει η καταπίεση, αναζητά διέξοδο και προοπτική. Το πολιτικό κενό χάσκει και η ΚΝΕ ούτε θέλει ούτε μπορεί να το καλύψει... Θα το απαντήσουν «οι σεισμοί που μέλλονται να 'ρθουν».

τριτοβάθμιες, όπως και οι δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές δομές οργάνωσης, τόσο στο Φοιτητικό Κίνημα, όσο και στο Εργατικό, είναι πολύτιμες και όπως έχει δείξει η ιστορία μπορούν να αποτελέσουν σημαντικό εργαλείο συγκρότησης φοιτητών και εργαζομένων αντίστοιχα. Ωστόσο, η ανασύσταση οποιουδήποτε οργάνου, δευτεροβάθμιου και τριτοβάθμιου, δεν μπορεί παρά να είναι αποτέλεσμα μιας ευρύτερης πορείας αναζωογόνησης των πρωτοβάθμιων οργάνων και των διαδικασιών τους. Η ανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ δεν μπορεί παρά να είναι απόρροια της πάλης των φοιτητών, για καλύτερη οργάνωση - συγκρότηση του αγώνα τους, αν θέλει να έχει λόγο ύπαρξης και να μην αποτελεί απλά τη... νεκρανάσταση ενός οργάνου-φάντασμα στα χέρια του κυβερνητισμού και του ρεφορμισμού. Τριτοβάθμια όργανα όπως η ΕΦΕΕ δεν είναι εξ ορισμού ούτε γραφειοκρατικά, ούτε ξεπουλημένα, πολύ απλά υπόκεινται στον πολιτικό συσχετισμό δύναμης σε αυτά. Ακόμη και τα λεγόμενα «Συντονιστικά Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων» που ευαγγελίζονται τα ΕΑΑΚ ως τη δική τους «αντιπρόταση», έχουν λειτουργήσει ουκ ολίγες φορές ως ανάχωμα στην πάλη του κινήματος καπελώνοντας αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων στο όνομα ενός ψευδεπίγραφου συντονισμού, καθώς κυριαρχούνται από λαθεμένες και συνδιαχειριστικές απόψεις.

Το Φοιτητικό Κίνημα σήμερα βρίσκεται σε φάση υποχώρησης (και όχι αντεπίθεσης όπως βαυκαλίζεται ο ρεφορμισμός) και κάθε δύναμη που αναφέρεται σε αυτό οφείλει να αναμετρηθεί με τα επίδικα της περιόδου. Να αφιερώσει όλες της τις δυνάμεις στη μαζικοποίηση των Γενικών Συνελεύσεων, να διοργανώσει μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις στο πραγματικό πεδίο της πάλης, στο δρόμο. Μόνο μέσα από τον μαζικό αγώνα και μέσα από ουσιαστικές διαδικασίες μπορεί να συγκροτηθεί ανώτερου τύπου οργάνωση, ώστε αυτή να έχει τη δυνατότητα συμβολής στην πάλη των φοιτητών. Με επίγνωση της δυσκολίας που έχει αυτή η πορεία, χωρίς αναζήτηση «φαεινών» λύσεων, πρώτο καθήκον παραμένει η συγκρότηση μαζικών και οργανωμένων πρωτοβάθμιων οργάνων, με τους ίδιους τους φοιτητές να είναι τα υποκείμενα πάλης που θα βάλουν φραγμό στο νέο κύμα επίθεσης που εξελίσσεται με ταχύτητα.

Λίβανος

Εκρηκτική ανασφάλεια στη χώρα των κέδρων

Μια μικρή χώρα της ανατολικής Μεσογείου, σφηνωμένη ανάμεσα στη Συρία και την Παλαιστίνη, με ταραχώδη ιστορική διαδρομή. Παλιό χριστιανικό βιλαέτι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αυτόνομος θύλακας στους πρόποδες της οροσειράς του Αντιλιβάνου, που τέθηκε το 1920 από την Κοινωνία των Εθνών υπό την κηδεμονία της Γαλλίας, ο Λίβανος ανέκαθεν χαρακτηριζόταν από την πολυεθνική και διαπολιτισμική του σύνθεση. Αφού συγκροτήθηκε ως ανεξάρτητο κράτος το 1926, η χώρα γνώρισε μια περίοδο οικονομικής άνθισης με την επικράτηση των μαρονιτών χριστιανών, που συγκροτούν την εξαρτημένη αστική τάξη. Για να επιτευχθεί η διαθρησκευτική ειρήνη, το Σύνταγμα της χώρας προβλέπει την ανάληψη της προεδρίας από τους χριστιανούς, ενώ τη θέση του πρωθυπουργού την αναλαμβάνει μουσουλμάνος. Και έτσι, καθ' όλη την περίοδο μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ο Λίβανος αναδεικνύεται ως η «Ελβετία της Ανατολής», με την ανάπτυξη των τραπεζών και του τουρισμού.

Όμως οι εξελίξεις στην περιοχή οδήγησαν σε ρήξη αυτής της εύθραυστης ισορροπίας. Η μαζική προσέλευση παλαιστινίων προσφύγων διωγμένων από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ μετά το 1948 όξυνε τις εντάσεις μεταξύ των θρησκευτικών κοινοτήτων. Οι μουσουλμάνοι, κυρίως Παλαιστίνιοι αριστερών πεποιθήσεων, βρίσκονταν σε μόνιμη αντιπαράθεση με τους ιθύνοντες χριστιανούς μεγαλοαστούς (το 5% του πληθυσμού, που όμως κατείχε το 40% του πλούτου). Αποκορύφωμα ήταν το ξέσπασμα του εμφυλίου πολέμου από το 1975 μέχρι το 1990. Με τις Συμφωνίες του Καΐρου (ανάμεσα στον λιβανικό στρατό και την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης), η σουνιτική παλαιστινιακή κοινότητα απέκτησε ρόλο στις εξελίξεις και απαίτησε την πολιτογράφηση των 120.000 προσφύγων, εμπλέκοντας άμεσα τη χώρα στην ισραηλοπαλαιστινιακή διαμάχη. Από την άλλη, η μαρονιτική ακροδεξιά συγκρότησε τη Λιβανική Φάλαγγα, με σαφείς φιλοϊσραηλινές και φιλοδυτικές θέσεις. Και με την ανάμιξη διαφόρων ξένων χωρών (Συρία, Ισραήλ, Γαλλία και στη συνέχεια των ΗΠΑ), ο Λίβανος έχασε κάθε ίχνος ανεξαρτησίας και οδηγήθηκε σε κατάρρευση της οικονομίας του.

Το 1982 ο ισραηλινός στρατός κατέλαβε το νότιο τμήμα του Λιβάνου με πρόσχημα την καταπολέμηση της ανερχόμενης δύναμης της Χεζμπολάχ, που υποστηριζόταν από τη Συρία. Με τη Συμφωνία του Ταέφ, που υπεγράφη το 1989, τερματίστηκε ο εμφύλιος πόλεμος και εγκαθιδρύθηκε μια λανθάνουσα ισορροπία ανάμεσα στις θρησκευτικές κοινότητες. Οι διαμάχες, ωστόσο, συνεχίστηκαν και πήραν τη μορφή βεντέτας μεταξύ των διαφορετικών φατριών. Η μαζική έλευση προσφύγων από τη γειτονική Συρία, που προσπαθούσαν να ξεφύγουν από τον εμφύλιο στη χώρα τους, και η έκρηξη στο λιμάνι της Βηρυτού, που προκάλεσε πάνω από 300.000 άστεγους, ήταν το μοιραίο χτύπημα για την ήδη καταρρέουσα οικονομία της χώρας. Επί έναν ολόκληρο χρόνο οι διαφορετικές παρατάξεις που αντιπροσωπεύουν τις διάφορες θρησκευτικές κοινότητες αδυνατούσαν να σχηματίσουν βιώσιμη κυβέρνηση.

Από το 2019 και μετέπειτα, η οικονομία της χώρας βρίσκεται σε τροχιά αποσταθεροποίησης. Η λιβανική λίρα, αρχικά συνδεδεμένη με το δολάριο, άρχισε σταδιακά να χάνει την αξία της και σήμερα ο ετήσιος πληθωρισμός αγγίζει το 95%. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και μόνο το 1%, που έχει πρόσβαση στο αμερικανικό νόμισμα, μπορεί να αντεπεξέλθει. Τα είδη πρώτης ανάγκης γίνονται απλησίαστα για τους περισσότερους και το φάσμα της πείνας γίνεται όλο και πιο ορατό. Ο κόσμος κατεβαίνει σε καθημερινές διαδηλώσεις, διεκδικώντας το στοιχειώδες δικαίωμα στην επιβίωση. Ο άλλοτε οικονομικός παράδεισος, θύμα των θρησκευτικών φατριών και των πολύπλευρων ξένων επεμβάσεων, κινδυνεύει τώρα μέχρι και με απώλεια της εθνικής του ανεξαρτησίας.

Ουκρανία

Ένας χρόνος πολέμου:

Οι δύο ομιλίες του Μπάιντεν σε Κίεβο και Βαρσοβία και η καθιερωμένη ομιλία του Πούτιν στη Μόσχα «προς το έθνος» επισφράγισαν με τον πιο επίσημο τρόπο αυτό που γνωρίζαμε και αυτό που έδειχνε άλλωστε πλήθος γεγονότων το τελευταίο διάστημα: ο ανελέητος αυτός πόλεμος, παρά τις αντιφάσεις που εξακολουθούν να διατρέχουν τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που ηγούνται σ΄ αυτόν, όχι μόνο δεν πρόκειται να σταματήσει να αλέθει κορμιά και να παράγει δυστυχία και καταστροφή σε μαζική κλίμακα, όχι μόνο «σπάει» κάθε εκτιμώμενη «οροφή» επικινδυνότητας, αλλά ωθεί τους πρωταγωνιστές του και συνολικά την κατάσταση στον πλανήτη σε πολύ οριακά και επικίνδυνα σημεία.

Η σύγκρουση αυτή ανάμεσα στις ΗΠΑ-ΝΑΤΟ με πληρεξούσιο το αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου και τη Ρωσία, με το ερωτηματικό ποιος/ποιοι, πώς και πόσο θα κερδίσουν και τι από αυτήν, παράγει επιπλέον μια μεγάλη ρευστότητα, ρηγματώνει προηγούμενες βεβαιότητες, προκαλεί σοβαρές αναταράξεις σε μια σειρά χώρες, αλλαγές τακτικής έως και ριψοκίνδυνες γεωπολιτικές αναζητήσεις τόσο στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δεύτερης και τρίτης γραμμής όσο και στις περιφερειακές δυνάμεις αλλά και τις εξαρτημένες άρχουσες τάξεις μιας πλειάδας χωρών, σε όλες ανεξαιρέτως τις ηπείρους.

Χαρακτηριστική η περίπτωση της Μολδαβίας, με τη φιλοδυτική πρόεδρο να καταγγέλλει επικείμενο ρωσικό πραξικόπημα, με τη βοήθεια μάλιστα, όπως λέει, δυνάμεων από τη Λευκορωσία, τη Σερβία και το Μαυροβούνιο(!), και τη Ρωσία να καταγγέλλει με τη σειρά της την πρόεδρο πως όλα αυτά είναι αντιπερισπασμός για να προωθηθεί η ένωση της Μολδαβίας με τη νατοϊκή Ρουμανία. Παραπέρα, ποιος θα πίστευε λίγα χρόνια πριν πως η Αρμενία και το Αζερμπαϊτζάν, χώρες του μαλακού -καυκάσιου- υπογάστριου του ρώσικου ιμπεριαλισμού, θα συζητούσαν στο περιθώριο της Συνόδου του Μονάχου για το Ναγκόρνο Καραμπάχ με διαμεσολαβητή τις ΗΠΑ ή πως η Νότια Αφρική θα αναβάθμιζε στρατιωτικά τις σχέσεις της με την «κακή Ανατολή» (είναι μια δεκαετία στους BRICS), συμμετέχοντας σε κοινή ναυτική στρατιωτική άσκηση στον Ινδικό Ωκεανό με Ρωσία και Κίνα, αφού προηγουμένως είχε επιτρέψει τον ελλιμενισμό της ρώσικης φρεγάτας Admiral Gorshkov που μεταφέρει τον υπερηχητικό πύραυλο Zircon, κάνοντας έτσι τους δυτικούς ιμπεριαλιστές να αφρίζουν από το κακό τους! Ποιος θα πίστευε, για να μιλήσουμε για την ιμπεριαλιστική Γερμανία, πως η ηγεσία της θα αναγκαζόταν να σταματήσει άρον άρον την ενεργειακή στρατηγική συνεργασία με τη Ρωσία, αλλά και να κάνει πως δεν άκουσε για το αμερικανο-νορβηγικό σαμποτάζ στους τόσα υποσχόμενους ρωσογερμανικούς αγωγούς!

Από τον Χερς στη Νούλαντ

Ενόσω το προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας εκτυπωνόταν, βγήκε στη δημοσιότητα το ρεπορτάζ του γνωστού αμερικανού δημοσιογράφου Σέιμουρ Χερς, που στο μακρινό 1968 είχε αποκαλύψει τη σφαγή στο βιετναμέζικο χωριό Μι Λάι από τους αμερικανούς «απελευθερωτές», πως το σαμποτάζ στους Nord Stream 1 και 2 οργανώθηκε και εκτελέστηκε από τις ΗΠΑ και τη Νορβηγία. Φυσικά, για όσους δεν έτρωγαν το κουτόχορτο των δυτικών ΜΜΕ που τόσο καιρό προσπαθούσαν να πείσουν πως το σαμποτάζ το έκαναν οι... Ρώσοι, το γεγονός ότι πίσω από την τυχοδιωκτική αυτή και εμπρηστική ενέργεια ήταν η Ουάσιγκτον δεν ήθελε και πολύ μυαλό για να το καταλάβουμε. Άντε να εκτιμούσαμε ότι δεν ήταν μαζί της η Νορβηγία, αλλά η Βρετανία ή η Πολωνία ή... Το ζήτημα που αναδεικνυόταν, για μια ακόμη φορά, μέσω αυτού του ρεπορτάζ ήταν πως τμήματα του αμερικανικού κατεστημένου εξακολουθούν να έχουν τόσο σοβαρές επιφυλάξεις για τη γραμμή της αμερικανικής διοίκησης στην Ουκρανία, που αναγκάστηκαν να βγάλουν στη φόρα τα άπλυτα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Μία εβδομάδα αργότερα και λίγο πριν από τη Σύνοδο του Μονάχου, η αμερικανίδα υφυπουργός Εξωτερικών Βικτόρια Νούλαντ (γνωστή για το βρόμικο ρόλο της στο φιλοδυτικό πραξικόπημα του Μεϊντάν στην Ουκρανία το 2014) έκανε την εμπρηστική δήλωση πως οι ΗΠΑ θεωρούν ότι η Κριμαία θα πρέπει να αποστρατιωτικοποιηθεί και η Ουάσινγκτον στηρίζει τις ουκρανικές επιθέσεις που θα υπάρξουν εναντίον στρατιωτικών στόχων στη χερσόνησο, προκαλώντας την άμεση και οργισμένη αντίδραση της Μόσχας. Ήταν ένα μήνυμα προς όλες τις κατευθύνσεις -μέσα και έξω- πως η γραμμή της κλιμάκωσης θα ακολουθηθεί με κάθε τρόπο και μέσο.

Η Σύνοδος του Μονάχου: η Δύση μετράει δυνάμεις και συνοχή

Πιο αντιρωσική Σύνοδος από αυτή που διεξάχθηκε την περασμένη εβδομάδα στο Μόναχο δεν υπήρξε μέχρι τώρα. Το «πυρ ομαδόν» ξεκίνησε από τον Μακρόν, που επιχειρώντας από την αρχή της νέας χρονιάς να δείξει «άλλο πρόσωπο» σε σχέση με αυτό του «συνομιλητή του Πούτιν», συνέχισε τη σκληρή του ρητορική έναντι της Ρωσίας, υπογραμμίζοντας πως η Ουκρανία πρέπει να στηριχθεί μέχρι τη νίκη, αλλά και δηλώνοντας το... ελαφρώς αντιφατικό πως η Ρωσία πρέπει να ηττηθεί αλλά όχι να συντριβεί, ώστε να είναι σε θέση να προχωρήσει σε διαπραγματεύσεις.

Βέβαια, παρά τα μεγάλα λόγια, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός είναι πιο πίσω στη στήριξη του αντιδραστικού καθεστώτος του Κιέβου ακόμα και από τη Γερμανία που δέχεται έναν χρόνο τώρα τις πιο έντονες κριτικές και βρίσκεται κάτω από ένα διαρκές καθεστώς πιέσεων και εκβιασμών από τις ΗΠΑ, είτε άμεσο είτε διαμέσου των χωρών της «Νέας Ευρώπης». Η Γαλλία με αυτή την «αλλαγή πλεύσης», περισσότερο στα λόγια και λιγότερο στην πράξη, προσπαθεί να ελιχθεί και να διεκδικήσει από τη στριμωγμένη Γερμανία μεγαλύτερο μερίδιο επιρροής στην ιμπεριαλιστική συμμαχία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από την άλλη, το Βερολίνο, χωρίς να πει κουβέντα για τις αποκαλύψεις του Χερς, διά στόματος Σολτς άφησε μεγάλες αιχμές προς τις ΗΠΑ για το φιάσκο της αποστολής τανκς στην Ουκρανία. Όντως, μόλις οχτώ χώρες έχουν δηλώσει πως θα στείλουν Leopard στην Ουκρανία, και ενώ αρχικά προγραμματιζόταν η αποστολή των πρώτων 140 από τα 300 που είχαν υποσχεθεί στον Ζελένσκι, μετά βίας έχουν βρεθεί 50, τα μισά από τα οποία είναι σε κακή κατάσταση, χρήζουν επισκευής και δεν θα φτάσουν στο Κίεβο πριν από τον Απρίλη! Φυσικά οι γεωπολιτικές φιλοδοξίες του γερμανικού ιμπεριαλισμού έχουν

η αλληλοσφαγή κλιμακώνεται, ο ορίζοντας πιο σκοτεινός από ποτέ!

υποστεί ζημιά, ενώ η ύπαρξη στο εσωτερικό του μιας μερίδας με ισχυρές φιλοαμερικανικές τάσεις (με πολιτικό εκπρόσωπο τους Πράσινους) όχι μόνο αντανακλά τα στρατηγικά αδιέξοδά του αλλά και τα επιτείνει. Χαρακτηριστικά, παράλληλα με τις μπηχτές του Σολτς προς τις ΗΠΑ, «η ντυμένη με στολή εκστρατείας» γερμανίδα ΥΠΕΞ Μπέρμποκ έκανε, μαζί με τον επικεφαλής της ευρωενωσίτικης διπλωματίας, Ζοζέπ Μπορέλ, τις πιο πολεμοχαρείς αντιρωσικές δηλώσεις.

Βέβαια, ακόμα και αν δεν πάρθηκε απόφαση για τα F-16 και τα πυραυλικά συστήματα μεγάλου βεληνεκούς ATACMS, τα ερωτηματικά με τα τανκς να παραμένουν και ενώ στα προβλήματα συνεχίζει να προσμετράται και η άρνηση της Τουρκίας για την επικύρωση της ένταξης της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, ωστόσο ο πακτωλός των χρημάτων, με πρωτοστατούσες τις ΗΠΑ, συνεχίζει να ρέει για τον πολεμικό εξοπλισμό του Κιέβου. Επίσης, καθόλου αμελητέο δεν είναι το γεγονός πως οι ΗΠΑ συνεχίζουν να στριμώχνουν γεωπολιτικά τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και να έχουν δημιουργήσει σημαντικά δίκτυα επιρροής στη «Νέα Ευρώπη», αλλά και πως μέσα σε ένα χρόνο έχουν πολλαπλασιάσει την αμερικανονατοϊκή στρατιωτική παρουσία σε όλο το μήκος των δυτικών συνόρων της Ρωσίας. Ενώ αρχίζουν να θέτουν τις προϋποθέσεις για να εκβιάσουν την ΕΕ, ώστε να συρθεί και στο αντικινέζικο μέτωπο που επιχειρούν να στήσουν με την AUKUS και μια σειρά επιθετικών κινήσεων στην περιοχή της Ασίας και του Ειρηνικού.

Επιπλέον, χρησιμοποιώντας το κλίμα της αντιρωσικής υστερίας που οι ίδιες δημιούργησαν, οι ΗΠΑ προσπάθησαν στη Σύνοδο να στριμώξουν την Κίνα, κατηγορώντας την πως ετοιμάζεται να δώσει όπλα στη Ρωσία, κάτι που όπως είπαν θα είχε σοβαρές συνέπειες. Η Κίνα, μέσω του ΥΠΕΞ Γουάνγκ Γι, έδωσε πληρωμένη απάντηση πως «*δεν θα αποδεχτεί ποτέ τις πιέσεις και τις απειλές των ΗΠΑ να απειλήσουν τις σχέσεις μας με τη Ρωσία*», προσθέτοντας με νόημα ότι η Κίνα δεν «*έμεινε άπραγη ούτε έριξε λάδι στη φωτιά*» και πως όχι μόνο καλεί σε ειρήνη και διαπραγματεύσεις, σε αντίθεση με άλλες χώρες, αλλά σύντομα θα καταθέσει και γραπτό ειρηνευτικό σχέδιο στον ΟΗΕ. Ενώ και για το επεισόδιο με τα μπαλόνια ο κινέζος ΥΠΕΞ χαρακτήρισε τη στάση των ΗΠΑ παράλογη, απίστευτη και υστερική! Ο κινέζικος ιμπεριαλισμός μπορεί λοιπόν να κρατά γενικά τις ισορροπίες, αποφεύγοντας να στηρίξει άμεσα -στρατιωτικά, οικονομικά αλλά και πολιτικά- την ρωσική εισβολή, αλλά δεν θα κάνει το χατίρι στις ΗΠΑ και τη Δύση να αφήσει μόνη της την Ρωσία, ώστε μετά να έρθει η σειρά της.

Μέτωπο: επιτυχίες και προοπτικές

Εν τω μεταξύ, σε όλη τη γραμμή του μετώπου, οι ρωσικές δυνάμεις καταγράφουν μια αργή αλλά σταθερή προέλαση, κυρίως στις περιοχές του Μπαχμούτ και του Ουγκλεντάρ, η κατάληψη των οποίων θα τους ανοίξει το δρόμο για την τελευταία γραμμή της ουκρανικής άμυνας (Σλαβιάνσκ-Κραματόρσκ-Κονσταντινόβκα) στο Ντονμπάς. Είναι αλήθεια πως οι δύο περιοχές έχουν μετατραπεί, κυρίως για τους Ουκρανούς αλλά και για τους Ρώσους σε αρκετά μικρότερο βαθμό, σε κρεατομηχανή. Ο ρωσικός στρατός με τους χιλιάδες επίστρατους που έχουν ριχτεί στον πόλεμο και με τη χρήση των πιο προηγμένων οπλικών συστημάτων έχουν διαρρήξει πολλά σημεία της άμυνας του Κιέβου, καταστρέφουν συστηματικά τις εφεδρείες που στέλνονται από τον Ζελένσκι, σε σημείο οι ΗΠΑ να πιέζουν για άμεση αποχώρηση τουλάχιστον από το Μπαχμούτ. Παράλληλα, οι ρώσικες δυνάμεις, συνεχίζοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα το μπαράζ με τις πυραυλικές επιθέσεις, που επεκτείνονται πια και σε στρατιωτικά εργοστάσια κατασκευής οβίδων και στερεών καυσίμων, καταστρέφουν όχι μόνο το ενεργειακό δίκτυο της Ουκρανίας αλλά και δημιουργούν σοβαρά προβλήματα στον ανεφοδιασμό του ουκρανικού στρατού.

Με βάση τις πληροφορίες της διαβόητης μυστικής υπηρεσίας Μοσάντ και κρατώντας έτσι κι αλλιώς από τη μεριά μας επιφυλάξεις, τα στατιστικά και οι αριθμοί της φρίκης ενός χρόνου πολέμου τρομάζουν. Η Μοσάντ αναφέρει πως το Κίεβο μετράει 157.000 νεκρούς, 234.000 τραυματίες, ενώ για τη Ρωσία ισχυρίζεται πως οι αριθμοί νεκρών και τραυματιών είναι 9 φορές μικρότεροι. Επιπλέον, αναφέρει πως οι δυτικές απώλειες φτάνουν τους 5.360 «μισθοφόρους», τους 2.458 στρατιωτικούς από χώρες του ΝΑΤΟ και περίπου 250 «συμβούλους», και όλα αυτά χωρίς να εμπλέκεται με επίσημο τρόπο άμεσα στη σύγκρουση! Συνυπολογίζοντας τα εκατομμύρια εκτοπισμένους σε άλλα σημεία της Ουκρανίας ή της Ρωσίας και αυτούς που έφυγαν στο εξωτερικό, αλλά και την εκτεταμένη καταστροφή των πόλεων και των υποδομών, μπορεί άραγε κάποιος να ισχυριστεί ότι κατανοεί το μέγεθος της οπισθοδρόμησης και της κόλασης που ζουν οι λαοί της περιοχής αυτής;

Οι ομιλίες Μπάιντεν και Πούτιν: οδηγός κλιμάκωσης

Όπως αναφέραμε και στην αρχή του άρθρου, οι ομιλίες των προέδρων των ΗΠΑ και της Ρωσίας αποτελούν την πιο χαρακτηριστική έκφραση της ακόμα πιο επικίνδυνης φάσης που ανοίγεται μπροστά μας.

Και μόνο το γεγονός πως η πρώτη ομιλία του Μπάιντεν έγινε στο Κίεβο ενώ η δεύτερη στη Βαρσοβία φτάνει για να καταδείξει πως η διοίκηση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, παρά τις διαφωνίες στο εσωτερικό της αμερικανικής αστικής τάξης, είναι σταθερά προσηλωμένη στο να στριμώξει τη Ρωσία. Πάνω απ' όλα η αμερικανική ηγεσία δεν μπορεί να διανοηθεί πως το Κίεβο και μαζί με το Κίεβο και η στρατηγική τής περικύκλωσης της Ρωσίας μπορεί να ηττηθεί! Όταν επιπλέον στα θετικά προσμετρά την επαναφορά τού «εγκεφαλικά νεκρού» ΝΑΤΟ στην ενεργό ζωή και δράση και με σκοπό το... θάνατο. Όταν ετοιμάζεται να υποδεχθεί στους κόλπους της ατλαντικής συμμαχίας, παρά τα προβλήματα και τις καθυστερήσεις, δύο μέχρι πρότινος «ουδέτερες» χώρες όπως η Φινλανδία και η Σουηδία. Όταν έχει μετατρέψει την Ουκρανία σε μια ντε φάκτο νατοϊκή χώρα. Όταν μέσω του Ουκρανικού πιέζει και ευθυγραμμίζει τους Γαλλογερμανούς και συνολικά την ΕΕ. Όταν δηλαδή στα αρχικά υψηλά στρατηγικά διακυβεύματα αυτής της σύγκρουσης έχει προστεθεί και η ανάγκη να κατοχυρώνει τις επιτυχίες του τελευταίου χρόνου, που σε αντίθετη περίπτωση κινδυνεύουν να αναιρεθούν ολικώς ή μερικώς.

Στον αντίποδα, η ομιλία του Πούτιν «προς το έθνος», δηλαδή προς τη ρωσική νέα αστική τάξη, το στρατιωτικό, πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο της Ρωσίας, αποτέλεσε μία ακόμη ευκαιρία για τη ρωσική ηγεσία να δείξει την αποφασιστικότητά της στην επίτευξη αυτού που ονομάζει «ειδική στρατιωτική επιχείρηση», δηλαδή την εισβολή στην Ουκρανία.

Με τα ερωτηματικά να παραμένουν σε μας (και όχι μόνο σε μας) για το πώς (επανα)προσδιορίζονται σε αυτή τη φάση οι στόχοι της περσινής εισβολής, το μόνο σίγουρο είναι πως ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δεν έχει πολλά, για την ακρίβεια δεν έχει κανένα περιθώριο, να σκεφτεί το ενδεχόμενο ήττας, μιας και κάτι τέτοιο συνιστά άμεση απειλή για την ακεραιότητα του χώρου κυριαρχίας του. Με άλλα λόγια, δεν μπορεί να αποδεχθεί το στήσιμο πυραύλων στα δυτικά του σύνορα που χρειάζονται 5 λεπτά για να χτυπήσουν τη Μόσχα. Γνωρίζει πως μια νίκη επί του πεδίου μπορεί να του δώσει τη δυνατότητα να διαπραγματευτεί ακόμα και το πόσο νατοϊκές θα είναι η Φινλανδία και η Σουηδία αλλά και συνολικά οι χώρες των δυτικών συνόρων της. «Πόσο νατοϊκές» πρώτα και κύρια από την άποψη του ότι ο νατοϊκός εξοπλισμός που τυχόν εγκατασταθεί σ΄αυτές να μην απειλεί τη ρωσική επικράτεια. Αν υποθέσουμε βέβαια ότι όλες αυτές οι χώρες μένουν στο νατοϊκό πλαίσιο έπειτα από μια τέτοια εξέλιξη...

Ευρύτερα μια νίκη θα της δώσει το δικαίωμα να έχει λόγο και ρόλο σ' αυτό που ονομάζει «αρχιτεκτονική ασφαλείας» στην Ευρώπη, μέρος του οποίου είναι και τα προηγούμενα. Γι' αυτό η πυρηνική απειλή που έχει βάλει από την αρχή της σύγκρουσης επάνω στο τραπέζι δεν είναι τρικ, αλλά μια πραγματική απειλή εάν, αντίθετα από αυτό που υπολογίζει, αρχίζει να χάνει και δεν της μείνει άλλος τρόπος να υπερασπιστεί τα ιμπεριαλιστικά «δικαιώματά» της. Ευελπιστώντας πως όταν φτάσει το πράγμα εκεί, οι απέναντι θα κάνουν πίσω.

Στο ίδιο μοτίβο πρέπει να μετρηθεί και η προσωρινή αναστολή τής συμμετοχής της Ρωσίας στη Νέα Συνθήκη για τη Μείωση των Στρατηγικών Όπλων (New START) που ανακοίνωσε ο Πούτιν κατά την ομιλία του, προκειμένου, όπως είπε, να «διατηρηθεί η πυρηνική ισοτιμία». Αλλά και η απειλητική αναφορά του πως εδώ και μία εβδομάδα έχει δώσει εντολή για την ενεργοποίηση όλων των επίγειων πυρηνικών συστημάτων, συνδέοντας επιπλέον τις δύο αυτές κινήσεις με το ρόλο των ΗΠΑ στα χτυπήματα με drones της στρατηγικής αεροπορικής βάσης Ένγκελς που βρίσκεται σε απόσταση 500 χιλιομέτρων από τα δυτικά της σύνορα.

Με βάση τα προηγούμενα, το πιο αισιόδοξο -λέμε τώρα- σενάριο είναι η σύγκρουση αυτή να οδηγηθεί, ύστερα από χιλιάδες ακόμα νεκρούς και με το πολεμικό μέτωπο να παραμένει σχετικά αμετάβλητο για μεγάλο διάστημα, σε μια λύση τύπου Βόρειας και Νότιας Κορέας. Στη δημιουργία δηλαδή μιας βαριάς οχυρωμένης εκατέρωθεν αμυντικής γραμμής κάπου στο Ντομπάς, με την Ουκρανία ντε φάκτο διαιρεμένη και ταυτόχρονα μια περιοχή υπό την διαρκή απειλή ανάφλεξης.

Το σίγουρο είναι πως η άγρια ιμπεριαλιστική σύγκρουση σκοτεινιάζει, μαυρίζει θα λέγαμε, τον διεθνή ορίζοντα, θέτοντας στις κομμουνιστικές δυνάμεις στη χώρα μας και τον κόσμο ολοένα και πιο επιτακτικά το καθήκον της οργάνωσης της εργατικής και λαϊκής πάλης σε αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, βάζοντάς τις μπροστά στην ανάγκη να μεγαλώσουν τα βήματα που θα καλύψουν την αναντιστοιχία ανάμεσα στην προφανή αναγκαιότητα και την ολοφάνερη υποκειμενική αδυναμία.

Τουρκία

Αντίσταση και αλληλεγγύη στις σεισμόπληκτες περιοχές

Κίνημα αλληλεγγύης και συλλογικής αντίστασης ξέσπασε από την πρώτη ημέρα του σεισμού στη γειτονική χώρα. Άνθρωποι που γλίτωσαν, αγωνιστές από περιοχές που δεν είχαν πληγεί σοβαρά, αλλά και από όλη την Τουρκία, ακόμη και από το εξωτερικό, έφτασαν από την πρώτη στιγμή στις σεισμόπληκτες περιοχές. Βοηθούσαν να βγάλουν από τα συντρίμμια τους εγκλωβισμένους, να στήσουν καταυλισμούς, να μοιράσουν είδη πρώτης ανάγκης και να οργανώσουν τη ζωή. Εκεί που δεν έφτασαν ποτέ τα συνεργεία διάσωσης, ούτε τα ασθενοφόρα. Εκεί που δεν έφτασε το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Στη Ντέφνε, στο Σαμάνταγ και άλλα χωριά και συνοικίες στο Χατάι, στα χωριά του Παζαρτζίκ στο Μαράς και σε άλλες περιοχές που χτυπήθηκαν βάναυσα από τον σεισμό έφθασε πρώτη η λαϊκή αλληλεγγύη. Με ιδιωτικά πενιχρά μέσα, αλλά με αγωνία για αυτούς που βρισκόταν στα χαλάσματα, δούλεψαν μέρα νύχτα να απεγκλωβίσουν ανθρώπους. Με το πρώτο φως της ημέρας, έστησαν σκηνές, μοίραζαν ρούχα, κουβέρτες, τροφή, νερό, φάρμακα, τα είδη που είχαν μαζευτεί σε άλλες περιοχές από ανθρώπους που έστελναν από το υστέρημά τους. Άνοιξαν αναρρωτήρια σε κάθε περιοχή, έδωσαν φάρμακα στον κόσμο με εθελοντές υγειονομικούς.

Αριστερές, κομμουνιστικές και επαναστατικές οργανώσεις, δημοκρατικοί σύλλογοι, σωματεία εργαζομένων, Τούρκοι και Κούρδοι, συγκρότησαν το συντονιστικό κρίσης του Χατάι, συζήτησαν και κατέληξαν σε αιτήματα πάλης, δηλώνοντας πως: «*δεν θα διατυπώσουμε μόνο αυτά τα αιτήματα, αλλά θα αγωνιστούμε για να τα κατακτήσουμε!*». Απαίτησαν να δημιουργηθούν οργανωμένοι καταυλισμοί στις γειτονιές με σκηνές και να αντικατασταθούν αργότερα με κοντέινερ. Να καλυφθούν οι ανάγκες διατροφής, ένδυσης, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, εκπαίδευσης και να καλυφτούν όλες οι ανάγκες των χρόνιων ασθενών και των ΑΜΕΑ. Ζητούν τακτική μηνιαία χρηματική υποστήριξη στο ύψος του κατώτατου μισθού. Κατά την ανοικοδόμηση, να γίνει σεβαστός ο ιστορικός και πολιτιστικός χαρακτήρας των πόλεων, να ενθαρρυνθεί η επιστροφή αυτών που αναγκάστηκαν να τις εγκαταλείψουν, η ανοικοδόμηση να μην αραδοθεί στους κερδοσκόπους και στο προηγούμενο καθεστώς του ενοικίου. Να

λογοδοτήσουν όλοι οι υπεύθυνοι για τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς.

Η πρόεδρος Πολιτιστικού Συλλόγου στη Μαλάτια, Λατιφέ Ουλούτας, δήλωσε πως σε 73 χωριά στην περιοχή δεν είχε φτάσει βοήθεια την τρίτη μέρα του σεισμού. «*Η κατάσταση στα χωριά είναι πολύ άσχημη, οι άνθρωποι μένουν στις αποθήκες ανάβοντας φωτιές. Υπάρχουν μόνο οι δημοκρατικές μαζικές οργανώσεις στους δρόμους*».

Στο Ελμπιστάν, στο οποίο το βράδυ η θερμοκρασία πέφτει κάτω από το μηδέν, το HDP, το HDK, το TİP και η Παρτιζάν συγκρότησαν συντονιστικό και μοίρασαν σκηνές και σόμπες. Ενημερώθηκαν για τις ανάγκες στα χωριά της περιοχής και πήγαν από σπίτι σε σπίτι μοιράζοντας τα αναγκαία. Όπως γράφει δημοσιογράφος που πήγε στον τόπο «*παρά τις ιδεολογικές τους διαφορές, εργάστηκαν συντονισμένα, με σεβασμό και κέρδισαν την εμπιστοσύνη του λαού. Όχι μόνο του λαού, ακόμη και οι στρατιώτες που έστειλε το κράτος την τρίτη μέρα συνεργάστηκαν με τους επαναστάτες*».

Τα γραφεία συντονισμού κρίσεων του HDP στα χωριά Ντιλόκ, Νουρντάγ και Ισλαχιγιέ καταγγέλλουν ότι αφού έστησαν σκηνές και μοίρασαν τα είδη πρώτης ανάγκης, όταν ήρθαν τα φορτηγά με τα ξύλα, τα κάρβουνα και τις σόμπες, ο κυβερνήτης απαιτούσε να τα κατάσχει. Αφαιρούν τα πανό με τα λογότυπα των οργανώσεων και τοποθετούν πανό τα οποία γράφουν «Φορτηγό βοήθειας της νομαρχίας του Χακάρι»!

Ενώ οι ισχυροί μετασεισμοί συνεχίζουν να προκαλούν θανάτους σε χωριά και πόλεις, η κυβέρνηση Ερντογάν με το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, απαγορεύει την παρουσία των επιτροπών και διορίζει διαχειριστές ανά περιφέρεια, που απαιτούν να πάρουν τον έλεγχο από τα συντονιστικά. Σε αυτό το πλαίσιο, κατάσχουν τα φορτηγά που μεταφέρουν βοήθεια στους σεισμόπληκτους. Η κυβέρνηση, επίσης, έστειλε την στρατοχωροφυλακή. Άρχισε προπαγάνδα ενάντια στην αριστερά, αλλά δεν βρήκε ανταπόκριση στους σεισμόπληκτους. Ο λαός συνεχίζει να απευθύνεται στους ανθρώπους των συντονιστικών.

Ο Δικηγορικός Σύλλογος του Αμέντ, η Ένωση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (İHD) και η Ένωση Δικηγόρων για την Ελευθερία (ÖHD) κατήγγειλαν συλλήψεις και κακοποιήσεις από την αστυνομία σε αγωνιστές που πήγαν να βοηθήσουν στο Σεμσούρ του Αντιγιαμάν και απαιτούν τη δίωξη των υπευθύνων. Η αστυνομία, η στρατοχωροφυλακή και η μυστική αστυνομία επιδόθηκαν σε βασανιστήρια, τα οποία κοινοποίησαν σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Με το πρόσχημα του πλιάτσικου, βασάνισαν εθελοντές που βοηθούσαν εκεί που δεν βοήθησε το κράτος.

Καταγγέλθηκε επίσης από βουλευτές ότι το Ανώτατο Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης επέβαλε βαριές ποινές σε εκπομπές που πρόβαλαν εικόνες όπου ακούγονται οι οργισμένες κραυγές του λαού και οι ελλείψεις. Όσο και αν η κυβέρνηση μέσω των κυβερνητικών μηχανισμών φιμώσει τα ΜΜΕ, όσο και αν κατάσχει τα φορτηγά αλληλεγγύης, όσο και αν βασανίζει αγωνιστές που πάνε να βοηθήσουν, η αλήθεια θα βοά στα ερείπια του σεισμού, στις γειτονιές των σκηνών, στον ενωτικό αγώνα των αριστερών οργανώσεων και των σωματείων για τη σωτηρία του λαού, στην απλόχερη αλληλεγγύη των λαών του κόσμου.

Όλοι αυτοί που βρίσκονται στις γκρεμισμένες πόλεις και χωριά, που κλαίνε τους δικούς τους που είναι θαμμένοι στα ερείπια ή σε ομαδικούς τάφους, αλλά και τα ταξικά τους αδέλφια πέρα από θρησκεία και εθνότητα, δεν πρόκειται να αφήσουν την τύχη του λαού στα χέρια των ρατσιστικών και φασιστικών ομάδων, των αιρέσεων και στο έλεος του φασιστικού καθεστώτος. Ύστερα από τη μεγάλη καταστροφή και την εντυπωσιακή κινητοποίηση των αριστερών, επαναστατικών και δημοκρατικών οργανώσεων, ένα διαφορετικό κλίμα επικρατεί στην Ανατολία, ακόμη και σε περιοχές παραδοσιακά συντηρητικές. Γιατί όπως δήλωσε χαρακτηριστικά μια γυναίκα σε δημοσιογράφους: «*Εμείς ξεχάσαμε τους επαναστάτες, αλλά αυτοί δεν μας ξέχασαν!*».

Tesla

Όποιος οργανώνεται, απολύεται

Όλο και φουντώνει στις ΗΠΑ το κύμα των εργαζομένων που ψάχνουν έκφραση μέσα απ' τη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση. Μετά τις περιπτώσεις των Amazon, Apple και Starbucks, έρχεται να προστεθεί κα η Tesla στη λίστα όπου εργαζόμενοι σε κολοσσούς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού κάνουν τα πρώτα τους βήματα στη σύσταση σωματείων.

Με στόχο τις αυξήσεις στους μισθούς αλλά και με αιτήματα ενάντια στην εντατικοποίηση (ακόμα και την παρακολούθηση στο χώρο δουλειάς), οι εργάτες στο εργοστάσιο Gigafactory της Tesla πήραν την πρωτοβουλία δημιουργίας σωματείου και ένταξής του στο Workers United Upstate New York. Μόλις μία ημέρα μετά, όμως, ήρθε η απάντηση απ' την εργοδοσία απολύοντας 30 εργαζόμενους, αρκετοί απ' τους οποίους είχαν εμπλακεί στις συζητήσεις για τη δημιουργία του σωματείου ή ήταν μέλη της οργανωτικής επιτροπής.

Όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι αλλά και διάφορα συνδικάτα που στηρίζουν την προσπάθειά τους, δεν χωρά αμφιβολία πως πρόκειται για εκδικητικές απολύσεις που στοχεύουν στην τρομοκράτηση των εργατών. Η ίδια εταιρία είχε καταφέρει ν' αποτρέψει τη συνδικαλιστική δράση στις εγκαταστάσεις της με διάφορους τρόπους. Το 2021 απολύθηκε ένας εργαζόμενος επειδή υποστήριζε την ύπαρξη σωματείου, ενώ μόλις τον περασμένο μήνα το Εθνικό Συμβούλιο Εργασιακών Σχέσεων των ΗΠΑ είχε δεχτεί καταγγελίες πως η Tesla παραβίασε το αμερικανικό εργατικό δίκαιο «συνιστώντας» στους εργαζόμενους να μη μιλούν στους ανωτέρους τους ή «και σε άλλους ανθρώπους» για θέματα που τους δυσαρεστούν όπως οι μισθοί κι οι συνθήκες εργασίας. Εξάλλου, ο ίδιος ο δισεκατομμυριούχος ιδιοκτήτης της εταιρίας, Elon Mask, έχει κατά καιρούς εκφράσει τις αντισυνδικαλιστικές του απόψεις. Δεν είναι τυχαίο ότι το Twitter, το οποίο ανήκει στον ίδιο, απέκρυψε το περιεχόμενο του λογαριασμού του σωματείου που είχαν φτιάξει οι εργαζόμενοι.

Φαίνεται πως η Tesla με τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα και τις σύγρονες τεχνολογίες, αλλά κι ο καπιταλισμός γενικότερα με τη λεγόμενη πράσινη ενέργεια, «σέβεται» περισσότερο το περιβάλλον παρά τους εργαζόμενους. Στην πραγματικότητα, το σύστημα δεν δίνει δεκάρα για τίποτα από τα δύο, ούτε για τη διαφύλαξη ενός ανθρώπινου περιβάλλοντος, ούτε φυσικά για τα στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα. Τα δε συνδικαλιστικά δικαιώματα είναι κόντρα στη φύση του, αποτελούν ξένο σώμα το οποίο χτυπά με κάθε ευκαιρία.

Όποια προσπάθεια συκοφάντησης και υπονόμευσης κι αν κάνουν, όση λάσπη κι αν πετάξουν οι απολογητές του συστήματος για το συνδικαλισμό, οι εργαζόμενοι βρίσκουν ξανά τον ταξικά οργανωμένο αγώνα, τα σωματεία και τα συλλογικά τους όργανα, ανακαλύπτουν και πάλι τη μόνη τους διέξοδο για ν' αντισταθούν στη βαρβαρότητα και την εκμετάλλευση και να διεκδικήσουν δικαιώματα και δουλειά με ανθρώπινους όρους.

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Αντιόχεια, Τουρκία

Η μεγάλη σφαγή της Ανατολίας και οι πραγματικοί ένοχοι

Antakya bitti! Η Αντάκια τέλειωσε! Στην ανατολική όχθη του Ορόντη έστεκε μέχρι την ημέρα του σεισμού η παλιά πόλη, η καρδιά της Αντιόχειας. Χτισμένη εκεί που βρισκόταν άλλοτε η ελληνιστική, η ρωμαϊκή και η βυζαντινή. Μέσα σε μια μικρή έκταση μπορούσε κανείς να γνωρίσει την πολυπρόσωπη πολιτιστική ταυτότητά της. Κτίρια και ανθρώπους. Στην πόλη, μαζί με την σουνιτική πλειοψηφία συγκατοικούν Αλεβίτες, Χριστιανοί, Καθολικοί και Εβραίοι. Ανθρώπινες κοινότητες σε ένα μεγάλο σταυροδρόμι εμπορίου, πολιτισμών και θρησκειών. Οι δίδυμοι σεισμοί της 6ης Φεβρουαρίου δεν έκαναν διάκριση. Το τζαμί Habib-i Nejjar, του Χαμπίμπ του πρωτοχριστιανού μαραγκού που έχουν για άγιο οι μουσουλμάνοι και το οποίο στο διάβα του χρόνου «αλλαξοπίστησε» πολλές φορές (από ρωμαϊκός ναός έγινε εκκλησία και τζαμί) σχεδόν καταστράφηκε. Η ελληνορθόδοξη πατριαρχική εκκλησία λίγο πιο πέρα γκρεμίστηκε. Την ίδια τύχη είχαν η εκκλησία των Προτεσταντών και η συναγωγή της Αντιόχειας. Παρέα με τα γειτονικά μαγαζιά με παραδοσιακά γλυκά, έπεσε και το τζαμί Ulu, το μεγάλο τζαμί που έχτισαν οι Μαμελούκοι. Μαζί σωριάστηκε και το ιστορικό κτίριο της Συνέλευσης του Χατάι την περίοδο 1938-1939, όταν η επαρχία σε μια στιγμή της πολυτάραχης ιστορίας της, υπήρξε αυτόνομη δημοκρατία με γαλλική κηδεμονία, πριν προσαρτηθεί στην Τουρκία. Όσοι δημοσιογράφοι περπάτησαν ανάμεσα στα χαλάσματα στην οδό της Ανεξαρτησίας (για την οποία οι πηγές συνηγορούν πως βρίσκεται στη θέση της Ηρώδειας οδού της ρωμαϊκής περιόδου, μιας λεωφόρου με μαρμάρινες κολώνες και του πρώτου στην ιστορία οδοφωτισμού) περιγράφουν μια ολοσχερή καταστροφή. Ίδια εικόνα και στους υπόλοιπους μαχαλάδες της παλιάς Αντιόχειας. Ούτε το νεότερο τμήμα της στα δυτικά γλίτωσε. Σύγχρονα κτίρια και πολυκατοικίες κατέρρευσαν. Το σεισμικό κύμα ήταν ιδιαίτερα καταστροφικό. Η πόλη όπως την ήξεραν οι κάτοικοι και οι επισκέπτες έπαψε να υπάρχει! Antakya artık yok! Η Αντάκια δεν υπάρχει πια!

Συναπάντημα πολιτισμών και λίκνο σεισμών! Έδαφος γεμάτο ιστορία, αλλά και ενέργεια! Από τους μεγάλους σεισμούς το 37π.Χ., το 115μ.Χ. και το 458μ.Χ. μέχρι τον τρομακτικό σεισμό του 526μ.Χ., τον μεγαλύτερο των ιστορικών χρόνων, και αργότερα αυτούς του 588, του 1054, του 1092, του 1172 και του 1872, η Αντιόχεια και η τριγύρω περιοχή της επαρχίας Χατάι (όνομα που τις έδωσε η τουρκική κυριαρχία) ιδρύθηκε, χτίστηκε, άκμασε, καταστράφηκε και ανοικοδομήθηκε, συνοδεία με τον Εγκέλαδο. Εδώ έχουν καταγραφεί οι δύο πιο φονικοί σεισμοί στην ιστορία του κόσμου. Παρ' όλα αυτά, οι άνθρωποι επιμένουν να την ξαναχτίζουν, γιατί τους αρέσει το ήπιο κλίμα, το εύφορο έδαφος και η καλή θέση της στους εμπορικούς δρόμους. Καμιά πόλη στη σύγχρονη Τουρκία δεν έχει δοκιμαστεί όπως η Αντιόχεια στο διάβα των χρόνων από τις υπόγειες κινήσεις. Εδώ, λένε οι επιστήμονες, τέμνονται τρεις τεκτονικές πλάκες. Η αραβική, η αφρικανική και της Ανατολίας. Οι σεισμοί είναι αναπόφευκτοι. Το ερώτημα είναι αν τα έργα των ανθρώπων λαμβάνουν υπόψη τους αυτή την πραγματικότητα και αξιοποιούν την προηγούμενη ιστορική εμπειρία και τις επιστημονικές κατακτήσεις. Σε μια περιοχή με τέτοιο σεισμικό παρελθόν, θα έπρεπε οι κατασκευές να είναι όσο το δυνατόν πιο ανθεκτικές. Τόσο στην Αντιόχεια όσο και σε όλη την περιοχή που χτυπήθηκε από τους δύο σεισμούς, τα πιο πολλά κτίρια, ακόμη και τα νεότερα μετά τον σεισμό του 1999 στο Ιζμίτ, μετατράπηκαν σε ανθρώπινες παγίδες. Καπιταλιστικό κέρδος και ενδημική κρατική διαφθορά, σε συνδυασμό με πολιτικούς υπολογισμούς από τα πρόσκαιρα οφέλη της ξέφρενης κατασκευαστικής ανάπτυξης, οδήγησαν τα τελευταία είκοσι χρόνια την Τουρκία σε ένα οικοδομικό «μπουμ». Αστικοί ιστοί χωρίς προδιαγραφές ασφαλείας, στατική επάρκεια, υποδομές και περιβαλλοντικούς όρους, ξεφύτρωσαν σαν μανιτάρια στις παρυφές των πόλεων, τόσο της δυτικής Τουρκίας όσο και της αναπτυσσόμενης Ανατολίας. Μια ραγδαία αστικοποίηση, προϊόν ανάγκης για συγκέντρωση φθηνών εργατικών χεριών και αποτέλεσμα της ενίσχυσης της αστικής τάξης της Ανατολίας. Του λεγόμενου ισλαμικού κεφαλαίου, που βασίστηκε στον εξαγωγικό μεταποιητικό τομέα και στις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις της περιόδου Οζάλ. Γκαντζιαντέπ, Καχραμανμαράς, Καισάρεια, Τσόρουμ, Ντενιζλί, Ακσαράι, Γιοζγκάτ, Ικόνιο αλλά και Χατάι, είναι περιοχές που ονομάστηκαν Τίγρεις της Ανατολίας και υπήρξαν βάσεις της πολιτικής κυριαρχίας του Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης. Σκληρές συνθήκες στα εργοστάσια και σπίτια-φέρετρα για αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης. Αφεντικά που πλούτισαν από την εκμετάλλευση της εργασίας και εργολάβοι που έκλεβαν σίδερο και τσιμέντο και ύστερα έπαιρναν οικοδομική αμνηστία. Συνεργοί η κυβέρνηση και οι κρατικές υπηρεσίες. Στις δέκα πόλεις που επλήγησαν από τον σεισμό, τουλάχιστον 75.000 κτίρια τα τελευταία χρόνια «αμνηστεύτηκαν» πολεοδομικά και με ένα μικρό πρόστιμο απέκτησαν πιστοποιητικά νομιμότητας και ασφάλειας. Το 50% των πολυκατοικιών στις πληγείσες περιοχές χτίστηκαν μετά το 2001, αγνοώντας την εμπειρία της καταστροφής του 1999 στο Ιζμίτ. Λεία αυτής της αρπακτικής εγκληματικής συμμαχίας, εκατομμύρια εργάτες, δημόσιοι υπάλληλοι και μικροί επαγγελματίες, οι οποίοι μετατράπηκαν σε αναλώσιμο υλικό για το λεγόμενο οικονομικό θαύμα της Ανατολίας. Μια στρεβλή, άνιση και άναρχη ανάπτυξη, με κερδισμένους αποκλειστικά τους ξένους επενδυτές και μια μειοψηφία ντόπιων καπιταλιστών-συνεργατών τους.

"Σες βάρμι; Σες βαρ, ντεβλέτ γιοκ! Υπάρχουν φωνές; Φωνές υπάρχουν, κράτος δεν υπάρχει!". Αυτή τη στιχομυθία κατέγραψε ένας δημοσιογράφος που γυρνούσε τις πρώτες ημέρες στην κατεστραμμένη ιστορική γειτονιά Σουμερλέρ στην παλιά πόλη της Αντιόχειας, μπροστά σε μια σωριασμένη πολυκατοικία. Μάταια περίμεναν αυτοί που γλίτωσαν να έρθουν έγκαιρα τα συνεργεία διάσωσης και οι γερανοί για να σηκώσουν τα δοκάρια και τις πλάκες και να απελευθερώσουν τους χιλιάδες παγιδευμένους. Σύμφωνα με καταγγελίες, τις πρώτες ώρες δεν υπήρχαν γεννήτριες, ούτε καν γρύλλοι για να σηκώσουν τα μπάζα. Η AFAD, η κρατική υπηρεσία έκτακτης ανάγκης, εμφανίστηκε τη δεύτερη και αλλού την τρίτη ημέρα. Το τούρκικο κράτος μπορεί να μην έφτασε γρήγορα στα χαλάσματα, αλλά έσπευσε να τρίξει τα δόντια του εμπρός στον κίνδυνο της κοινωνικής αναταραχής. Κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ξεκίνησε το κυνηγητό σε όσους ύψωσαν φωνή διαμαρτυρίας και έκαναν καταγγελίες και έβγαλε τον στρατό για εκφοβισμό αντί να τον στείλει να βοηθήσει στην επιχείρηση απεγκλωβισμού. Σε μια περιοχή στην οποία εδώ και δεκαετίες υπάρχει μόνιμη και ισχυρή στρατιωτική παρουσία, ο στρατός ήταν επιδεικτικά απών τις πρώτες ώρες της καταστροφής. Αλλά και τις επόμενες ημέρες, η συμμετοχή του είναι περιορισμένη. Πλήθος καταγγελιών γίνονται για παρεμπόδιση της ανθρωπιστικής δράσης και αλληλεγγύης από συνδικάτα και αριστερές οργανώσεις. Μιλούν για κατασχέσεις υλικού και επιβολή λογοκρισίας και περιορισμών στην πληροφόρηση. Ύστερα από τις πρώτες ημέρες αμηχανίας, η κυβέρνηση Ερντογάν επιχειρεί με τη γνωστή σκληρότητα να ελέγξει την κατάσταση και να προλάβει μια μεγάλη κοινωνική αντίδραση.

Σύμφωνα με τον βυζαντινό χρονικογράφο Ιωάννη Μαλάλα του Αντιοχέως, όταν ο αυτοκράτορας Ιουστίνος έμαθε για την καταστροφή της Αντιόχειας από τον μεγάλο σεισμό του 526, για να κάνει επίδειξη της λύπης, αφαίρεσε δημόσια το στέμμα και τη χλαμύδα του. Ο Ερντογάν αντίθετα περιβλήθηκε από έναν γνωστό ψευδοθρησκευτικό μανδύα, όπως έγραψε εύστοχα ο Παντελής Μπουκάλας. Επικαλέστηκε πάλι το κισμέτ! Δεν είναι η πρώτη φορά, αλλά τώρα τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα για τέτοιες ερμηνείες. Η καταστροφή είναι πολύ μεγάλη! Δεν είναι μόνο οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί, αρκετοί από αυτούς θαμμένοι ακόμη στα ερείπια. Ο πληθυσμός των δέκα επαρχιών που έχουν πληγεί ξεπερνά τα 13,5 εκατομμύρια, τα κατεστραμμένα κτίρια είναι χιλιάδες, τα ποσά που χρειάζονται για την αρωγή των σεισμόπληκτων και την ανοικοδόμηση είναι δυσθεώρητα και παρά τους κομπασμούς, είναι αδύνατο να τα βρει μόνη της η Τουρκία. Το πλήγμα στην οικονομία, η οποία ήδη βρισκόταν σε δύσκολη κατάσταση, θα συμπληρωθεί και από τη μείωση των εξαγωγών, μιας και η περιοχή αποτελούσε σημαντική βάση της μεταποίησης για τις εξωτερικές αγορές. Οι ξένοι δανειστές καιροφυλακτούν μαζί με εκείνους στη Δύση, ιδιαίτερα τους Αμερικανούς, και θα αναζητήσουν ευκαιρίες για να δέσουν την οικονομία με λεόντειες συμφωνίες, τόκους και πολιτικά ανταλλάγματα. Μπορεί να είναι παρακινδυνευμένη κάθε πρόβλεψη, αλλά είναι σίγουρο πως αυτή η καταστροφή θα επηρεάσει σημαντικά την τουρκική κοινωνία και τις εσωτερικές ισορροπίες της. Σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση που βρίσκεται ο γειτονικός λαός, το μόνο ελπιδοφόρο είναι η συμπεριφορά της αριστεράς και τα γρήγορα αντανακλαστικά που επέδειξε. Στην Αντιόχεια, αυτόπτες μάρτυρες έγραψαν στα κοινωνικά δίκτυα πως οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς και του κομμουνιστικού χώρου έχουν υπερβεί το ύψος των περιστάσεων. Η πόλη είναι γεμάτη από camp οργανώσεων, τα οποία μαγειρεύουν και μοιράζουν φαγητό και υλικά. Δείγμα όχι μόνο αυταπάρνησης, αλλά και αναζήτησης τρόπων σύνδεσης με τις πλατιές μάζες, σπάζοντας τις υγειονομικές ζώνες που δημιουργήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια. Μια προσπάθεια που αξίζει να στηριχθεί υλικά και ηθικά μέσα από ένα διαρκές κίνημα διεθνιστικής αλληλεγγύης!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα σύντομο ιστορικό της επαρχίας Χατάι του Γ. Τσιάρα
www.efsyn.gr/kosmos/maties-ston-kosmo/dromo-logia/50008_hatai-o-kemal-kai-o-tritos-pagkosmios
ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ μια ιστοσελίδα για τους ορθόδοξους χριστιανούς της Αντιόχειας nehna.org

atheatoskosmosps.blogspot.com

Ο πόλεμος των «μπαλονιών» ανοίγει νέο κεφάλαιο στις σινο-αμερικάνικες σχέσεις;

Αλληλοκατηγορίες Ουάσιγκτον-Πεκίνου και αναστάτωση στα πολιτικά και στρατιωτικά επιτελεία των ΗΠΑ καθώς ένα «μπαλόνι», μετεωρολογικό για το Πεκίνο, κατασκοπευτικό για την Ουάσιγκτον, εμφανίστηκε στον ουρανό των ΗΠΑ αρχές του μήνα. Τα όσα συνέβησαν στον ουρανό πυροδότησαν επί του εδάφους μια νέα κρίση στο πολιτικό-διπλωματικό πεδίο, βαθαίνοντας το χάσμα μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας.

Το μπαλόνι εντοπίζεται στην Αλάσκα στις 28 Ιανουαρίου και καταρρίπτεται στις 4 Φεβρουαρίου στις ανατολικές ακτές των ΗΠΑ με τρόπο που να επιτρέπει την ανάκτηση του φορτίου του. Αρχικά η Διοίκηση Αεροδιαστημικής Άμυνας του στρατού εκτιμά ότι δεν αποτελεί απειλή ή κίνδυνο στην εναέρια κυκλοφορία. Την 1η Φεβρουαρίου αποφασίζεται να καταρριφτεί πάνω από τα χωρικά ύδατα των ΗΠΑ, αφού επανεκτιμούν ότι μπορεί να ελίσσεται και άρα να πετάξει πάνω από συγκεκριμένες τοποθεσίες. Στις 2 Φεβρουαρίου ο Μπλίνκεν αποφασίζει να αναβάλει το προγραμματισμένο ταξίδι του στην Κίνα με τη δικαιολογία ότι το μπαλόνι θα επισκίαζε τη συνάντηση!

Στο ίδιο διάστημα καταρρίπτονται άλλα τρία μικρότερα μπαλόνια στον εναέριο χώρο ΗΠΑ και Καναδά, τα οποία μέχρι στιγμής χαρακτηρίζονται «αγνώστου ταυτότητας» (ΑΤΙΑ), δεν συσχετίζονται με Κίνα και οι υπηρεσίες πληροφοριών πιστεύουν πως θα μπορούσαν να συνδέονται με εμπορικούς ή.... καλοήθεις σκοπούς.

Από κάποιες πλευρές εικάζεται ότι η κατάρριψη έγινε για εσωτερική κατανάλωση σε μια δύσκολη στιγμή για τον Μπάιντεν. Οι Ρεπουμπλικάνοι, που πήραν τον έλεγχο της Βουλής μετά τις ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου, ασκούν πίεση για πιο σκληρή γραμμή έναντι της Κίνας και επικρίνουν το στρατό και τον πρόεδρο επειδή δεν το κατέρριψε όταν εισήλθε για πρώτη φορά στον εναέριο χώρο των ΗΠΑ. Όμως, όσο και αν συνδέεται με τη σοβούσα εσωτερική πολιτική κόντρα, αναμφίβολα αποτελεί ένα δείγμα επίδειξης πυγμής απέναντι στο Πεκίνο. Και αυτό ανεξάρτητα αν το αερόστατο παρεξέκκλινε ή όχι του προορισμού του. Άλλωστε, ως πρακτική -παρόμοιες αποστολές- για να δοκιμαστεί η αντίδραση αεράμυνας δεν είναι πρωτόγνωρη. Είναι γνωστό ότι οι ΗΠΑ χρησιμοποιούσαν ακόμη και αεροσκάφη της πολιτικής αεροπορίας για να δοκιμάσουν την ετοιμότητα της σοβιετικής αεράμυνας.

Από την πλευρά το Πεκίνο λέει πως το μπαλόνι ήταν μη στρατιωτικών ερευνών και κατηγόρησε την Ουάσινγκτον για υπερβολική αντίδραση, «*κάτι που αντίκειται στις διεθνείς πρακτικές και δημιουργεί κακό προηγούμενο*» (...) «*Υπάρχουν τόσα πολλά μπαλόνια σε όλο τον κόσμο, άρα οι Ηνωμένες Πολιτείες θα τα καταρρίψουν όλα;*» είπε ο Ουάνγκ, διευθυντής του Γραφείου της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΚ, στη Διάσκεψη Ασφαλείας του Μονάχου, χαρακτηρίζοντας τη διαχείριση από τις ΗΠΑ του περιστατικού «*απίστευτη, υστερική και παράλογη*». Το Πεκίνο μάλιστα αναφέρει πως οι ΗΠΑ έχουν απελευθερώσει περισσότερα από 10 μπαλόνια μεγάλου ύψους από το Μάιο του 2022, τα οποία τότε πέταξαν παράνομα στον εναέριο χώρο της Κίνας και άλλων χωρών.

Στα επιτελεία των ΗΠΑ, μεταξύ υπουργείου Άμυνας, Πενταγώνου και Μυστικών Υπηρεσιών, τα πράγματα ήταν μπερδεμένα. Από αξιωματούχους που διατηρούσαν ανωνυμία διατυπώνονταν διάφορες εκδοχές: «*Το μπαλόνι δεν αποτελούσε ποτέ στρατιωτική ή φυσική απειλή για τον αμερικανικό λαό (...) ωστόσο, η εισβολή του ήταν μια απαράδεκτη παραβίαση της κυριαρχίας μας*» ή ότι «*δεν είναι ξεκάθαρο ότι το μπαλόνι θα μπορούσε να προσφέρει σημαντικά στοιχεία και πληροφορίες, που θα μπορούσαν να ληφθούν με άλλα τεχνολογικά μέσα, όπως δορυφόροι*»!

Η κατάρριψη του αερόστατου πηγαίνει πολύ μακριά, αφού η κύρια πτυχή των συμβάντων αφορά την αξιοποίησή τους μέσα και έξω. Από τη στιγμή που ο Λευκός Οίκος ανακοίνωσε ότι ένας στόλος κατασκοπευτικών μπαλονιών από την Κίνα είχε «εισβάλει» τα τελευταία χρόνια στις ΗΠΑ χωρίς να εντοπιστεί, ο στρατός έπρεπε να παραδεχτεί το «*κενό σε τέτοιες εντοπίσεις...*». Άρα ο αμερικανικός στρατός πρέπει να προσαρμόσει τα ραντάρ του σε αντικείμενα που έχουν διαφορετικό σχήμα από αεροσκάφη και πυραύλους! Ενδεικτικό προθέσεων και το γεγονός ότι υπήρχε συνεχής κάλυψη της παρουσίας τού μπαλονιού στον αμερικανικό εναέριο χώρο και η καταστροφή του καταγράφηκε «ζωντανά». Προσπάθεια για προετοιμασία της «κοινής γνώμης» ότι η απειλή της Κίνας είναι πραγματική; Σε όχι πολύ παλιές δημοσκοπήσεις, η πλειοψηφία δεν το έβλεπε έτσι. Ενδεχόμενα προαναγγέλλει και τα όρια ανοχής της Ουάσινγκτον σε διαμφισβητούμενες ζώνες στη Θάλασσα της Ιαπωνίας και στη Νότια Σινική Θάλασσα, ως απάντηση των κινήσεων του Πεκίνου που τις προσδιορίζει ζώνες δικής του κυριαρχίας.

Διαμόρφωση κλίματος ενάντια στην Κίνα είναι σε ημερήσια διάταξη. Ο Μπάιντεν, κατά τη διάρκεια της ομιλίας του για την κατάσταση της Συμμαχίας στο Κογκρέσο, μετά την κατάρριψη του μπαλονιού, υπερθεμάτισε, επανερχόμενος στη θεματική του περί αναμέτρησης των «δημοκρατιών» με «αυταρχικά καθεστώτα»: «*Όπως δείξαμε πολύ καθαρά την περασμένη εβδομάδα, αν η Κίνα απειλεί την εθνική μας κυριαρχία, θα αναλαμβάνουμε δράση για να προστατεύσουμε τη χώρα μας. Και το πράξαμε*». Και συμπλήρωσε: «*Οικοδομούνται γέφυρες ανάμεσα σε εταίρους στον Ειρηνικό και αυτούς στον Ατλαντικό. Η συμμαχία λέει πως σκοπεύει να εντατικοποιήσει τη συνεργασία με τους εταίρους της στην περιοχή Ασίας-Ειρηνικού*», επικαλούμενη φυσικά την «επιθετικότητα» της Κίνας. Οι εταίροι του ΝΑΤΟ στην περιοχή της Ασίας και του Ειρηνικού είναι η Αυστραλία, η Ιαπωνία, η Νότια Κορέα και η Νέα Ζηλανδία.

Ταυτόχρονα το ΝΑΤΟ παρακολουθεί από κοντά αυτό που θεωρεί πως είναι μια «πιο στενή σχέση» ανάμεσα σε Κίνα και Ρωσία. «*Οι ΗΠΑ δεν ήταν ο μόνος στόχος*», είπε σε συνέντευξη Τύπου ο γγ του ΝΑΤΟ, που συμφώνησε με τον αμερικανό ΥΠΕΞ ως προς τη φύση της κινεζικής απειλής, λέγοντας πως το συμβάν «*επιβεβαιώνει ένα μοτίβο κινεζικής συμπεριφοράς*», επισημαίνοντας πως «*το Πεκίνο έχει επενδύσει σε νέες στρατιωτικές δυνατότητες*». «*Έχουμε δει επίσης αυξημένες δραστηριότητες των κινεζικών υπηρεσιών πληροφοριών στην Ευρώπη*» πρόσθεσε. Ενώ, προσερχόμενος στη Διάσκεψη για την Ασφάλεια που έγινε στο Μόναχο, το επέκτεινε... «*Παρακολουθούμε προσεκτικά την αυξανόμενη και ισχυρότερη σχέση ανάμεσα στην Κίνα και τη Ρωσία*». «*Βλέπουμε πως εργάζονται περισσότερο μαζί, κάνουν γυμνάσια μαζί, κάνουν ναυτικές περιπολίες, αεροπορικές περιπολίες μαζί*». Δίνοντας «πάσα» στον Μπλίνκεν να πει ότι «*η Κίνα εξετάζει το ενδεχόμενο να προμηθεύσει όπλα και πυρομαχικά στη Ρωσία προκειμένου να υποστηρίξει την επίθεσή της στην Ουκρανία*». Δηλώσεις που ανάγκασαν τον Ουάνγκ να απαντήσει οργισμένα, σημειώνοντας ότι «*οι ΗΠΑ δεν είναι σε θέση να διατυπώνουν απαιτήσεις από την Κίνα και να τους "κουνούν το δάκτυλο" (...) δεν δεχόμαστε υποδείξεις από την Ουάσινγκτον για τις σχέσεις με τη Ρωσία*»!

Έχουμε μια αλληλουχία συμβάντων, με αφορμή το κινεζικό αερόστατο που καταρρίφθηκε στην Ανατολική Ακτή των ΗΠΑ, που ενδεχόμενα να ενεργοποιούν προϋπάρχοντα σενάρια στη λογική «ελεγχόμενης έντασης». Η οποία ωστόσο ίσως αποδειχθεί όχι και τόσο «ελεγχόμενη», παίρνοντας νέα κορύφωση από την πρόθεση, όπως δήλωσε, του νέου προέδρου της Βουλής των Αντιπροσώπων, Μακάρθι, να επισκεφθεί με τη σειρά του φέτος την Ταϊπέι.

ΧΒ

ΗΠΑ, Οχάιο

Εκτροχιασμός τρένου και τεράστια οικολογική καταστροφή

Τον Αύγουστο του 2022 έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα η ταινία «White Noise» του Αμερικανού Noah Baumbach. Η ταινία (δράμα-κωμωδία) βασίζεται στο ομότιτλο βιβλίο του επίσης Αμερικανού συγγραφέα Donald DeLillo και περιγράφει την ιστορία μιας οικογένειας που ζει κοντά στην πρωτεύουσα του Οχάιο των ΗΠΑ. Κεντρικό γεγονός, ένα ατύχημα που συμβαίνει στη σιδηροδρομική γραμμή, από το οποίο απελευθερώνεται ένα τοξικό νέφος χημικών και απειλείται η ζωή των κατοίκων.

Στις 3 Φλεβάρη του 2023 το σενάριο της ταινίας γίνεται πραγματικότητα ή καλύτερα εφιάλτης για τους 6.000 κατοίκους στην πόλη «Ανατολική Παλαιστίνη». Η κωμόπολη, που βρίσκεται 55 χμ. από την πρωτεύουσα της πολιτείας, βιώνει μια φρικιαστική καταστροφή. Ένα τρένο που μεταφέρει τουλάχιστον 20 βαγόνια με χημικές ουσίες εκτροχιάζεται και ένα τοξικό νέφος απλώνεται στην ατμόσφαιρα. Το εμπορευματικό τρένο της Norfolk Southern Railway (NSR) με 150 βαγόνια, παρόλο που μετέφερε επικίνδυνο τοξικό εύφλεκτο φορτίο, ταξίδευε χωρίς τον αντίστοιχο χαρακτηρισμό επικινδυνότητας! Αυτό σημαίνει πως δεν είχε μειωμένη ταχύτητα, όπως επιβάλλεται σε αντίστοιχες περιπτώσεις.

Οι συνέπειες

Όπως καταγράφηκε, τα 20 βαγόνια μετέφεραν επικίνδυνα υλικά, όπως χλωροαιθένιο (χλωριούχο βινύλιο), ακρυλικό βουτυλεστέρα, ακρυλικό 2-αιθυλεξυλεστέρα, μονοβουτυλαιθέρα αιθυλενογλυκόλης, ισοβουτυλένιο, εύφλεκτα υγρά και υπολείμματα βενζολίου. Τα 14 από τα 20 βαγόνια μετέφεραν χλωριούχο βινύλιο! Η πυρκαγιά που προκλήθηκε από τη σύγκρουση προκάλεσε δευτερογενώς την απελευθέρωση υδροχλωρίου και φωσγένιου!

Το χλωριούχο βινύλιο είναι εύφλεκτο, τοξικό και χαρακτηρίζεται ως καρκινογόνο για τον εγκέφαλο, τους πνεύμονες, το αίμα και το ήπαρ. Πρόκειται για μια χημική ουσία που χρησιμοποιείται για την παραγωγή του πλαστικού PVC.

Ενημερωτικό δελτίο του υπουργείου Υγείας του Οχάιο αναφέρει: «*Η αναπνοή του μπορεί να σας προκαλέσει ζάλη ή υπνηλία ή πονοκέφαλο*» και «*Μπορείς να πεθάνεις αναπνέοντας εξαιρετικά υψηλά επίπεδα χλωριούχου βινυλίου*»!

Πολύ σύντομα παρατηρήθηκαν θάνατοι πουλιών και ψαριών στον γειτονικό ποταμό, αλλά και σε ακτίνα μερικών χιλιομέτρων θάνατοι μικρών ζώων σε φάρμες και στην ύπαιθρο: κότες, αλεπούδες κ.λπ.

Ο αρχές αναγκάστηκαν να εκκενώσουν την πόλη, ενώ συνέστησαν τη χρήση εμφιαλωμένου νερού.

Πρέπει να σημειωθεί πως το σημαντικότερο πρόβλημα από την έκθεση σε παρόμοιες καρκινογόνες και τοξικές ουσίες (όπως και οι διοξίνες) είναι η βιοσυσσώρευση. Δηλαδή η μη αποβολή από τους οργανισμούς που τη δέχονται και η μεταφορά τους στην τροφική αλυσίδα με κατάληξη στον άνθρωπο. Η χρόνια συσσώρευση καταλήγει στο να προκαλεί μια σειρά ασθενειών, όπως νευρολογικές διαταραχές, καρκινογενέσεις κ.λπ.

Η πυρκαγιά που προκλήθηκε από τη σύγκρουση έκαιγε για 3 μέρες! Στη συνέχεια οι αρχές αποφάσισαν να πυροδοτήσουν τις ποσότητες των χημικών που βρισκόταν στα υπόλοιπα βαγόνια! Αυτό επιλέχθηκε σαν φθηνότερη λύση για την καταστροφή τους, παρά το γεγονός πως έτσι σχηματίστηκε ένα νέο τεράστιο χημικό νέφος που ρύπανε τη γύρω περιοχή σε ακτίνα εκατοντάδων χιλιομέτρων. Μετά από λίγες μέρες, οι αρχές ζητήσαν από τους κατοίκους να επιστρέψουν στα σπίτια τους!

Η συγκάλυψη

Ιδιαίτερη σπουδή επιδείχτηκε από τις αμερικανικές αρχές στην αποσιώπηση του γεγονότος και στην υποβάθμιση των συνεπειών. Το αποκορύφωμα της προσπάθειας φίμωσης του τύπου ήταν η σύλληψη Αμερικανού δημοσιογράφου σε συγκέντρωση που θα μιλούσε ο τοπικός κυβερνήτης!

Για μέρες δεν υπήρχε καμιά ενημέρωση των πολιτών, ακόμα και των γειτονικών πολιτειών. Οι κάτοικοι ζητούσαν επίμονα να γίνουν μετρήσεις στο νερό κάτι που έγινε, αλλά με σημαντική καθυστέρηση. Σχεδόν δυο βδομάδες μετά εδέησαν τα ευρωπαϊκά μέσα ενημέρωσης να μεταδώσουν την είδηση.

Γαλλία

Οι κινητοποιήσεις για το ασφαλιστικό συνεχίζονται

Για πέμπτη φορά τον τελευταίο μήνα (στις 16 Φεβρουαρίου) οι εργαζόμενοι κατέβηκαν στους δρόμους σε πολλές πόλεις της Γαλλίας ενάντια στην αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 χρόνια. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, νέοι, φοιτητές και μαθητές δείχνουν αποφασισμένοι να μην υποκύψουν στις πιέσεις που ασκεί η κυβέρνηση Μακρόν. Αυτό φανερώνει η μαζικότητα των κινητοποιήσεων. Η αστυνομία, μάταια, επιμένει να περιορίζει τον αριθμό των διαδηλωτών σε μερικές δεκάδες χιλιάδες. Οι εικόνες τη διαψεύδουν.

Οι εργαζόμενοι κάθε ηλικίας αντιλαμβάνονται πως δεν θα σταματήσει αυτό το γαϊτανάκι «μεταρρυθμίσεων» στο συνταξιοδοτικό-ασφαλιστικό. Η ίδια η κυβέρνηση παραδέχεται πως τα μέτρα που προτείνει θα δώσουν «ανάσα» μέχρι το 2027. Άλλωστε είναι η δεύτερη φορά που η κυβέρνηση Μακρόν επιχειρεί αλλαγές στο ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό εις βάρος πάντα των εργαζομένων, αφήνοντας στο απυρόβλητο τις «υποχρεώσεις» των εργοδοτών. Επίσης είναι φανερό πως το σύστημα πλήττει «νέους» και «παλιούς» εργαζόμενους. Η όρεξή του δεν κάνει διακρίσεις, γι' αυτό είναι ιδιαίτερα ελπιδοφόρα η συμμετοχή νέων εργαζόμενων, αλλά και μαθητών-φοιτητών.

Σ' αυτό τον «πόλεμο» και οι δύο πλευρές δείχνουν αποφασισμένες. Η κυβέρνηση Μακρόν πρέπει να αποδείξει στο σύστημα ότι μπορεί να φέρει εις πέρας αυτή τη δουλειά. Στο «επικοινωνιακό» μέρος υπερασπίζεται την αναγκαιότητα των μέτρων, η επιδρομή στα δικαιώματα είναι «δίκαιη». Παράλληλα, ποινικοποιεί, τρομοκρατεί, καταστέλλει τις κινητοποιήσεις. Στο κοινοβουλευτικό επίπεδο θα πρέπει να πάρει με το μέρος του το κεντροδεξιό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα. Την ίδια στιγμή η κοινοβουλευτική αριστερά προσπαθεί να σώσει τα προσχήματα με την προσφιλή μέθοδο της κατάθεσης τροπολογιών και να μπλοκάρει έτσι τη διαδικασία. Η ακροδεξιά περιμένει στη γωνία να αποδυναμωθεί ο Μακρόν για να κερδίσει την πολυπόθητη πρωτιά. Ίσως το σταυρόλεξο που προσπαθούσε να λύσει ο υπουργός Εργασίας Ολιβιέ Ντισότ με μεγάλη προσήλωση κατά τη διάρκεια συνεδρίασης της Εθνοσυνέλευσης να περιελάμβανε και τέτοιους γρίφους.

Από την άλλη, τα εκατομμύρια εργαζομένων δεν φαίνεται να βασανίζονται από διλήμματα. Τα πράγματα γι' αυτούς είναι ξεκάθαρα. «*Δεν είμαι διατεθειμένη να ετοιμάσω το πι μου για να πηγαίνω στη δουλειά μετά τα 62*», δηλώνει μια 53χρονη εργαζόμενη. Ο επόμενος γύρος κινητοποιήσεων έχει ήδη αποφασιστεί για τις αρχές Μαρτίου. Τα περιθώρια στενεύουν για όλους και τα αριστερά συνδικάτα (αναγκάζονται να) κάνουν λόγο για κυλιόμενες γενικές απεργίες. Ο ανυποχώρητος αγώνας είναι η μόνη εγγύηση για να υπερασπιστεί ο λαός τα δικαιώματά του.

Τι προκάλεσε το ατύχημα;

«*...Στο Χιούστον του Τέξας, άλλο ένα τρένο που μετέφερε επικίνδυνα χημικά εκτροχιάστηκε. Πρώτα στο Οχάιο, μετά στη Νότια Καρολίνα και τώρα στο Τέξας...*». Είναι μια εικόνα αρκετά ανησυχητική. Ο λόγος είναι η αυξανόμενη χρήση τρένων για τη μεταφορά επικίνδυνων χημικών -χωρίς καν να δηλώνονται ως τέτοια- λόγω του πολύ μικρότερου κόστους σε σχέση με τη μεταφορά με φορτηγά αυτοκίνητα. Για άλλη μια φορά το καπιταλιστικό κέρδος δεν έχει κανέναν ενδοιασμό. Ούτε για την υγεία των πολιτών ούτε για τις μακροχρόνιες περιβαλλοντικές επιβαρύνσεις.

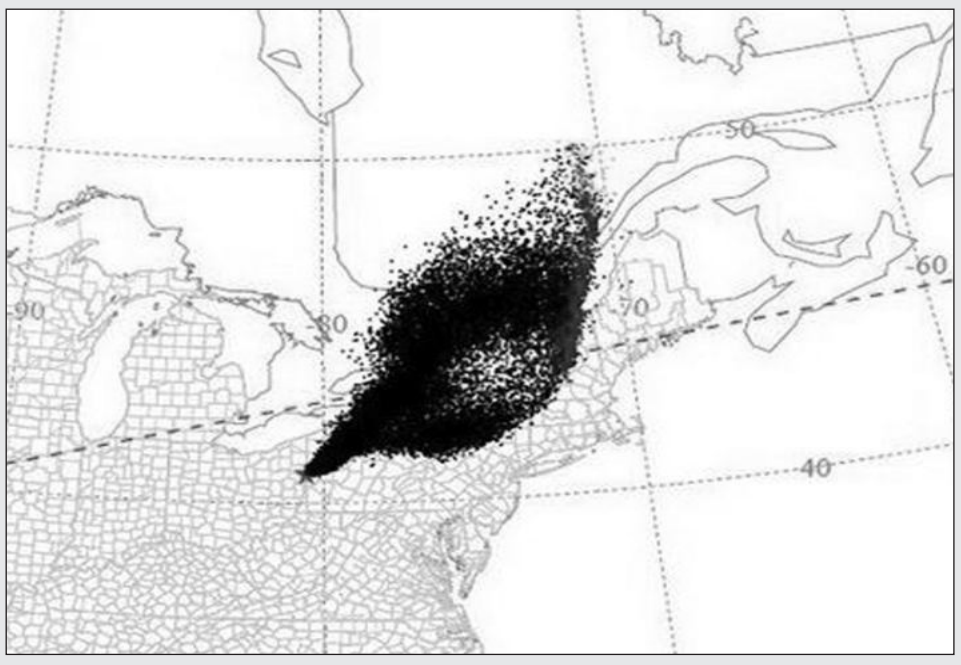

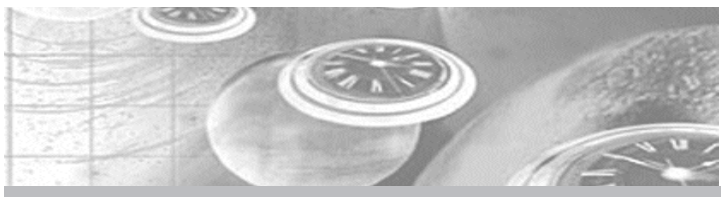

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Κυλιόμενη ύφεση;

Όλο και συχνότερα αρχίζει να αποτελεί αντικείμενο συζήτησης των αμερικάνων οικονομολόγων ο χαρακτηρισμός «κυλιόμενη ύφεση» προκειμένου να περιγράψουν το χαρακτήρα της κρίσης, ειδικότερα όπως αυτή εκδηλώθηκε μετά την πανδημία και τους εγκλεισμούς. Δεν είναι η πρώτη φορά που «προβληματίζονται» οι οικονομολόγοι και δη οι Αμερικάνοι για το χαρακτήρα της κρίσης τα τελευταία... πενήντα χρόνια.

Τη δεκαετία του '70 είχε επινοηθεί ο όρος «στασιμοπληθωρισμός» προκειμένου να εξηγηθεί η ταυτόχρονη συνύπαρξη χαρακτηριστικών δύο διαφορετικών οικονομικών κύκλων (πληθωρισμός: επέκταση, ύφεση: συρρίκνωση) σε έναν κύκλο... κρίσης.

Το 2008 και δώθε οι οικονομολόγοι προσπαθούσαν να... μαντέψουν τη μορφή που θα έπαιρνε η ανάκαμψη μετά τη μεγαλύτερη κρίση των τελευταίων εικοσιπέντε χρόνων, αν θα έχει μορφή V, U ή L.

Γνώμη της στήλης είναι ότι ο ιός επέφερε τη... μετάλλαξη της κρίσης και προσέδωσε σε αυτή -μεταφορικά πάντα μιλώντας- ένα... long covid χαρακτηριστικό μέσω μιας διττής και αντιφατικής διαδικασίας: Από τη μια η παράλυση και το πάγωμα της οικονομικής δραστηριότητας, η διάλυση των εφοδιαστικών αλυσίδων κ.λπ. Από την άλλη η εκτίναξη της οικονομικής δραστηριότητας με τη χαλάρωση των μέτρων. Κοινό στοιχείο και στις δύο περιόδους, η αύξηση διαθέσιμων πόρων από τις πλεονάζουσες αποταμιεύσεις της πανδημίας και η ενίσχυση των εισοδημάτων μέσα από τα προγράμματα που ακολούθησαν. Το πληθωριστικό τσουνάμι που ροκανίζει αυτούς τους πόρους και τα εισοδήματα δεν εκδηλώθηκε ομοιόμορφα για όλους τους κλάδους της οικονομίας. Οι εταιρείες τεχνολογίας, φερ' ειπείν, που «αλώνισαν» στη διάρκεια των εγκλεισμών προχώρησαν με τις χαλαρώσεις των μέτρων σε 97.000 περικοπές θέσεων εργασίας, ενώ, σύμφωνα με το Bloomberg, 67.000 θέσεις εργασίας έχουν καταργηθεί από την 1η Γενάρη του 2023!

Αντίστοιχα φαινόμενα περιγράφηκαν από τη στήλη -στα δύο τελευταία φύλλα- στους τομείς των στεγαστικών επιχειρήσεων ή των ναύλων, ενώ στην αντίθετη θέση βρίσκονται οι επιχειρήσεις που πωλούν υπηρεσίες γευμάτων, εστιατορίων και διακοπών (μέχρι η συρρίκνωση της ζήτησης μέσω της πληθωριστικής κερδοσκοπίας τις αγγίξει και αυτές στην πορεία). Το ίδιο θα μπορούσε να ειπωθεί για τα υπερκέρδη των εταιρειών ενέργειας και τροφίμων.

Η εικόνα αυτή περιγράφει πιο συγκεκριμένα τι εννοούν με τον όρο «κυλιόμενη ύφεση»: Ένας κλάδος υποφέρει και «πέφτει» , αργότερα πάλι άλλος ένας, ωστόσο η οικονομία δεν συρρικνώνεται ποτέ ως σύνολο και η αγορά εργασίας αντέχει. Παράδειγμα, το ποσοστό ανεργίας στις ΗΠΑ που έφτασε στο χαμηλότερο επίπεδο από το 1969! Άρα πού τη βλέπετε την ύφεση ως συνολικό χαρακτηριστικό;

Βέβαια, μια ποιοτική ανάγνωση των συγκρίσεων αυτών θα έβαζε στη συζήτηση τι θέσεις εργασίας ήταν αυτές του 1969 και τι θέσεις εργασίας είναι αυτές του 2023, αλλά αυτή είναι μια συζήτηση που δεν αφορά το κεφάλαιο. Απλά παρακάμπτεται. Αλλά δεν χρειάζεται να συγκρίνει κανείς μόνο με το παρελθόν.

Στον ιστότοπο του LinkedIn, για παράδειγμα, όπου αναρτώνται αγγελίες για πλήρωση κενών θέσεων εργασίας, αγγελίες για αναζήτηση εργασίας και άλλα στοιχεία από περισσότερα από 900 εκατομμύρια μέλη που έχει το δίκτυο σε ολόκληρο τον κόσμο, παρατηρεί κανείς ενδιαφέρουσες αποκλίσεις των τάσεων στις αγορές εργασίας, συγκριτικά με τις τάσεις που καταγράφονται και ανακοινώνονται από τις κυβερνήσεις. Με αυτά τα κριτήρια, αν με τα στοιχεία της κυβέρνησης των ΗΠΑ δημιουργούνται δύο θέσεις (και τι θέσεις;) εργασίας για τη μία που χάνεται, η αναλογία μειώνεται σε μία θέση εργασίας για τη μία που χάνεται!

Άρα γίνεται λόγος για μία «ελεγχόμενη πτώση», ενώ στη Wall Street δημιουργήθηκε και ένα άλλο σενάριο, αυτό της «μη προσγείωσης», δηλαδή το ενδεχόμενο η ανάπτυξη να ανεβάσει στροφές και ο πληθωρισμός να παραμείνει υψηλός, αναγκάζοντας την Ομοσπονδιακή Τράπεζα να ανεβάσει περισσότερο και πιο συχνά τα επιτόκια, βάζοντας φρένο στην οικονομική δραστηριότητα οδηγώντας τις ΗΠΑ σε κανονική... ύφεση. Περίεργα πράγματα από τη μια να νοιάζονται για την αύξηση της παραγωγής και της οικονομικής δραστηριότητας και από την άλλη να προκαλούν την ύφεση...

Ο όρος «κυλιόμενη ύφεση» δεν είναι η πρώτη φορά που εμφανίζεται. Τόσο στα μέσα της δεκαετίας του '80 όσο και το 2016, όταν κλάδοι της οικονομίας που είχαν να κάνουν με το πετρέλαιο βρίσκονταν σε εμφανή πτώση και ύφεση, χρησιμοποιήθηκε ξανά ο όρος.

Οι «ειδικοί» πάντως αρχίζουν να... επιμένουν ότι οι ΗΠΑ πρόκειται να εισέλθουν σε μια «κυλιόμενη ύφεση», που σημαίνει ότι μεμονωμένοι κλάδοι υποχωρούν σταδιακά και διαδοχικά και όχι όλοι ταυτόχρονα. Παρά τις σαφείς ενδείξεις μιας αδύναμης πορείας στο 2023, ορισμένοι οικονομολόγοι είναι προσεκτικά αισιόδοξοι ότι η οικονομία θα παρακάμψει μια πλήρη ύφεση.

Η αμερικάνικη Τράπεζα Citi -βέβαια- είχε περιγράψει με το κλείσιμο του 2002 τους κλάδους και τις χώρες (και τα αντίστοιχα ποσοστά) όπου θα εκδηλωνόταν η ύφεση στους οικονομικούς δείκτες ενώ ο ίδιος ο διοικητής της FED, της Ομοσπονδιακής Τράπεζας των ΗΠΑ δεν έκανε κανέναν κόπο να ενισχύσει το ηθικό των επενδυτών, λέγοντας «*Αυτός ο οικονομικός κύκλος είναι διαφορετικός από άλλους κύκλους. Έχει μπερδέψει κάθε είδους απόπειρες πρόβλεψης*». Η μαύρη αλήθεια...

Το κρίσιμο λοιπόν στοιχείο -και το μη απαντημένο από τους φωστήρες των οικονομικών- της προετοιμασίας για μια εποχή «κυλιόμενων κρίσεων» στις οποίες η αμερικάνικη οικονομία οφείλει να προσαρμοστεί για να αντιμετωπίσει κ.λπ. βρίσκεται αλλού: στη στατιστική διαπίστωση όλων ότι η ύφεση αφορά το μεγαλύτερο κομμάτι, αν όχι το σύνολο της μεταποίησης!

Όσο δε για τις «περίεργες» και «αμφιθυμικές» τάσεις του κεφαλαίου απέναντι στις υφέσεις, η έκθεση της Citi στο τέλος του 2022 μας τις εξηγεί πολύ απλά: «*Παράλληλα, οι υφέσεις του 2023 θα χαλαρώσουν την αγορά εργασίας και τις μισθολογικές πιέσεις, επιτρέποντας στις κεντρικές τράπεζες να χαλαρώσουν με τη σειρά τους τη νομισματική πολιτική.*» Γιατί, ως γνωστόν, τον πραγματικό πληθωρισμό τον δημιουργούν οι μισθοί!

Κινητοποιήσεις ενάντια στην επίσκεψη Μπλίνκεν

Ο λαός βγαίνει στο δρόμο... αρκεί να του δοθεί η δυνατότητα!

Αν μπορούμε να βγάλουμε ένα συμπέρασμα από τις διαδηλώσεις ενάντια στην επίσκεψη Μπλίνκεν και με αφορμή τη συμπλήρωση ενός χρόνου από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία είναι ότι όταν παίρνονται πρωτοβουλίες αντίστασης και αγώνα, ο λαός και η νεολαία ανταποκρίνονται και μαζικοποιούν τις κινηματικές διαδικασίες.

Σε μια σειρά πόλεις της χώρας, η οργάνωσή μας πρωτοστάτησε εδώ και εβδομάδες για να παρθούν τέτοιες πρωτοβουλίες και να διοργανωθούν τέτοιες διαδηλώσεις.

Σχεδόν παντού αντιμετωπίσαμε κωλυσιεργίες που έφταναν στο βαθμό της αδιαφορίας. Ιδιαίτερη σημασία είχαν οι καθυστερήσεις στην Αθήνα, γιατί, προφανώς, αν στην Αθήνα το ζήτημα είχε λήξει εγκαίρως και είχε γίνει κατορθωτό να βγει ένα κοινό κάλεσμα, θα δινόταν ο τόνος σε όλες τις πόλεις.

Αντί γι΄ αυτό, στην Αθήνα οι δυνάμεις εκείνες που δεν έκαναν απολύτως τίποτα για τη διαδήλωση και δεν συμμετείχαν καν στις προσπάθειες για τη διοργάνωσή της (ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ) απαίτησαν με αλυσίδες απέναντι στις άλλες δυνάμεις να προπορευτούν κάτω από την ανούσια και καπελωτική βιτρίνα ενός πανό που υπέγραφαν φοιτητικοί σύλλογοι που δεν είχαν κάνει συνελεύσεις, των οποίων, δηλαδή, τα μέλη (οι φοιτητές) δεν είχαν ιδέα ότι ο σύλλογός τους συμμετείχε στην πορεία!

Εξάλλου, οι απανωτές ανοιχτές προτάσεις εκλογικής συνεργασίας που κατατέθηκαν στους κόλπους της εξωκοινοβουλευτικης αριστεράς τις μέρες πριν τις κινητοποιήσεις κατέδειξαν πως για πολλούς οι προτεραιότητες είναι διαφορετικές...

Άξιο λόγου είναι και το περιστατικό στη Θεσσαλονίκη, όπου τμήμα της πορείας δεν ακολούθησε μετά το αμερικάνικο Προξενείο προς το ρώσικο. Ακόμη μια ανοιχτή δήλωση ουσιαστικής υποστήριξης του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Παρόλ' αυτά, οι διαδηλώσεις σε αρκετές πόλεις ήταν σχετικά μαζικές (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα), ενώ σε άλλες (Χανιά, Ηράκλειο, Καρλόβασι, Καρδίτσα, Βόλο, Ηγουμενίτσα, Ξάνθη) ο κόσμος που συγκεντρώθηκε ήταν λιγότερος. Ως επί το πλείστον, αυτό ήταν έκφραση της δυσκολίας να συμφωνηθεί στοιχειωδώς ένα κοινό κάλεσμα.

Φυσικά, η γενικότερη κατάσταση του κινήματος δεν είναι καλή. Και με βάση αυτήν, σίγουρα δεν θα μπορούσε κανείς να περιμένει οι διαδηλώσεις να είναι αντίστοιχες με αυτό που απαιτείται. Γιατί αυτό που απαιτείται είναι πολύ μεγάλο...

Όμως μια κοινή συμφωνία πάνω σε δυο-τρία βασικά συνθήματα θα μπορούσε να υπάρχει και να γίνει μια μαζική προπαγάνδιση τις προηγούμενες μέρες. Και αυτό θα έφερνε αποτελέσματα. Γιατί ήδη, και με τόσα προβλήματα, είναι πολλές οι περιπτώσεις που ο κόσμος ανταποκρίθηκε και κατέβηκε στο δρόμο να διαδηλώσει τα αντιπολεμικά και αντιιμπεριαλιστικά του αισθήματα.

Χανιά, 21/2/2023

Ο Μπλίνκεν έκανε τη δουλειά του και έφυγε. Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται με αμείωτη ένταση και το τέλος του δεν φαίνεται κοντά. Η ελληνική και η τούρκικη αστική τάξη, υποτελείς στους Αμερικάνους και αντίπαλες ταυτόχρονα, βάζουν σε κίνδυνο τους δυο λαούς. Η ανάγκη ανάπτυξης μαζικού και μαχητικού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος γίνεται όλο και πιο επιτακτική, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος να μπει φραγμός στο μακελειό.

Ο λαός και η νεολαία, όπως και στο παρελθόν, έτσι και τώρα αποδεικνύει ότι έχει τη διάθεση να παλέψει προς αυτή την κατεύθυνση. Το ζήτημα είναι να το κατανοήσουν και όσες δυνάμεις αναφέρονται σε αυτόν και στο κίνημά του, να αποτινάξουν τις εκλογικές αυταπάτες και να προσανατολίσουν τη δράση τους αντίστοιχα.

Συνωστισμός πολεμικών πλοίων στη Σούδα

Ούτε ένα ούτε δύο αλλά τρία πολεμικά πλοία βρέθηκαν στη Βάση της Σούδας στα Χανιά τη βδομάδα που μας πέρασε. Πιο συγκεκριμένα, ελλιμενίστηκε στην προβλήτα Κ14 στις 17/02 το γαλλικό αεροπλανοφόρο «Charles de Gaulle», για 2η φορά μετά την υπογραφή της Ελληνογαλλικής Αμυντικής Συμφωνίας τον Σεπτέμβρη του 2021, ενώ την ίδια μέρα έδεσε και το ισπανικό ελικοπτεροφόρο "Juan Carlos 1". Νωρίτερα είχε καταπλεύσει και το ελικοπτεροφόρο των ΗΠΑ «USS Hersel Woody Williams» που από το 2020 έχει σαν μόνιμη βάση ελλιμενισμού του τα Χανιά. Η άφιξή τους εντάσσεται στο πλαίσιο της πολυεθνικής άσκησης "Neptune strike", που πραγματοποιείται στο διάστημα 20-28 Φεβρουαρίου ανοικτά της Κρήτης .

Η ολοένα και αυξανόμενη ένταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και συγκρούσεων στο έδαφος της Ουκρανίας έχει οδηγήσει σε ενισχυμένη παρουσία κάθε είδους τερατόπλοιων των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και σε μια σειρά από συνεχόμενες στρατιωτικές ασκήσεις στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Ο ελλιμενισμός ταυτόχρονα τόσων φονικών πολεμικών μηχανών με τις συνοδείες τους φανερώνει τόσο την περαιτέρω αναβάθμιση όσο και την πολεμική λειτουργία στην οποία βρίσκεται πλέον η βάση της Σούδας. Ενώ το βάθεμα της εμπλοκής της χώρας επιβάλλει και την πυρετώδη ετοιμασία του νέου ναύσταθμου στην απέναντι πλευρά του λιμανιού, με τον πρώτο όρμο ελλιμενισμού πολεμικών πλοίων να έχει ήδη φτιαχτεί. Η εξαρτημένη αστική μας τάξη, όντας στη «σωστή πλευρά της Ιστορίας», έχει παραδώσει κυριολεκτικά πλέον όλο το λιμάνι της Σούδας προκειμένου να εξυπηρετήσει τα πολεμικά σχέδια των Αμερικανονατοϊκών στην περιοχή, αυξάνοντας ακόμα περισσότερο τους κινδύνους για τον λαό και τη νεολαία.

Η άφιξη όλων αυτών των πολεμικών τερατόπλοιων μετέτρεψε τα Χανιά για άλλη μια φορά σε «Τρούμπα» για την εξυπηρέτηση των αναγκών και την «ξεκούραση» των νατοϊκών στρατευμάτων. Η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική συγκέντρωση της Τρίτης 21/02 με αφορμή την επίσκεψη του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Μπλίνκεν θέλησε να καταγγείλει και την παρουσία των πολεμικών πλοίων στη Σούδα. Το δυνάμωμα του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος είναι το μόνο που μπορεί να βάλει φραγμό στα σχέδια των ιμπεριαλιστών στα οποία μας μπλέκει η αστική μας τάξη.

ΕΕ: φράκτες και τείχη για τους «κολασμένους»

Απόφαση για την ένταση της αντιμεταναστευτικής-αντιπροσφυγικής πολιτικής, μεταξύ άλλων, πήρε η έκτακτη Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ κατά τη συνεδρίασή της στις 9-10/2 στις Βρυξέλλες. Όπως προϊδέαζε στην προ της Συνόδου Κορυφής επιστολή του ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Σαρλ Μισέλ, «Αντιμέτωποι με τον αυξανόμενο αριθμό παράτυπων διελεύσεων των συνόρων στις περισσότερες διαδρομές και τις εσωτερικές μετακινήσεις εντός της ΕΕ, πρέπει να βρούμε από κοινού μια βιώσιμη, υπεύθυνη και ανθρώπινη λύση».

Οι αυξημένες μεταναστευτικές και προσφυγικές ροές του τελευταίου χρόνου, αποτέλεσμα της κλιμακούμενης καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, δείχνουν ότι έχουν ανησυχήσει την ΕΕ. Η βαθιά, δομική, αθεράπευτη κρίση του συστήματος συνεχίζει να φρενάρει τα οικονομικά μεγέθη των μητροπόλεων σε ένα διαμορφωμένο οικονομικό πλαίσιο με ακρότατα σημεία τη στασιμότητα και την ύφεση. Μειώνει την ανάγκη του μεγάλου και μονοπωλιακού κεφαλαίου για φτηνά εργατικά χέρια, μέσα σε συνθήκες μαζικών απολύσεων και εκτεταμένων ποσοστών ανεργίας, οδηγώντας στην απόφαση για έλεγχο, μείωση, ακόμη και βίαιη αποτροπή εισόδου μεταναστευτικών και προσφυγικών ροών στην ανεπτυγμένη, «πολιτισμένη» και «δημοκρατική» ΕΕ. Υπηρετώντας λοιπόν τις ανάγκες του κεφαλαίου, οι επίσημοι πολιτικοί διαχειριστές και εκφραστές των αστικών τάξεων, τόσο σε ευρωπαϊκό όσο και σε εθνικό επίπεδο, ενσωματώνουν και προωθούν ακροδεξιά πολιτική ατζέντα, στρώνοντας ταυτόχρονα το χαλί στα ακροδεξιά-νεοναζιστικά μορφώματα που έχουν ενισχυθεί σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Οι επικριτές του «τείχους της ντροπής», που έπεσε με τις ιαχές της Δύσης, οι υμνητές της «ελευθέριας» και της «δημοκρατίας», αποφασίζουν να ορθώσουν τείχη και φράκτες στους «κολασμένους της γης», πλάι στο τείχος του Τραμπ και το τείχος του Ισραήλ, καταδικάζοντας σε θάνατο εκατομμύρια φτωχών ανθρώπων.

Ο καγκελάριος της Αυστρίας Καρλ Νεχάμερ προσήλθε στη Σύνοδο ζητώντας να χρηματοδοτηθεί ο συνοριακός φράκτης στα σύνορα Βουλγαρίας-Τουρκίας με 2 δισ. ευρώ. Ο Μητσοτάκης ζήτησε οι φράκτες να συμπεριληφθούν στο πακέτο χρηματοδότησης. Μαζί με Αυστρία και Ελλάδα, η Δανία, η Εσθονία, η Λετονία, η Λιθουανία, η Μάλτα και η Σλοβακία συνυπογράφουν κοινή επιστολή για «χειροπιαστή πρόοδο» στο μεταναστευτικό, αναλαμβάνοντας ρόλο «λαγού» για λογαριασμό των ιμπεριαλιστικών χωρών της ΕΕ.

Χαρακτηριστική των αποφάσεων είναι η δήλωση της προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν στο τέλος των εργασιών ότι «Θα ενεργήσουμε για την ενίσχυση των εξωτερικών συνόρων μας και την αποτροπή της παράτυπης μετανάστευσης», την ίδια στιγμή που τα χερσαία και θαλάσσια σύνορα πολλών χωρών που αποτελούν «πύλες» εισόδου έχουν μετατραπεί σε μαζικούς τάφους μεταναστών και προσφύγων. Ενώ εκκρεμεί συνολική συμφωνία που θα αναθεωρεί εκ βάθρων τους κανόνες της ΕΕ για τη μετανάστευση και το άσυλο.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η κυβέρνηση κλείνει το μάτι στο ακροδεξιό ακροατήριο εν μέσω προεκλογικής περιόδου. Απροσπέλαστα τα σύνορά μας, «δεν περνάει τίποτα από τον Έβρο» διαμηνύει ο Τ. Θεοδωρικάκος ανακοινώνοντας ότι τους επόμενους 10 μήνες θα έχουν κατασκευαστεί επιπλέον 35 χιλιόμετρα του φράκτη. Εννοεί βέβαια απροσπέλαστα από μετανάστες και πρόσφυγες, αφού την κυριαρχία και τα σύνορα τα έχουν παραχωρήσει στους Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. «Ευρωπαϊκά τα σύνορα της Ελλάδας», «ΝΑΤΟϊκά τα νησιά», αμερικάνικη η Αλεξανδρούπολη και τράβα κορδέλα.

Επειδή μάλιστα, υπό την διατεταγμένη από τις ΗΠΑ ελληνοτουρκική προσέγγιση και τη «διπλωματία των σεισμών», αποσύρεται προσωρινά το εθνικιστικό ντοπάρισμα, σε μια στιγμή κυνικής ειλικρίνειας ο υπουργός αποκαλύπτει ότι «...αυτή η τραγωδία στη γειτονική Τουρκία ...υπάρχει ο κίνδυνος να μετακυληθεί σε νέες ισχυρές μεταναστευτικές πιέσεις». Δηλαδή η σημερινή τραγωδία, αύριο «ασύμμετρη απειλή».

Φλεβάρης 1973. 50 χρόνια από την κατάληψη της Νομικής

Προπομπός της εξέγερσης του Πολυτεχνείου

Στη διάρκεια της Χούντας υπήρξαν πολλές λαϊκές εκδηλώσεις με τις οποίες ο λαός μας έδειξε την αντίθεσή του στο αμερικανόπνευστο καθεστώς. Η κατάληψη της Νομικής σχολής της Αθήνας ήταν η πρώτη οργανωμένη και μαζική αντί-δραση των φοιτητών και των εργαζομένων. Θα ακολουθήσει ένας χρόνος με κινητοποιήσεις και απεργίες με αποκορύφωμα την εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Η κατάσταση στη χώρα

Παρά την άγρια τρομοκρατία, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια και τις εξορίες, η Χούντα δεν κατάφερε ποτέ να αποκτήσει λαϊκό έρεισμα. Ο απλός λαός στέναζε από την ακρίβεια, τη φτώχεια και την ανεργία που γιγαντώθηκαν μετά το 1972 λόγω και της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Παρ' όλα αυτά η Χούντα φαινόταν ισχυρή, αφού στηριζόταν ανοιχτά πλέον από τους Αμερικανούς (δηλώσεις Νίξον και επίσκεψη Σ. Άγκνιου) και μερίδες της μεγαλοαστικής τάξης που είδαν τα κέρδη τους να εκτινάσσονται στη διάρκεια της επτάχρονης δικτατορίας.

Οι πρώτες αντιδράσεις

Βέβαια υπήρξαν κι άλλες σημαντικές στιγμές κατά τη διάρκεια της Χούντας στις οποίες ο ελληνικός λαός βρήκε την ευκαιρία να δηλώσει ότι δεν αποδέχεται, δεν στηρίζει το καθεστώς. Οι διάφορες απόψεις που κυκλοφορούσαν περί αδράνειας του λαϊκού-δημοκρατικού κινήματος και περί λήθαργου στον οποίο έπεσε ο λαός κατέρρευσαν από γεγονότα όπως οι κηδείες του Γ. Παπανδρέου το 1968 και του Γ. Σεφέρη το 1971, που μετατράπηκαν, αυθόρμητα, σε παλλαϊκές αντιδικτατορικές διαδηλώσεις με κυρίαρχο το σύνθημα «Κάτω η Χούντα».

Οι πρώτες φοιτητικές αντιδράσεις ξεκίνησαν από τις αρχές του 1972 με τη συγκρότηση των Φοιτητικών Επιτροπών Αγώνα, όταν αμφισβητήθηκαν τα διορισμένα από τη Χούντα διοικητικά συμβούλια των φοιτητικών συλλόγων. Στις 21 Γενάρη 1972 η γενική συνέλευση των φοιτητών της Νομικής απαίτησε την άμεση διεξαγωγή εκλογών για νέα ΔΣ. Την ίδια χρονιά υπήρξαν και κινητοποιήσεις τραπεζοϋπαλλήλων για το ασφαλιστικό.

Μπροστά στις αντιδράσεις των φοιτητών η Χούντα προκήρυξε εκλογές στους φοιτητικούς συλλόγους. Στις εκλογές πήραν μέρος η Αντι-ΕΦΕΕ που ελεγχόταν από το ΚΚΕ και ο ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ (ΚΚΕ εσωτ.) σε αντίθεση με πιο ριζοσπαστικά τμήματα των φοιτητών που καλούσαν σε αποχή (μαρξιστές-λενινιστές κ.ά.). Τα περιστατικά εκτεταμένης βίας και νοθείας δικαίωσαν αυτούς που υποστήριζαν την αποχή. Τα νέα ΔΣ ελέγχονταν πλήρως από τους εγκάθετους της Χούντας.

Οι εξελίξεις δεν άφηναν περιθώρια εφησυχασμού. Στις αρχές του 1973 οι αντιστάσεις των φοιτητών μαζικοποιήθηκαν. Οι δεκάδες πειθαρχικές διώξεις στα πανεπιστήμια όλης της χώρας, η απέλαση κύπριου φοιτητή, οι καταδικαστικές ποινές που επιβλήθηκαν από τα πειθαρχικά συμβούλια στις πρώτες φοιτητικές αντιδράσεις ήταν η σπίθα που άναψε το φιτίλι. Στις 26 Γενάρη, η Χούντα δημοσιεύει τον Καταστατικό Χάρτη για την Ανώτατη Παιδεία. Οι διατάξεις του αποσκοπούσαν φανερά στην κατάργηση του φοιτητικού συνδικαλισμού.

Στις 5 Φλεβάρη του 1973 οι φοιτητές του Πολυτεχνείου προχωρούν σε αποχή από τα μαθήματα. Τις επόμενες μέρες αποφασίζεται αποχή από τα μαθήματα και στο Φαρμακευτικό. Στις 12 Φλεβάρη δημοσιεύεται το εκβιαστικό Νομοθετικό Διάταγμα 1347 με το οποίο η Χούντα μπορεί να ανακαλέσει τις αναβολές στράτευσης των φοιτητών. «*...δύναται ο υπουργός Εθνικής Αμύνης να διατάσσει τη διακοπή αναβολής κατατάξεως στο στράτευμα σε σπουδαστές ή φοιτητές που είναι υπαίτιοι αποχής ή προτρέπουν σε αποχή από τα μαθήματα ή τας εξετάσεις...*». Η απειλή έγινε γρήγορα πράξη με τις πρώτες 88 αναστολές αναβολών. Η απάντηση των φοιτητών ήταν η συνέχιση του αγώνα. Πραγματοποιούν μεγάλη διαδήλωση μέσα στο Πολυτεχνείο και παρά την υπόσχεση του Σ. Παττακού να ακυρώσει το ΝΔ 1347, ώστε να αποχωρήσουν οι φοιτητές, τα ξημερώματα η αστυνομία αποκλείει το Πολυτεχνείο, εισβάλλει στο χώρο και ξυλοκοπεί άγρια τους φοιτητές, συλλαμβάνοντας 100 απ' αυτούς. Οι 11 θα δικαστούν και μάλιστα μερικοί με την κατηγορία του «τεντιμποϊσμού» (ν. 4000 του 1959).

Την επομένη θα ανασταλούν κι άλλες αναβολές στράτευσης και ξεκινά νέος γύρος κινητοποιήσεων φοιτητών και σε άλλες σχολές (Καλών Τεχνών, Εμπορική, Νομική, Ιατρική κ.α.).

Στις 16 Φλεβάρη συγκεντρώνονται στη Νομική 3.000 φοιτητές, πραγματοποιούν γενική συνέλευση και ζητούν να καταργηθούν όλα τα αντιφοιτητικά διατάγματα, να ελευθερωθούν οι συλληφθέντες και να επιστρέψουν οι στρατευμένοι φοιτητές. Έξω από τη σχολή συγκεντρώνονται φασίστες (ΕΚΟΦίτες), αστυνομικοί και ασφαλίτες, αποκλείοντας τη σχολή και φωνάζοντας αντικομμουνιστικά συνθήματα, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένταση. Κατά την αποχώρηση των φοιτητών γίνονται άγριες συγκρούσεις.

Η κατάληψη

Την 21η Φλεβάρη, μετά από μαζικές γενικές συνελεύσεις σε μια σειρά σχολές, αποφασίζεται η κατάληψη της Νομικής. 4.000 φοιτητές ανεβαίνουν στην ταράτσα του κτιρίου και καλούν το λαό της Αθήνας να διαδηλώσει κατά της Χούντας. «Κάτω η Χούντα», «Ελλάς Ελλήνων Φυλακισμένων», «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία» αλλά και «Έξω οι Αμερικάνοι», «ΝΑΤΟ-CIA-προδοσία» ήταν τα αντιφασιστικά και αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα της νεολαίας. Τραγουδούσαν τα απαγορευμένα του Θεοδωράκη και πετούσαν τρικάκια στους δρόμους. Πολύ σύντομα συγκεντρώθηκαν πολλαπλάσιοι εργαζόμενοι έξω από το κτίριο και διαδήλωναν μαζί τους. Η αστυνομία που ήθελε να διαλύσει το πλήθος ορμούσε με τα κλομπ συνεχώς, χωρίς όμως να τα καταφέρει.

Αργά τη νύχτα προς την 22η Φλεβάρη η Επιτροπή της κατάληψης, χωρίς να υπάρχει συμφωνία από το σύνολο των φοιτητών, συμφώνησαν με τον πρύτανη Κ. Τούντα την ασφαλή αποχώρησή τους από το κτίριο και την υπόσχεση διαπραγμάτευσης των αιτημάτων τους εντός 10 ημερών. Μεγάλο μέρος των καταληψιών διαφώνησε με αυτή την απόφαση. Σημειώθηκαν μάλιστα και κάποιες αψιμαχίες μεταξύ των δύο μερίδων. Η Επιτροπή, που αποτελούνταν κυρίως από εκπροσώπους της ρεφορμιστικής Αριστεράς, επιχείρησε να απομονώσει τα πιο ριζοσπαστικά τμήματα των φοιτητών, τους «αριστεριστές» όπως τους αποκαλούσαν. Τελικά οι φοιτητές αποχώρησαν και ενώθηκαν με τους συγκεντρωμένους στο δρόμο, συγκροτώντας μια τεράστια διαδήλωση 30.000. Για άλλη μια φορά, παρά τις υποσχέσεις του Πρύτανη, η αστυνομία και ΕΣΑτζήδες με πολιτικά επιτέθηκαν στο πλήθος, τραυματίζοντας δεκάδες.

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών θα συνεχιστούν και τις επόμενες μέρες. Στις 16 Μάρτη φοιτητές συγκεντρώνονται στην Ιατρική και διαδηλώνουν. Στις 20 Μάρτη θα πραγματοποιηθεί νέα απόπειρα κατάληψης της Νομικής. Πάνω από 2.000 φοιτητές ανέβηκαν ξανά στην ταράτσα, φωνάζοντας συνθήματα. Αυτή τη φορά, όμως, η αστυνομία επενέβη γρήγορα. Δεν άφησε και πολλά περιθώρια να εξελιχθεί η κατάληψη. Άλλωστε ο ίδιος ο Παπαδόπουλος σε ομιλία του απαίτησε από τους καθηγητές των Πανεπιστημίων να αντιμετωπίσουν τους «ταραξίες» και να αποκαταστήσουν την τάξη, υποβάλλοντας εγγράφως αίτημα για τη συνδρομή του κράτους. Όπως και έπραξε η Σύγκλητος. Έστειλε πρόσκληση προς τον διευθυντή της αστυνομίας «*...παρακαλούμεν όπως ενεργήσητε τα δέοντα διά την αποκατάσταση της τάξεως*». Το απόγευμα της ίδιας μέρας η αστυνομία εισβάλλει στο κτίριο και ξυλοκοπεί με τρομερή αγριότητα τους φοιτητές. Ήταν μια κτηνωδία αυτό που συνέβη, με δεκάδες τραυματίες και συλληφθέντες. Από καθαρή τύχη δεν υπήρξαν νεκροί. Ήταν ολοφάνερο ότι η Χούντα δεν ήθελε να επιτρέψει μια ακόμα συνάντηση φοιτητών και εργαζομένων στο δρόμο του αγώνα. Ήθελε να δώσει ένα παραδειγματικό χτύπημα στον αγωνιζόμενο λαό.

Τη σκυτάλη όμως θα πάρουν φοιτητές και σε άλλες πόλεις (Θεσσαλονίκη, Πάτρα κ.α.) και για ένα μήνα ακόμη η σπουδάζουσα νεολαία της χώρας θα βρίσκεται σε αναβρασμό.

Λαϊκές αντιδράσεις

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών πυροδότησαν μεγάλες λαϊκές αντιδράσεις σε όλη τη χώρα. Τους επόμενους μήνες βγήκαν στους δρόμους χιλιάδες εργάτες και αγρότες, πραγματοποιήθηκαν δεκάδες απεργίες (Ολυμπιακή, δημοσιογράφοι, ΔΕΗ, τράπεζες, οδηγοί κ.ά.). Η κατάσταση ευνόησε και ευρύτερα λαϊκά ξεσπάσματα που αφορούσαν το ζήτημα των απαλλοτριώσεων (Ελευσίνα, Μέγαρα). Ακόμα και μέσα στο Στρατό υπήρξαν αντιδράσεις, με αποκορύφωμα το Κίνημα του Ναυτικού που προγραμματίστηκε για τις 22-23 Μάη αλλά δεν πέτυχε και έληξε με την αποχώρηση του αντιτορπιλικού «Βέλος» από την άσκηση του ΝΑΤΟ και τον κατάπλου του στην Ιταλία στις 25 Μάη.

Η Χούντα, πιεσμένη από παντού, αναγκάζεται να ελιχθεί, προωθώντας τη γραμμή της «φιλελευθεροποίησης», με στόχο να περιορίσει τη λαϊκή δυσαρέσκεια και να κάνει «ανοίγματα» προς τα αστικά πολιτικά κόμματα. Πολύ σύντομα θα καταρρεύσει ο σχεδιασμός της από την ηρωική εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Η ταράτσα της Νομικής έγινε σύμβολο μαζικής αντίστασης στη Χούντα. Η διήμερη κατάληψή της το Φλεβάρη του 1973 έστειλε ένα αγωνιστικό μήνυμα στον ελληνικό λαό. Το φασιστικό καθεστώς δεν είναι ανίκητο. Η μαζική λαϊκή πάλη μπορεί να το ανατρέψει. Ο δρόμος για τη μεγάλη εξέγερση του Πολυτεχνείου είχε αρχίσει να χαράζεται.

Πηγές

«Ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας 1941-1974», τ. 11, Σ. Γρηγοριάδης, εκδ. «Κυρ. Ελευθεροτυπία»

«Λαϊκός Δρόμος» Νο 15, Μάρτης 1973

Σ.Σ.

σχόλια

Ενδείξεις

«Καμία ένδειξη ότι τα τρία ιπτάμενα αντικείμενα που καταρρίφθηκαν πρόσφατα στη Βόρεια Αμερική ήταν κινεζικής προέλευσης ή ότι χρησιμοποιούνταν για κατασκοπευτικούς σκοπούς» δεν έχουν οι Ηνωμένες Πολιτείες προς το παρόν, σύμφωνα με δηλώσεις του εκπροσώπου του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας, Τζον Κίρμπι. Ως συνήθως όταν χρησιμοποιούν τα όπλα τους.

Ψήφοι

Ο πρωθυπουργός εξέφρασε την επιθυμία του όσοι πολίτες ζουν εκτός Ελλάδος να ψηφίζουν ηλεκτρονικά. Και από δυο φορές.

Βαφή

Ακροδεξιοί φοιτητές στη Γαλλία έβαψαν άσπρο το άγαλμα του Ουγκώ, επειδή το έβρισκαν «πολύ σκούρο». Και μαύρα τα μαλλιά των ηλικιωμένων.

Χημικά

«Θέλω οι κάτοικοι να γνωρίζουν ότι δεν θα διαχειριστούν αυτή την υπόθεση μόνοι τους. (...) Θα είμαστε εδώ για να τους βοηθήσουμε», δήλωσε ο επικεφαλής της Αμερικανικής Υπηρεσίας Προστασίας του Περιβάλλοντος (ΕΡΑ) Μάικλ Ρίγκαν, προσπαθώντας να καθησυχάσει τους κατοίκους μιας πόλης στο Οχάιο μετά τον εκτροχιασμό τρένου που μετέφερε επικίνδυνες χημικές ουσίες. Θα τις καταρρίψουμε.

Γάλα

«Το πρόβλημα του πρωτογενούς τομέα είναι σημαντικό και το ζήτημα του κόστους παραγωγής μας προβληματίζει και για αγρότες και για κτηνοτρόφους. Ποτέ δεν είχαμε δει τόσο υψηλές τιμές γάλακτος για τους παραγωγούς. Ίσως γιατί πολεμήσαμε τις παράνομες ελληνοποιήσεις». Αυτές ήταν οι αναφορές του πρωθυπουργού για τους αγρότες στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε στην Κοζάνη. Οι αγελάδες δεν περνάνε από τον φράκτη.

Στράτευση

Ο Γερμανός υπουργός Άμυνας Μπόρις Πιστόριους τάχθηκε υπέρ της επιστροφής της υποχρεωτικής στράτευσης των πολιτών της χώρας του, καθώς θα βελτίωνε, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα της χώρας να αντιμετωπίζει καταστροφές, θα ενίσχυε τις γερμανικές ένοπλες δυνάμεις και τις υπηρεσίες άμεσης βοήθειας... Mannpard.

Πτήση

Ο Αμερικανός υπουργός Εξωτερικών, Άντονι Μπλίνκεν, πέταξε με ελικόπτερο πάνω από τις πληγείσες από τον σεισμό περιοχές της Τουρκίας. Έμοιαζαν πολύ με αυτές που έχουν κατά καιρούς βομβαρδίσει.

Επιδρομή

Ισραηλινή επιδρομή έπληξε κτίριο στην κεντρική συνοικία Καφρ Σούσα της Δαμασκού κοντά σε ένα μεγάλο, αυστηρά φρουρούμενο συγκρότημα ασφαλείας, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πέντε άνθρωποι. Μεταβομβαρδισμοί.

Φράκτης

«Η κυβέρνηση επιταχύνει την κατασκευή του Φράχτη στον Έβρο και στο επόμενο 10μηνο θα έχουν κατασκευαστεί τα επιπλέον 35 χιλιόμετρα, καθώς ήδη έχει επιλεγεί ο ανάδοχος και αναμένεται η έγκριση του Ελεγκτικού Συμβουλίου για να ξεκινήσει το έργο», τόνισε ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Τάκης Θεοδωρικάκος.

Εισόδημα

Σύμφωνα με την ετήσια έρευνα του ΙΜΕ ΓΣΕΒΕΕ, για το 52,4% των νοικοκυριών το μηνιαίο εισόδημα επαρκεί μεσοσταθμικά για 18 ημέρες. Ούτε για τον Φλεβάρη.

προσεγγίσεις

Τα ζόμπι δεν είναι χορτοφάγα

Κι όμως! Κομψές φιγούρες και καλοσυνάτα πρόσωπα στην πρόσφατη διάσκεψη του Μονάχου υπερέβησαν εαυτόν για να πειστεί η ανθρωπότητα για το ακριβώς αντίθετο. Ότι, δηλαδή, ο αμερικανικός «αετός», τα ευρωπαϊκά «γεράκια», οι «γύπες» της «Νέας Ευρώπης» και τα λοιπά «κοράκια» και «καρακάξες» του δυτικού ιμπεριαλισμού δεν τρέφονται με το αίμα που χύνεται στο πόλεμο της Ουκρανίας αλλά με... χορταράκι (κι εμείς, προφανώς, με κουτόχορτο).

Οι ηγέτες της Δύσης που μαζεύτηκαν στο 5άστερο ξενοδοχείο του Μόναχο μπορεί να αλληλοσυγχάρηκαν, να αυτοθαυμάστηκαν έως και να ξεκαρδίστηκαν στο περιθώριο των -εκτός τόπου και χρόνου- διακηρύξεων για ασφάλεια και αλληλεγγύη των χωρών. Ωστόσο, η κλιμάκωση της ανθρωποσφαγής στην Ουκρανία και ο κίνδυνος μιας γενικότερης ανάφλεξης παγώνει το πρόσωπο κάθε φυσιολογικού ανθρώπου.

Τα «περισσότερα όπλα» και οι ακόμη περισσότερες υποσχέσεις για «στήριξη» της Ουκρανίας και του ουκρανικού λαού, ώστε η χώρα να καταστραφεί και ο λαός να δώσει περισσότερο αίμα στο βωμό των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων ήταν το βασικό συμπέρασμα της διάσκεψης. Ένα συμπέρασμα που θα έπρεπε να γίνεται αντιληπτό από κάθε έντιμο άνθρωπο στον πλανήτη.

Δηλώνουν περιχαρείς ότι είναι «έτοιμοι για παρατεταμένη σύγκρουση». Μιας και το κόστος σε χρήμα δεν θα προέλθει από τις δικές τους τσέπες. Μιας και οι καταστροφές σε κτίρια και υποδομές δεν αφορά στα ανάκτορά τους και ο θάνατος των άλλων δίνει αξία και ζωή στους ίδιους. Πανηγυρίζουν το γεγονός της «βοήθειας» ύψους 150 δισ. δολαρίων και ευρώ για να συντηρηθεί ένας άδικος και καταστροφικός πόλεμος, χωρίς να λογαριάζουν τις γενικότερες συνέπειες. Ούτε που διανοούνται ότι η αλαζονεία τους αυτή μπορεί να μετατραπεί σε θηλιά γύρω από το λαιμό τους. Προεξοφλώντας ότι οι μεταπολεμικοί συσχετισμοί που θα διαμορφωθούν θα είναι οπωσδήποτε... με τη «σωστή -δική τους- πλευρά της ιστορίας».

Η «μούμια» των φαρμακευτικών και εξοπλιστικών εταιριών Ούρσουλα Φον ντερ Λάιεν επενδύει στο πόλεμο, όπως επένδυσε και στην πανδημία. Δηλώνει κυνικά και χωρίς ντροπή ότι *«όπως στην πανδημία με τις φαρμακευτικές εταιρίες, έτσι και τώρα θα κάνουμε ό,τι χρειαστεί για να στηριχθεί η αμυντική βιομηχανία και να επιταχύνουμε την παραγωγή όπλων»*. Ανάμεσα σε ασπασμούς και χειραψίες μοίραζε χρήματα, όπλα, θάνατο και αίμα δηλώνοντας ότι *«θα συνεχίσουμε ενωμένοι»* και *«θα καταβληθεί κάθε προσπάθεια»* για να κλιμακωθεί ο πόλεμος του... Πούτιν.

Ωστόσο, η περίφημη «συνοχή της Δύσης» δεν έχει ξεκάθαρη εικόνα για το μέλλον της Ρωσίας και του Πούτιν: Διάλογος και διαπραγμάτευση με μια «πληγωμένη» Ρωσία; Ταπείνωση και συντριβή της Ρωσίας και του Πούτιν; ΟΙ απόψεις διίστανται. Ούτε στη «στήριξη της Ουκρανίας» υπάρχει συνοχή. Όλοι καλούν τους άλλους να αδειάσουν πρώτοι τα οπλοστάσιά τους. Ως γνωστόν, τα «ζόμπι» του ιμπεριαλισμού δεν τρέφονται μόνο με το αίμα των λαών. Στην ανάγκη κατασπαράσσονται και αναμεταξύ τους.

Όλα εν ονόματι των «θυμάτων», της «δικαιοσύνης», της «ανεξαρτησίας», της «ελευθερίας» και για να... σωθούν ανθρώπινες ζωές! Γιατί η Ρωσία και... ο Πούσκιν είναι «εγκληματίες» και η Κίνα ο συνεργός τους. Αντίθετα, οι ηγέτες των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ και της ΕΕ είναι «αθώες περιστερές ειρήνης», κι ας επεκτείνουν το πολεμικό μέτωπο έως την Κίνα.

Έχουν όμως κι άλλα «επιχειρήματα» οι νεοαποικιοκράτες: Ότι είναι οι ίδιες οι χώρες και οι λαοί που παρακαλούν να ενταχθούν στην «καταπληκτική» ΕΕ και στο «θαυμάσιο» ΝΑΤΟ! Η Σουηδία, η Φιλανδία, η Μολδαβία και φυσικά η Ουκρανία. Και τόσες άλλες χώρες πριν. Για την ακρίβεια, ήταν και είναι οι ιμπεριαλιστές, οι εξαρτημένες και υποτακτικές κυβερνήσεις και αστικές τάξεις, η πλουτοκρατία, οι ολιγάρχες και οι μαφίες, που με εξαπάτηση, «βελούδινα» ή αιματηρά πραξικοπήματα, εκβιασμούς και απειλές για «οικονομικό στραγγαλισμό» και «απομόνωση» σπρώχνουν για ένταξη στις (μεγαλύτερες από τους ίδιους) ληστοσυμμορίες του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Ποιος πιέζει ποιόν; Μήπως είναι ο κλόουν Ζελένσκι που πιέζει τις ΗΠΑ; Μήπως είναι ο «ανυποχώρητος» Μητσοτάκης και ο «στιβαρός» Τσίπρας που πιέζουν τους Αμερικανούς να βάλουν στη θέση της την Τουρκία?

Ακόμη και η... διπλωματία των σεισμών μυρίζει αίμα. Ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Μπλίνκεν περιοδεύει σε Ελλάδα και Τουρκία. Είδε μια καταπληκτική ευκαιρία στους σεισμούς για «ειρήνευση» στην νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ, ώστε να εξυπηρετηθεί ο πόλεμος στην Ουκρανία. Μέχρι και ο Μητσοτάκης «ανακάλυψε» ότι οι λαοί Ελλάδας και Τουρκίας δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν. Ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ έχει εντάξει οργανικά την «αλληλεγγύη» στην πολιτική υποταγής και εξαπάτησης. Εκλιπαρούν να ενταχθούν στη νέα αρχιτεκτονική τρόμου και αστάθειας που επιβάλλουν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ στην περιοχή. Ενώ το εγκληματικό εμπάργκο των ΗΠΑ- ΝΑΤΟ- ΕΕ στη Συρία διατηρείται για τον λαό... του Άσαντ.

Ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός πάτησε επί πτωμάτων για να εδραιωθεί και συνεχίζει να πατάει επί πτωμάτων για να κυριαρχήσει. Έχουν βάψει πολλές φορές τα χέρια τους με αίμα φορώντας είτε τα άσπρα γάντια της «δημοκρατίας», είτε την μαύρη μπότα του φασισμού. Όσο μεγάλο κι αν είναι το έγκλημα στην Ουκρανία αποτελεί μονάχα ένα «επεισόδιο» στην αιματοβαμμένη ιστορία του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού. Και δεν θα διστάσουν αν χρειαστεί, όπως οι ίδιοι έχουν ομολογήσει σε Ανατολή και Δύση, να επαναλάβουν τις πιο φρικιαστικές στιγμές της εγκληματικής τους δράσης στον 20 αιώνα: τον Α' και Β΄ ΠΠ, την χρήση πυρηνικών πολύ πιο καταστροφικών από τις βόμβες στο Ναγκασάκι και τη Χιροσίμα.

Κανένα μέλλον δεν διαφαίνεται για την τεράστια πλειοψηφία της ανθρωπότητας, όσο αυτό διαμορφώνεται από ένα σύστημα που σαπίζει και απειλεί να συμπαρασύρει ολόκληρη την ανθρωπότητα στον επιθανάτιο ρόγχο του. Μέλλον υπάρχει στους αγώνες για έναν καλύτερο κόσμο και στην αντίσταση και ανατροπή.